

Concurs – Câștigă o vacanță în Bucovina!

Bonus **Oriflame!**

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

Ai o CARTE
cadou!

Politică:

De la bulldog
la intelectual

Taher + Copos = $\frac{\text{Rapid}}{\text{Love}}$?

Orhan Pamuk:
„Da, mă tem
de un asasinat“

Român,
mort în India

În *Trenul regal*

Domnișoară
de onoare
la nunta lui Chivu

Jack
Spintecătorul

exclusivitate/interviu

Mihaela Rădulescu:

**NU-MI VOI POTOLI
NICIODATĂ NEVOIA
DE ADRENALINĂ**

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

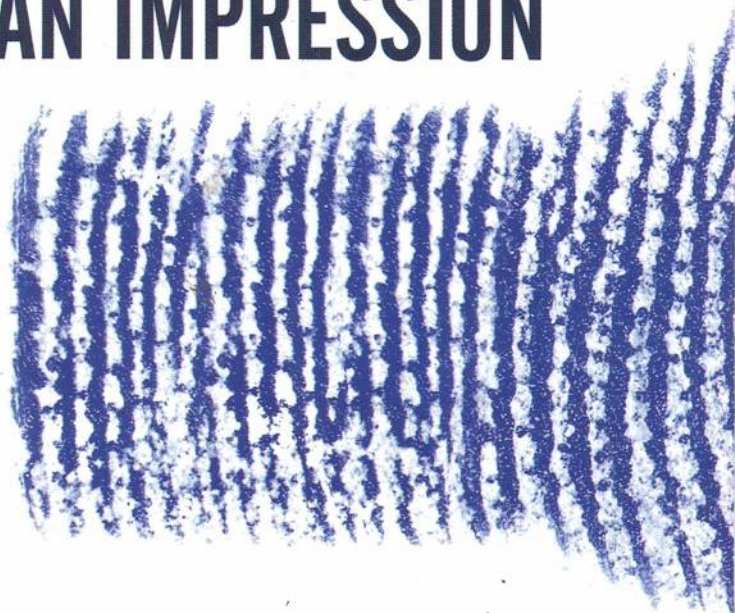
Lidia Fecioru:
„Bolile nu se leagă
de oamenii fericiți“

P/13604

Ballantine's[®]

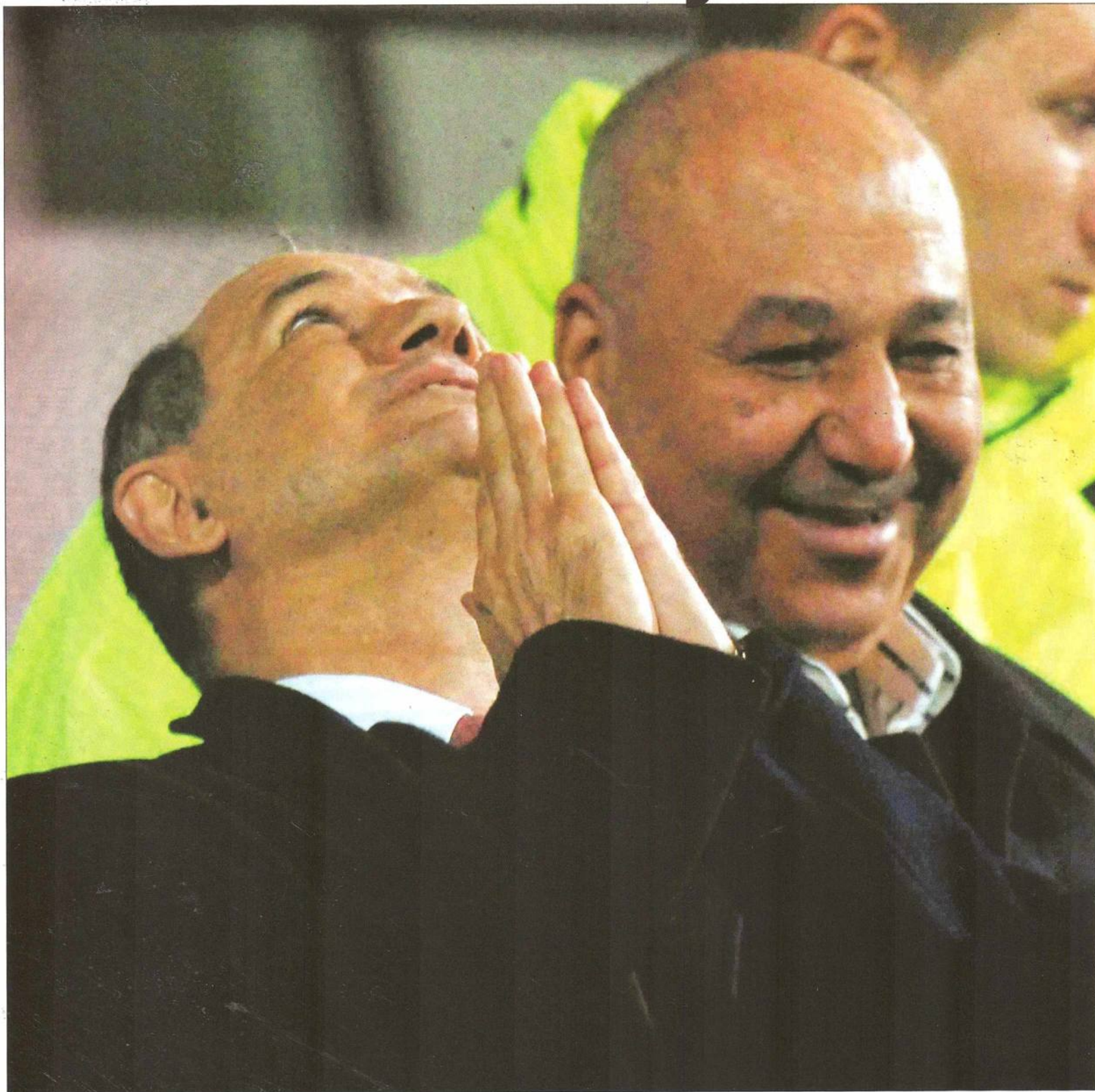
LEAVE AN IMPRESSION

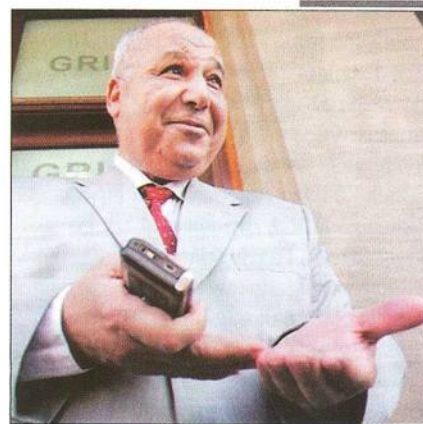

Un iordanian cucerește România

Fathi Taher, de la Co

aușescu la *Rapid*

Fathi Taher este cetățean iordanian de origine palestiniană, venit în România, ca să facă afaceri, în 1970, pe când avea în jur de 20-22 de ani. În toamna lui 1988, Taher pleacă acasă, și se întoarce în România, la începutul lui 1991. Afacerile intermediare de Taher, ca reprezentant al Kuwaitului în România, se derulau prin intermediul Departamentului de Comerț Exterior.

A început prin a cumpăra îmbrăcăminte confecționată, la comandă, ca să respecte principiile musulmane, pentru Kuwait. Fathi Taher este cel care s-a ocupat și care a reușit să deschidă pentru prima dată un stand al Kuwaitului la *Romexpo*, fapt consumat în 1976. La deschiderea expoziției a dat mâna cu Nicolae Ceaușescu care, însoțit de alaiul caracteristic, a venit să vadă expoziția. L-a mai întâlnit pe Ceaușescu, în timpul vizitei făcute de acesta în Kuwait, când familia lui Taher, stabilită în această țară arabă, a făcut parte dintre oficialitățile gazdă. Deși nominalizat în *Top 100*, cei mai bogați oameni de afaceri, și totodată cel mai bogat arab cu afaceri în România, Taher zice că nu știe exact care este valoarea averii sale. De notat este faptul că afacerile pe care le derulează Fathi Taher nu vizează doar România, acesta rulând investiții și producând beneficii în Arabia Saudită, în Kuwait, dar și în Irak și Egipt. „Valoarea unui om este dată de cum știe să facă bani, nu de câți bani are efectiv”, zice Taher.

Prima firmă a lui Taher în România a fost de la bun început una de succes. Afacerile derulate de iordanian, imediat după ce a revenit în România, prin *Taher Investments Group*, s-au concretizat în: Școala Româno-Americană din Pipera, Hotelul *Marriott*, *AIG România SA*. Pe lângă afaceri, bunele relații cu personaje importante și influente pe scena economică și politică (îi numim doar pe câțiva dintre apropiații lui Taher: Becali, Dumitru Tinu, și ziarul *Adevărul*, Viorel Hrebencu și o bună parte dintre liderii de vârf ai PSD, oamenii de afaceri George Păunescu, Mitică Dragomir, Constantin Toma, Nicolae Badea), i-au adus notorietate, prestigiu de om de afaceri și bani, foarte mulți bani.

Iordanianul Fathi Taher și-a extins afacerile în România pe trei planuri, pe care Taher le numește DIVIZII: prima, continuarea celor începute din perioada comunistă, cu materii prime, și, pe cale de consecință, după ce România a trecut în epoca economiei de piață, industria, în adevăratul sens al cuvântului, așa că Taher a cumpărat, pe rând, Laminorul din Roman, fabrica de ciocolată *Kandia-Excelent*, *Petrom Aviation*, adică divizia de combustibil pentru avioane, dar și *Griro*,

companie cu renume și tradiție în producția de utilaje pentru industria chimică, petrochimică și nucleară. Una dintre ultimele achiziții ale lui Taher a fost *Electroputere Craiova*. Taher zice că industria românească are perspective și că orice investitor inteligent ar trebui să bage bani în fabricile și uzinele lui Ceaușescu. Al doilea plan de investiții, al celui mai bogat arab din România, este piața imobiliară, sau mai simandicos spus divizia de *real estate*. Taher spune că investițiile lui în domeniul imobiliar nu au ca scop specula imobiliară. „Nu am cumpărat ca să vindem când crește prețul zonei, ci am cumpărat pentru că respectivele terenuri sunt parte ale planurilor mele de viitor”. Una dintre realizări este campusul Școlii Americane, aflat în construcție la 60 de kilometri de București, în zona Mija, care include și o zonă turistică, dar și una industrială. Investiția declarată este de 250 de milioane de euro, iar Fathi Taher este asociat, ca partener, cu Constantin Toma, președintele de la *Omniasig*. În paranteză trebuie spus că prețul terenului de la Mija a crescut, din momentul în care a fost cumpărat de Taher, și până azi, cu 300 la sută.

Taher a mai investit 28 de milioane de

**Nu vreau
cetățenie
română!**

**Gigi Becali,
prietenul
de suflet**

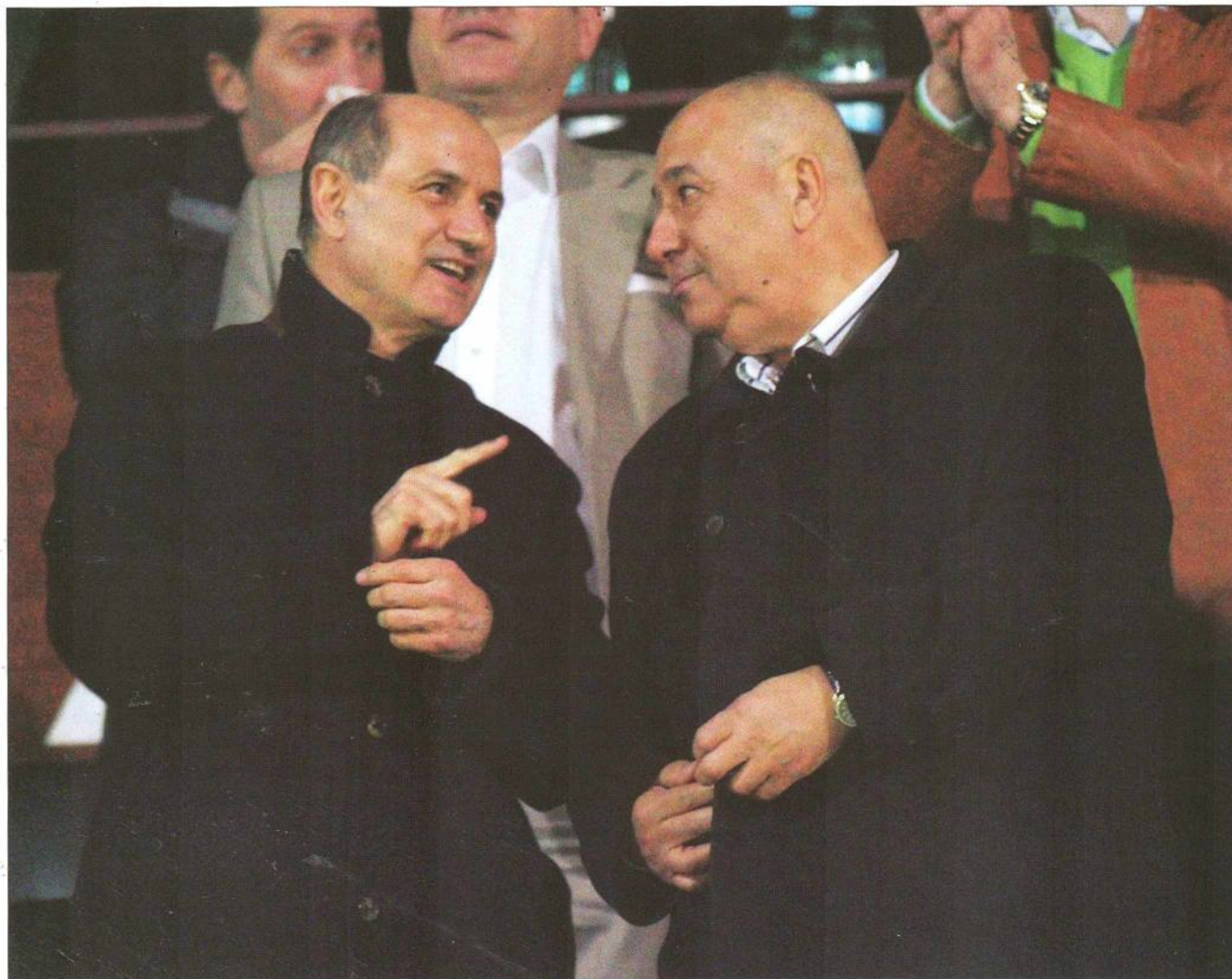
**După ce naționala de
fotbal s-a calificat la
Campionatul Mondial
din SUA, 1994, Taher
a făcut cadou
fiecăruia dintre
jucători câte un
Mercedes din clasa
S, dar a ținut (de ce
oare?) ca detalii
despre dar să nu fie
făcute publice.**

euro în cumpărarea scheletului construcției unde ulterior a fost finisat primul hotel al lanțului *Marriott*, din România. În prezent *Marriott* a fost evaluat la 150 milioane de euro, iar Taher deține, în ciuda tuturor speculațiilor despre o posibilă schimbare de acționariat, tot 33 la sută din acțiuni.

Taher, în ciuda afacerilor pe picior mare, nu este nici cetățean român (și zice că nici nu vrea cetățenie română), nici rezident în România. Familia (soția și două fiice) și domiciliul oficial sunt în Atena. De ce: pentru că atunci când se duce acasă, este ca și cum s-ar duce în concediu! Soția lui Taher, Doina, este româncă. După căsătorie, a trecut la religia soțului. În consecință, respectă principiile musulmane, și trăiește retrasă, în umbra soțului, după regula: „Bărbatul duce casa, iar onoarea casei o face femeia”. Soția și fiica cea mică stau mai mult la Londra, în timp ce fiica cea mare, Suzane Taher, i-a devenit partener de afaceri tatălui, fiind asociat și manager general la unele dintre firmele tatălui. Specialitatea ei: afacerile cu tutun și imobiliarele, unde, dacă este să dăm credit unor zvonuri de pe piața de imobiliare, a reușit câteva afaceri de mare clasă, cu profit de invidiat.

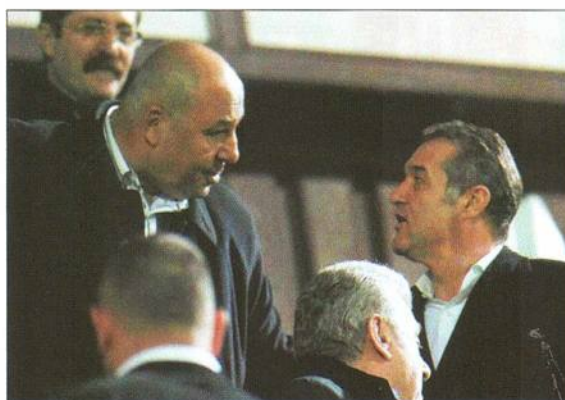
**Copos,
investitor
la Marea Moartă**

„Fathi Taher este mai puternic financiar ca mine, are o cifră de afaceri de 500 de milioane de euro anual, are 20.000 de angajați și cred că va putea face mai mult decât mine la *Rapid*”, spunea George Copos, după ce a semnat, în favoarea lui Taher, actele de vânzare ale Clubului *Rapid*. *Union Bank*, a lui Fathi Taher, în parteneriat cu o firmă de investiții a lui Copos, vor finanța construcția unui hotel de cinci stele pe malul Mării Moarte. Copos va împărți cu Taher beneficiile. Practic, George Copos este primul român care face investiții în Iordania.

Înainte de relația de prietenie care îl leagă de Gigi Becali, a fost doar comerțul cu brânză, lapte și iaurt de oaie, și încă de pe vremea lui Ceaușescu, în anii '75-'80. Taher l-a ajutat pe tatăl lui Gigi, Tase Becali, să-și dezvolte afacerea cu brânză de oaie și carne de berbec. Cum? Îndemnând toată arabimea din București și nu numai să cumpere carne de oaie, din Pipera, de la Tase Becali. Se poate spune că Becali i-a întors serviciile, pentru că i-a fost mentor lui Taher în ceea ce privește investițiile în piața imobiliară. Chiar mai mult, fiica lui Fathi Taher se poate spune că pășeste pe urma afacerilor lui Gigi, în ceea ce privește imobiliarele.

Intrat într-un con de umbră, după ce numele său a fost vehiculat în multe scandaluri financiare (asupra cărora nu vom reveni), Fathi Taher a dat, în primăvara aceasta, o adevărată lovitură mediatică, prin preluarea Clubului *Rapid*. Statistic vorbind despre Taher, Clubul *Rapid* și negocierile dintre Copos și iordanian, s-au scris mii de texte (comentarii TV, texte pe siturile de specialitate, în ziare, ca să nu mai vorbim de speculații și comentariile celor interesați de subiect).

Una peste alta, Taher a cumpărat participarea sa la *FC Rapid*, adică 80 la sută din toate drepturile și obligațiile Clubului, cu 16 milioane de euro, bani care au trecut din contul lui în contul lui George Copos. Acesta din urmă, conform clauzelor contractuale, poate uza de banii respectivi, în câteva etape.

Cum a ajuns Taher să preia *Rapidul*? Iordanianul povestește el singur: „Am fost plecat din România în vacanța de iarnă și, când m-am întors, la începutul anului, am aflat că domnul Copos a scos *Rapidul* la vânzare. Nu vă imaginați că a dat anunț la ziar, era o informație care circula exclusiv în anumite medii. Colaboratorii mei de la *Griro* mi-au zis:

Hai *Rapidu*’!

Fathi Taher l-a cunoscut pe Traian Băsescu în perioada în care acesta era ministrul Transporturilor. S-a întâlnit cu acesta doar de câteva ori și de fiecare dată în cadrul unor întâlniri oficiale. „Nu-l cunosc, dar îl respect!”, zice Taher.

„De ce să nu-l luăm noi?”, știută fiind vechea afinitate între *Griro* și *Rapid* – „*Rapidul* a plecat de la *Grivița Roșie* în 1923. De la această idee a plecat discuția cu Copos care, o să vă mirați, m-a contactat el pe mine, după ce indirect i-am comunicat interesul meu și al *Griro* pentru *Rapid*”. Nu ne-am dus noi la el, propunerea a venit din partea dânsului. Au existat ceva neînțelegeri, dar eu l-am înțeles pe Copos, Copos era asimilat cu *Rapidul*, dar anunța și plângea la televizor că nu găsește un proprietar. Una e la nuntă, alta e la divorț, oamenii în general se îndrăgostesc repede, dar când e vorba să se despartă e mai greu, discuțiile sunt mai lungi. Avea momente când vroia, momente când nu a mai vrut, era și el supărat și afectat. Nu am văzut niciodată o problemă în asta, l-am înțeles și i-am acceptat toate toanele”.

Dacă ar fi să întocmim un rezumat al tuturor declarațiilor de presă făcute de Taher referitoare la achiziția clubului *Rapid* și la planurile lui de viitor, acestea sună extrem de bine. Fathi Taher susține că nu a preluat *Rapidul* pentru a face bani, ci performanță. „Vreau să duc valoarea Clubului la cel puțin 200 de milioane de euro” – zice Taher.

Din punct de vedere tehnic, contractul dintre Copos și Taher prevede anumite avantaje clare pentru Clubul *Rapid*. Noul proprietar are obligația de a investi anual în Club sume prestabilite de bani, apoi va trebui să modernizeze și să refacă stadionul. Taher a reușit să obțină concesiunea terenului pe care este amplasat stadionul de la Ministerul Transporturilor, ca urmare a ofertei de investiții pe care acesta a făcut-o. Concret, acesta afirmă că va construi un nou stadion, tot în Giulești..

În loc de concluzie, Taher a spus: „*Rapidul* de acum este foarte departe de ceea ce îmi doresc eu, voi avea mult de muncă. Sunt dispus să investesc bani mulți în tot ceea ce înseamnă *Divizia Rapid*!”

Misterul Dumitru Tinu

După moartea lui Dumitru Tinu, la 1 ianuarie 2003, presa a speculat faptul că Taher a fost ultima persoană care l-a văzut pe ziarist în viață. Întâlnirea s-ar fi consumat la *Marriott*. Recent, Taher, care nu a mai vorbit niciodată despre aceste lucruri, a spus: „Nu eram în țară când a murit Tinu. Eram în Maroc. Am fost prieten bun, foarte bun cu Tinu. A fost o relație frățască... Toate comentariile, speculațiile despre legături oculte între mine și Tinu, via Hrebenciuc, au fost doar povești fantasmagorice! În plus, faptul că nu am vrut să comentez niciodată acest subiect, nu a făcut decât să alimenteze speculațiile. Trebuie și zăriști să mănânce, nu?”

text: **Silvana Pătrășcanu**

foto: **Rompres și Mediafax**

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicațiile ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Galățanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pugi) Dinulescu, Horia Gâmba, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Iosau, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Prajnă, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Steian, Raluca Șeinoiu,
*Bozîl Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dtp@publicatiifiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comanescu (Roma), Aina Dab'a (SUA),
Eugen Hruza (Canada), Iora Harandau (Portugalia), Andă McCulescu (Noua Zeelandă),
Anca Moroianu (Iondra), Luiza Palancu (Paris), Laurențiu Stela (Olanda), Cornel Trima
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Iest Louw (Senegal), Hoon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Cofrat (Sulina),
Iulia Pana (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiiflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiiflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion

manuela.arion@publicatiiflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiiflacara.ro

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stăian

petru.staian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiiflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra – România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactor-șef: MIHAIL ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiiflacara.ro

Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44); Laurențiu Marian Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Robert Pandelea

Administrativ: Iulian Stancu

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

De la bulldog la intelectual

REPORTAJ

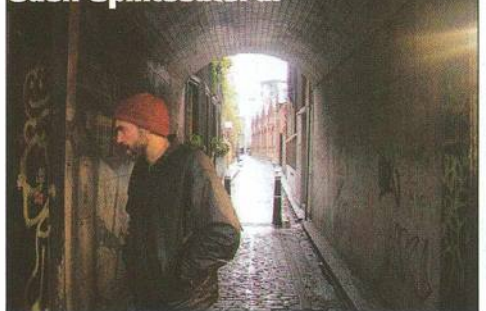
Trenul regal

INEDIT

Pe urmele lui

Jack Spintecătorul

VIP

Mihaela Rădulescu:

„Nu omor
nici un vis,
aștept
să vină
vremea lui”

VINDECĂTORI CU HAR

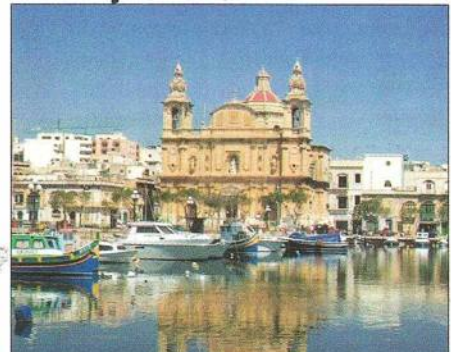
Lidia Fecioru:

„Bolile nu se prea leagă
de oamenii fericiți”

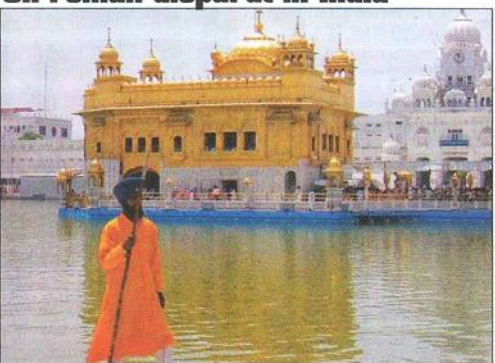
CĂLĂTORII

Malta și Marele maestru

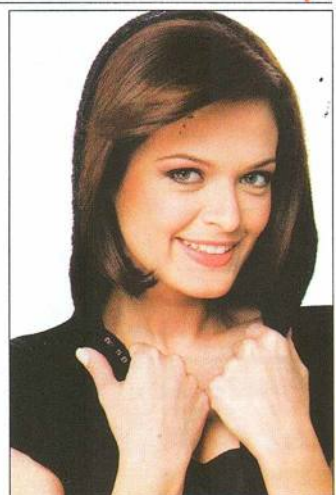

DOSAR

Un român dispărut în India

Raluca
Lăzăruț,
domnișoară
de onoare
la nunta
Adelinei
Elisei

EVENIMENT

Posibila întoarcere

14

ALT FEL DE VEDETE

Orhan Pamuk:

„Da, mă tem de un asasinat“

15

TURISM

Halkidiki, aroma grecească

40

CLUB DIPLOMATIC BUSINESS

Yaqoub Y. Al-Ateeqi: „Cine critică politica americană e legat de ea“

44

FILM

Avocatul terorii

46

MEDIA

Ioana Lupea: „A cumpăra un ziar va deveni în curând o chestiune de statut social“

48

UNDE IEȘIM

La Berbecu',
minunile bucătăriei românești

52

SĂNĂTATE

Tratamente naturiste

55

STIL DE VIAȚĂ

Nvey eco

66

AUTO

Sub cerul liber

72

BRAND TO BRAND

Cocktail-uri de vară

76

SPORT

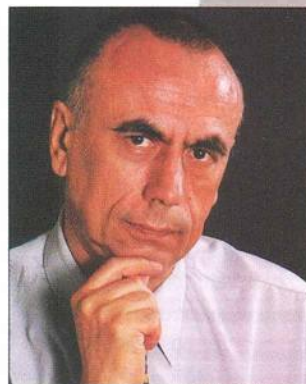
Între a fi „carne de tun“
sau „echipa-surpriză“

78

coperta 1
Mihaela Rădulescu
foto Mediafax

Altceva

În urmă cu vreo câteva săptămâni, am primit prin e-mail înștiințarea că am câștigat 122.038,95 euro la Loteria Quinigol.

JOC PERICULOS

Mi-am zis imediat: ce farsă mai e și asta? N-am mai jucat la Loto de nu mai știu când, și, în nici un caz, la o Loterie cu nume exotic. Să câștig fără să joci mi se pare culmea norocului. Nu e de mine. Dar am început să fac investigații. Am descoperit pe internet Loteria cu pricina – e reală, din Cadiz, și are o activitate onorabilă. Am cercetat cu mai multă atenție e-mail-ul primit. În afara unor greșeli gramaticale – pe care le puteam pune pe seama necunoașterii perfecte a limbii române de către funcționarii spanioli – nimic nu părea suspect. Apariția unui program internațional computerizat care să încurajeze folosirea intensivă a internetului suna credibil. Alegerea adresei mele de e-mail – care e publică – și introducerea ei într-o bază de date din care să se facă extragerea era și ea verosimilă. Suspiciunile au apărut în clipa în care am aflat ce demersuri trebuie să fac pentru a obține premiul. Mi se cereau mai multe date personale precum și informații legate de contul în care doream să mi se vireze banii. Chestionarul trebuia să fie trimis prin fax, însoțit de o copie după buletin sau pașaport.

Ca autor de romane polițiste, am fost curios să văd unde va duce povestea asta. Cu zece euro mi-am creat un cont la o bancă – dacă era vorba de niște hackeri să aibă și ei de o bere pentru efortul depus. Dar n-am mai completat chestionarul. Am mai colindat pe internet cu mai multă răbdare. Am descoperit vreo zece alți câștigători la Loteria Quinigol. Toți aveau același bilet ca și mine. M-am simțit dezamăgit – o minimă decență cerea autorilor acestei tentative de înșelăciune să mai schimbe câte ceva, pe ici, pe colo, prin punctele esențiale. Ar fi fost un semn de respect pentru viitorii păgubiți.

De fapt, miza celor care au trimis probabil sute sau mii de astfel de e-mail-uri nu este golirea unor conturi. Sau nu numai asta. Copiile după actele de identitate sunt mai valoroase pentru ei. Cu ajutorul lor și cu sprijinul unor complici din vreo bancă pot să ia, de pildă, credite. În loc să încasezi 122.038,95 euro, te poți pomeni că ai de achitat un apartament pe care nu l-ai văzut niciodată.

Nu mă interesează cine a pus la cale escrocheria asta – vreun căpșunar care s-a săturat de truda la stăpân. Până la urmă o să i se infunde. Eu îi mulțumesc pentru că mi-a livrat un subiect de editorial – altfel ar fi trebuit să implor muza pentru a mă inspira să scriu despre alegerile locale – ce subiect palpitant! M-a impresionat însă această solidaritate a intermedierilor care au lansat de urgență semnale de avertisment astfel încât nimeni să nu cadă pradă unei iluzii de îmbogățire fără muncă. Și o întrebare mă trimântă: oare Loteria Quinigol știe ce se petrece sub paravanul ei? Eu, unul, am să încerc să-i avertizez.

George Bricea

În numărul viitor:

● ȘAMANII DIN PERÚ AU DESCINS ÎN ROMÂNIA ● MONICA LOVINESCU, ISTORIA UNUI MIT ● WASHINGTON, BEHIND CLOSES DOORS

Ce știți despre șamanii peruani? V-ar interesa să aflați că au venit și în România? Despre cum era și ce făcea, în viața cea de toate zilele, Monica

Lovinescu, o instituție a culturii române. De la unul dintre corespondenții noștri speciali la Washington, o relatare despre o capitală americană în spatele ușilor închise. În rest, show, interviuri cu actori și cântăreți în plină vogă. Și, bineînțeles, reportaj!!!

Două calamități

Peste 43.000 de persoane au fost ucise în Myanmar de către ciclonul *Nargis* și peste un milion și jumătate au rămas fără adăpost. Numărul victimelor ar putea fi mult mai mare, pentru că autoritățile locale au acționat aberant și secretos, suspicioase inclusiv față de ajutoarele umanitare, care au intrat cu greu în fosta Birmania (Burma)! Cinci regiuni au fost declarate zone calamitate. Statele Unite au anunțat că au alocat 250.000 de dolari sub forma unui ajutor de urgență, dar Laura Bush a acuzat autoritățile din Myanmar că nu au alertat populația în legătură cu ciclonul. S-ar putea spune că birmaneții s-au confruntat nu doar cu o calamitate naturală...

Veselie mare

Dmitri Medvedev și Vladimir Putin au făcut oficial rocada. Gurile rele susțin că, la prima întâlnire în noile calități, ar fi încurcat scaunele. De parcă mai contează. Oricum, preventiv, Congresul partidului *Rusia Unită*, care are majoritatea absolută în legislativul de la Moscova, l-a ales pe Putin președinte, astfel încât acesta va putea controla și Duma de Stat, pe lângă Guvern și (conform aceluiași cârcotași) Președinție. Cu alte cuvinte, va fi și mai tare decât înainte.

Decizia înființării postului suprem în partid a fost luată special pentru Vladimir Putin. Care, ca premier, și-a anunțat ținta: PIB-ul Marii Britanii. Deocamdată.

Apocalipsa amânată

Trei lovituri una după alta. Întâi, s-a descoperit al treilea zăcămintă ca mărime din lume, în largul Braziliei. Compania locală *Petrobras*, împreună cu spaniola *Repsol* și britanica *BG Group*, au dat de rezerve necunoscute însumând circa 33 de miliarde de barili! Apoi, geofizicianul australian Phil Chapman a anunțat că încălzirea globală a luat sfârșit și urmează o mică eră glacială (ceva-ceva simțiserăm noi, cu trei grade noaptea la mijlocul lunii mai!). În fine, *Deutsche Bank* a dat măsura recesiunii economice mondiale, anunțând că nu va mai deconta angajaților vizitele la bordel și abonamentele la posturile tv. E groasă.

Seism devastator

Un cutremur cu magnitudinea de 7,8 pe scara Richter a lovit provincia Sichuan din sud-vestul Chinei, lăsând în urmă peste 68.000 de morți și câteva zeci de mii de răniți. Majoritatea clădirilor provinciei au fost complet distruse și nici celelalte nu mai pot fi folosite. Tragedia, petrecută la două zile după cea din Myanmarul vecin, umbrește ultimele pregătiri pentru Jocurile Olimpice programate în această vară la Beijing, după ce ciocnirile din Tibet și consecința lor – incidentele de pe traseul flăcării olimpice – lăsaseră deja o amprentă negativă asupra acestei ediții a întâlnirii sportive supreme.

S-a stins o Voce

Departate de agitația dâmbovițeană, aproape în anonimat, s-a stins din viață Monica Lovinescu, la nu multă vreme după iubitul ei de o viață, Virgil Ierunca. A murit la Paris, în vârstă de 85 de ani, după o lungă suferință. A fost fiica lui Eugen

Lovinescu și una dintre marile voci ale exilului.

Emisiunile *Actualitatea culturală românească* și *Teze și antiteze la Paris*, difuzate de *Europa Liberă*, au influențat puternic viața culturală din țară. Nu a părăsit această lume înainte de a anunța că-și lasă casa pariziană statului român și că dorește ca urnele funerare ale celor doi soți să fie aduse la București. Două gesturi pe care e greu de spus dacă le merităm.

Cifre enervante

Românii au ajuns ținta xenofobiei italiene (și nu numai – în Spania patronii unui magazin au interzis accesul românilor și al câinilor) din cauza câtorva decreșteri, cum or avea și țările-gazdă. În același timp, însă, s-a aflat că, numai în peninsula, au înființat 17.000 de filme de construcții! Mai mult, un Raport al Institutului Italian de Statistică a relevat că sunt mai educați și mai muncitori decât localnicii! 72,3% dintre ei sunt absolvenți de liceu sau de facultate și în medie muncesc 38,2 ore săptămânal, față de 37,7 de ore media italiană. Să te și enervezi.

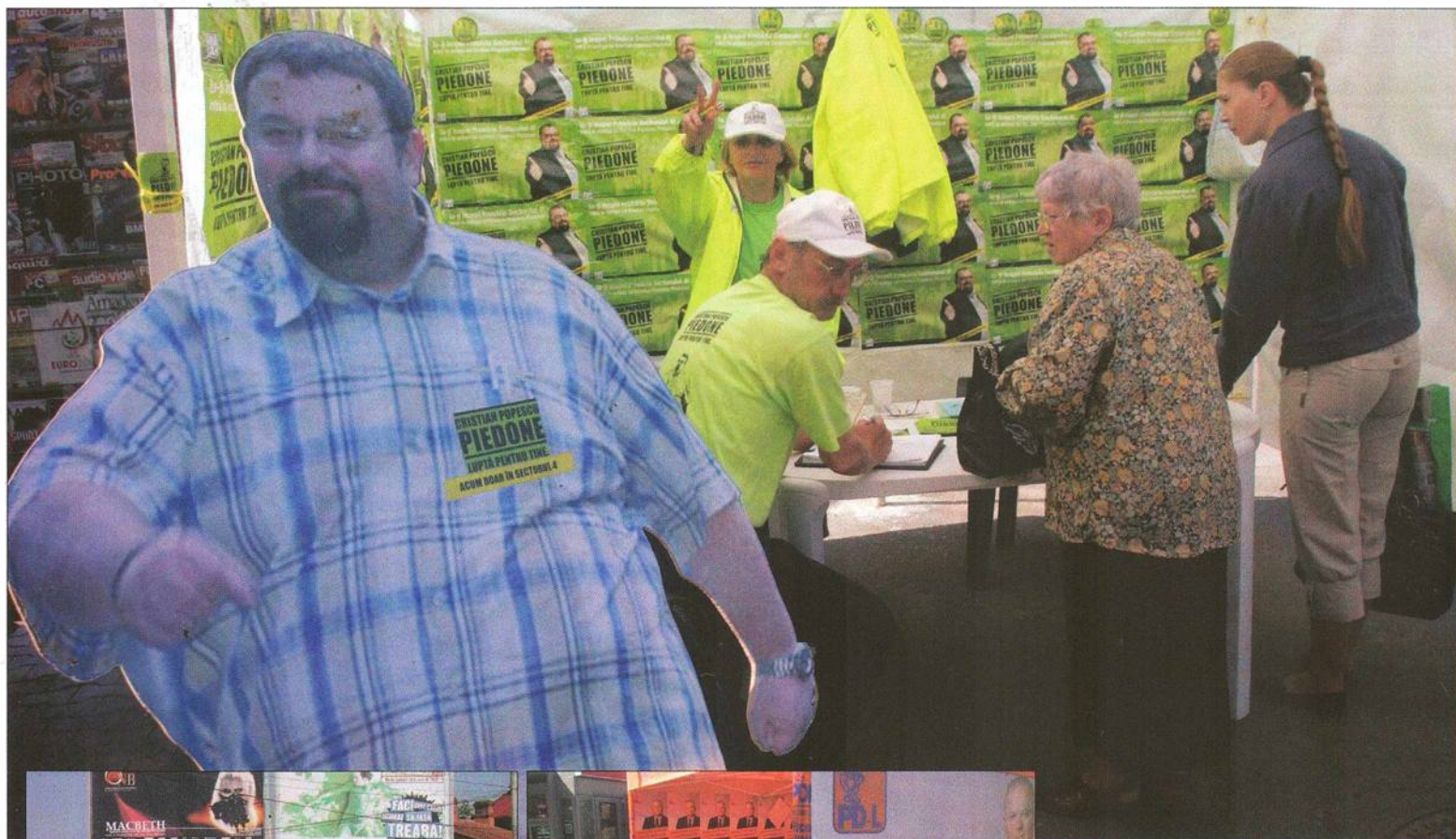

Consumați cu moderație.

ALEGERI LOCALE:

De la bulldog la intelectual

Aproape nici frunza nu mișcă, aproape nimic nu se mai întâmplă decât un „best-festival” bestial: alegeri locale, în iunie. Bestiariu politic. Și degrabă vărsătoriu de imprecății necugetate. Toată lumea-și dă-n gură la toată lumea. Toată lumea face pacturi cu toată lumea. Dă nu mai știi care dă cum și dă cel! *Pupat Piața Independenței*, într-o frenezie generală.

Cică este aranjamente. Blaturi, blătulețe. Un fel dă meciuri din Divizia A- politică. Liga lui Mitică s-a mutat și-n politică! Rimează, dacă știi unde să pui accentu'. Acuma s-o luăm și pă echipe. Că-i mai concludent. Și mai contondent. Deși lumea politică nu tre' s-o iei prea în serios.

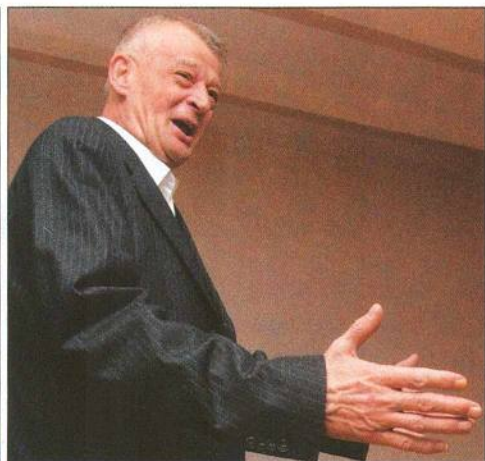
BUCUREȘTI

Șanse mari, deopotrivă, pentru Sorin Opreșcu și pentru Vasile Blaga. Și asta, în primul rând, pentru că e susținut de partid. Și datorită faptului că, totuși, ceilalți candidați nu par îndeajuns de reductabili pentru a-i sufla „potul”. Dacă nu se întâmplă o minune, atunci ne putem aștepta să îl

vedem pe Bulldog proiectat în fotoliul de primar. Să nu uităm că așa a început ascensiunea & cursa către prezidențiale a lui Traian Băsescu.

BULDOGU'

Cum e bulldogu' & haita' lui? Are buh de om energetic, aplicat, bun organizator. Fără pretenții. Cu vederi cam limitate. Om de bază al președintelui și partidului prezidențial. Din păcate pentru el, Blaga are ca handicap experiența Bucureștilui cu „Aventura Bordura”. Și cu Videanu, care, în rest, a fost un primar mai mult decât „discret”. Adică deconectat de la rețea. Între timp, problemele s-au înmulțit. Și la ele trebuie să răspundă Vasile Blaga. În primul

rând, traficul pe străzile Capitalei a devenit de-a dreptul infernal. Ambuteiajele se țin lanț. Orașul este obnubilat, restricționat, refuzat circulației. La capitolul avantaje, ar trebui să menționăm și experiența lui Vasile Blaga în administrarea unui minister, și încă nu oarecare: ci al afacerilor interne.

INTELECTUALU'

Pare fragil, mai fragil decât este. Apt pentru turniruri mai elevate. În sfera ideilor, dar, ce te faci, acolo buldogii nu se bagă. Cristian Diaconescu are și avantajul dar, în același timp, și handicapul că e dependent de partid. Și pare să nu aibă destul „nerv” ca să îl înfrângă pe Blaga. Cât îi privește pe Ludovic Orban și Sorin Oprescu, chiar dacă „este” și ne e simpăticoși amândoi, presimt că măcar unul dintre ei va rămâne pe dinafară după turul prim. Oricum ar fi, ei sunt niște juni *primi*. În confruntările televizate, Ludovic Orban a încercat chiar să se alieze cu Oprescu și să luxeze celălalt „tandem”, Blaga-Diaconescu, aflat, cumva, pe poziții oarecum privilegiate.

DOCTORU'

Îvit ca din pulpana miraculoasă a altercațiilor procedurale & judiciare. Sorin Oprescu nu avea, înainte de obstrucțiile pe care le-a întâmpinat și care au dopat media cu numele lui, peste 20%. Și iată-l, cu zece zile înainte de primul tur, propulsat la un peste 35% (oricât am ține cont de marja de eroare!) neverosimil. Pe diagramă, *el este cel care vine*.

PRIMĂRIILE DE SECTOR

Remarcabil numărul de înscriși: aproape o sută, pentru șase sectoare. La Sectorul 1, Chiliman s-ar putea să aibă un meci serios cu Murgeanu – și nu numai. La „doi”, jocurile sunt făcute: nu cred că poate să îi taie cineva macaroana lui Onțanu. La Sectorul 3, încă se joacă, dar se poate face, totuși, o anticipare: Negoită

contra restu' lumii. La Sectorul 4, iarăși va fi interesant: liberalii, deținători ai fotoliului în consecința alegerilor trecute, au desemnat un alt nume, nu foarte cunoscut, drept candidat al lor: Andrei Petrescu. El se va întâlni pe traseu cu primarul încă în exercițiu, tot liberal, dar trecut la *verzi*, care a avut un *finiș* puternic în asfaltarea străzilor din sector: Adrian Inimăroiu. Tot aici mai sunt câțiva concurenți importanți: Radu Silaghi, PD-L, dar și (mai ales) Vasile Mihalache, fost primar și el, apartenent la PSD. La Sectorul 5, toți o apă și-un pământ. Iar la „șase”, s-ar putea prevedea un meci Darabont-Poteraș.

PROVINCIE

În provincie, asistăm la o trecere spre *next level* al jocului. După ce, în anii și campaniile care au trecut, am fost martorii unor curse anodine, de data aceasta, la câteva primării cel puțin, să zicem Timișoara, Iași, Galați, vom vedea o confruntare între nume (mai) sonore. Cea mai strânsă este, poate, la Iași: unde s-au înscris în cursă Irina Schrotter (care, ulterior, și-a declarat susținerea pentru candidatul PD-L), Dumitru Oprea, eurodeputat – și candidat PD-L, Cristian Adomniței – om politic cu pedigree de ministru. La fel, la Galați, au intrat în competiție un alt om de afaceri cunoscut pe plan local, Andrei Lișinschi, apoi Marius Stan, o *vedetă* a „echipei” de fotbal *Oțelul*, cunoscut în lume mai degrabă ca președinte al clubului – și eternul candidat PSD Dumitru Nicolae, om cinstit, de altfel, stimabil, un fel de Ion Iliescu micșorat la scară – cât să încapă într-o primărie de „oraș roșu”. Și, dacă ne gândim că, de fapt, de aici, de la o primărie de municipiu, a pornit Gheorghe Funar în cursa alegerilor prezidențiale, putem presupune că, în următorii ani, ar mai putea țâșni și alții asemeni lui pe astfel de turnante. Cât privește Timișoara, numele cele mai sonore care se înfruntă – și care e foarte posibil să aibă un cuvânt greu de spus, sunt Gheorghe Ciuhandu și Maria Grapini. Tot așa, dacă ar fi să înșirăm pe o listă „greii” care can-

didează în celelalte mari orașe, am vedea pe ea pe: Dorel Onaca, Radu Mazăre, Carmen Tănăsescu, Emil Boc, Remus Lăpușan ș.a.

LUPTA ANTICORUPȚIE

Brucselu' *is keeping an eye on* pă noi, nene. Să uită la noi ca la butelie. Și nici măcar nu suntem de Leyda. Suntem leit Bulgaria. Mai degrabă. Cică ei s-au grăbit – și noi i-am păcălit. Și acuma ne dau cu „eternele regrete” în cap. Asta e! Vorba unui prieten al meu, care nu știe franceza: *Tel Aviv! Ba chiar Tel Aviv toujours parșiv*. Regrete tardive. Expertii Comisiei Europene se vor întoarce în România pentru a vedea, din nou, cum stăm cu corupția. Și noi, vorba basmului, suntem trântiți în corupție până la gât. Mai lipsește paloșul cu care UE să ne taie capul. Că am fost prematuri născuți ca *națiune europeană*, prematur admiși. Discuția se poartă și în jurul activării clauzei de salvagare. Chiar dacă de astă o să scăpăm, de monitorizare mai greu. Să ne salvagădăm bine!

BĂSESCU ACHITAT

Locatarul principal din strada Mihăileanu (cum ar spune ingenuul Adrian Năstase) a fost achitat. A dat el cu „țiganca” borâtă de pământ, dar, în limbaj gitănesc, a scăpat BASMA CURATĂ. Și înflorată, firește. Da', haoliu, mânca-ți-aș, oare voturi pierde? La noi, aicea, măi, la etnie romă, vreau să zic. În mod normal, delictu' e comis. Și flagrantu'-flagrant, cu gura. Cu toată gura. Și io, care am fost considerat simpatizant traianbănescian... Mi se pare limpede că, aici, Traian Mihăileanu a cam sfeclit-o. O asemenea eroare, în Statele Unite, l-ar fi costat zeci (dacă nu sute) de voturi. Toată populația dă culoare nu mai vota cu el dă nici o culoare. Aaa, și era să uit, rectificăm: țiganca era numai „împuțită”! Că era jurnalistă, bănuiesc, nu mai are nici o importanță.

text: Mihail Gălățanu

foto: Octavian Tîbăr și Rompres

Posibila întoarcere

„Sala Oglinzilor“ de la Uniunea Scriitorilor a fost neîncăpătoare miercuri, 21 mai, când Editura Gramar și Jurnalul Național au organizat o întâlnire cu scriitorul Petru Popescu, autorul faimoaselor romane Prins și Dulce ca mierea e glonțul patriei. Numeroși literați și admiratori ai scrisului său au ținut să-l vadă și să-l asculte pe cel care, în 1974, deși cunoscuse un succes fulminant în România, a ales să se împlinească în SUA.

Moderatorul întâlnirii a fost criticul Daniel Cristea Enache, care a remarcat calitatea prozei lui Petru Popescu și a evidențiat locul pe care acesta îl ocupă în literatura română contemporană. Vibrant a vorbit și scriitorul Tudor Călin Zarojanu, care a reliefat impactul pe care l-au avut cărțile mai sus amintite asupra tinerilor de acum câteva decenii. Actorul Marcel Iureș a citit câteva pagini din Copiii Domnului, o altă carte a lui Petru Popescu. Absent din motive obiective, criticul Alex. Ștefănescu a transmis celor prezenți un mesaj citit de către moderator. Cu aceeași ocazie, George Arion a ținut să-i creioneze lui Petru Popescu un „portret al artistului la tinerețe“.

Portret al artistului la tinerețe

În urmă cu aproximativ patru decenii, întâlneam pe bulevardele Bucureștiului un tânăr cu alură de baschetbalist, arătos și îmbrăcat cu bun gust. Pășea privind pe deasupra capetelor celorlalți, nu numai din pricina înălțimii sale. Părea că urmărește departe, în zare, un spectacol pe care numai el îl vedea. Aproape de fiecare dată ținea pe după umeri o fată – nicio dată n-am să știu dacă era aceeași sau o alta. Pe străzi – mașini – e drept, cam puține pe atunci. Se auzeau claxoane, pe trotuare era înghesuială, mai ales în fața cinematografelelor. Dar el trecea prin acea forfotă nestingherit, dominând cu deliciu emblemele încă firave ale civilizației moderne. Trecătorii – mai ales fetele! – întorceau capul după el, unii și-l arătau cu degetul. Îi apăruseră deja câteva cărți, în revista *Amfiteatru* pleda pentru cunoașterea limbilor străine, ca și cum presimțea intrarea într-o altă lume, în care comunicarea trebuia să se facă tot mai ușor, indiferent pe ce meridian te-ai fi aflat. Îl întâlneam și prin holul Facultății de Litere, întotdeauna înconjurat de admiratori și admiratoare, cărora le vorbea degajat, amical, sigur pe el însuși, pe statutul său de membru al unei generații norocoase, destinată să propună cititorilor o altfel de literatură decât se scrisese până atunci. El, școlitul, desfidea morga academică. El, uluitorul vorbitor de limbi străine, reușea să atragă ca un magnet și pe cei cu studii înalte, dar și pe oamenii obișnuiți. Și pășise încă de la debut pe calea succesului. Părea mai liber decât oricine în gândire, în comportament, chiar

**George Arion
la „prins“
pe Petru Popescu
într-o zi bună**

de la prima ediție a romanului *Prins*? Ea înfățișează un tânăr care privește pe o feastră zăbrele. Petru Popescu a smuls zăbrelele care îi îngradeau libertatea și s-a salvat.

Prima oară am vorbit cu el în 1991, la

dacă nu agreea boema. Așa că nu m-am mirat când, am aflat că a ales să plece într-un loc în care libertatea nu era doar o vorbă în vânt. Mai țineți minte coperta

Los Angeles. L-am descoperit la fel de dezinvolt și de ușor abordabil ca și odinioară. Reușita într-un spațiu unde se răzbește cu greu nu-l modificase. După scenariile lui se făcuseră filme la Hollywood, romanele lui apăruseră în tiraje de vis, ziare de largă audiență îi găzduiseră articolele, cunoscuse personalități din lumea literaturii și a cinematografului. Cunoscuse și o împlinire materială la care un scriitor român încă n-are acces. Dar pentru mine Petru Popescu rămâne acel zeu printre blocurile bucureștene, aureolat de gloria începuturilor sale literare, ținând protector pe după umeri o fată – să fi fost aceeași de fiecare dată?

Text: **George Arion**

Foto: **Octavian Tibăr**

ORHAN PAMUK:

„Da, mă tem de un asasinat”

Un om de o noblete rară, atât o personalitate, cât și o prezență șarmantă, scriitorul distins cu Premiul Nobel pentru Literatură, în 2006, Orhan Pamuk, și-a fascinat numeroasa audiență de la Ateneul Român, prilejul venirii sale la București fiind decernarea titlului de Doctor Honoris Causa al Universității București, la invitația scriitorului român Norman Manea.

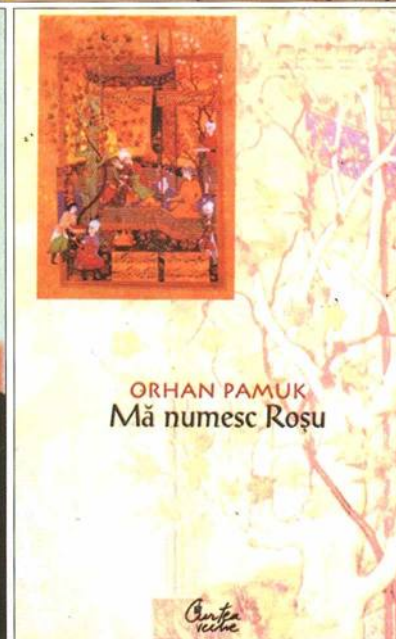
Sala arhiplină l-a aplaudat după aproape fiecare răspuns pe autorul romanelor devenite bestseller-uri internaționale *Mă numesc Roșu*, *Cartea neagră* sau recentul *Zăpadă* (pe care aceeași editură, *Curtea Veche*, îl va lansa la Bookfest) și care, în discursul de acceptare a Nobelului, a vorbit despre stupiditatea „oamenilor, societăților și a națiunilor din afara lumii occidentale”, dar și despre prostia acestei lumi: „Este foarte periculoasă, mai ales pentru mine, pentru că am mereu senzația că mă aflu cu un picior într-o parte și cu un picior de cealaltă parte. Ciocnirea civilizațiilor, sau cum vreți să-i spuneți, lupta dintre Est și Vest, între Islam și Occident, este cel mai rău lucru din lume pe care aș vrea să-l văd. Uneori, în fața acestei lupte, simt cum organele mele interne, corpul meu se luptă cu sine. Și nu este deloc sănătos pentru lume. Din păcate, în America sunt conservatorii, la fel ca și în Europa, iar în Turcia și în

alte colțuri ale lumii islamice există oameni care promovează această idee. Faptul că încă nu am văzut nici o soluție palpabilă în Palestina, alte aspecte ale acestui conflict între Est și Vest, toate acestea se află la baza acestei probleme. Înainte ca toate aceste conflicte să fie rezolvate, din nefericire, conservatorii Europei și ai Americii, precum și naționaliștii, activiștii și oamenii occidentalizați din lumile neoccidentale, cu toții vor continua să abuzeze de aceste probleme. Or, ele ar trebui să fie rezolvate ca să putem avea o lume pașnică și armonioasă”, a spus Pamuk, care, originar din Istanbul, a mărturisit că întotdeauna va scrie doar despre Turcia și

Pentru că i-a plăcut la București, Orhan Pamuk va reveni la noi în iunie,

la Târgul de carte Bookfest și la Festivalul de la Neptun Zile și nopți de literatură, unde i se va înmâna Premiul Ovidiu.

acest oraș pe care îl iubește. Fiindcă nu putea evita întrebarea despre asasinatul despre care se știe pe întreg mapamondul că e pus la cale de naționaliștii extremiști turci – fiindcă a declarat, în 1995, că circa 30.000 de kurzi și 1.000.000 de armeni au fost uciși, la începutul secolului, într-un pogrom în Turcia și nimeni nu îndrăznește să vorbească despre asta –, puțin intrigat că trebuie iar să explice o situație nu tocmai plăcută cu care se confruntă acasă, Pamuk a spus: „Guvernul așa crede și de-asta am bodygarzi. Pe de altă parte, nu mai vreau să comentez acest aspect. Glumesc mereu despre asta, spunând că există, bineînțeles, oameni răi peste tot în lume, nu numai în

Turcia, care vor să facă politică omorând oameni. În ultimii 20 de ani, 40 de jurnaliști și scriitori au fost, din nefericire, omorâți. Dar acum am bodygarzi, care sunt prietenii mei. Însă nu vreau să mai vorbesc despre această chestiune. Spun mereu în glumă că toți aceștia sunt radicali de dreapta și oameni ai guvernului. Răul pe care continuă să mi-l provoace este că toți jurnaliștii mă întreabă despre amenințările cu moartea. Tot ce pot să vă răspund este că da, mă tem de un asasinat, fiindcă tot ceea ce ni s-a dat este viața, și iubesc viața, chiar foarte mult. Poate de asta, pentru a surprinde viața și pentru a evita acasă întrebările despre, de exemplu, «Cum a fost în România?», port cu mine mereu un mic aparat foto digital, care surprinde viața așa cum e”, a spus acest artist – în sensul adevărat al cuvântului –, în timp ce immortaliza oameni prezenți sau detalii ale sălii.

Prozatorul, care de-a lungul vieții sale a trecut prin diferite etape, dorind la un moment anume să devină pictor, apoi să urmeze cariera de inginer, precum bunicul său, studiind arhitectura și absolvind jurnalismul, a ajuns să scrie, iar acest drum pe care a mers către glorie i-a atras ruinarea vieții personale. „Nu sunt niciodată mulțumit de mine. Sunt o persoană puțin mai agitată, mai nervoasă. Dar lucrez, am o a doua viață împreună cu cărțile mele, cu hârtia, cu uneltele mele de scris, iar acolo sunt, de cele mai multe ori, fericit”...

Text: **Larisa Aliante**

Foto: **Octavian Tibăr**

vindecători cu har

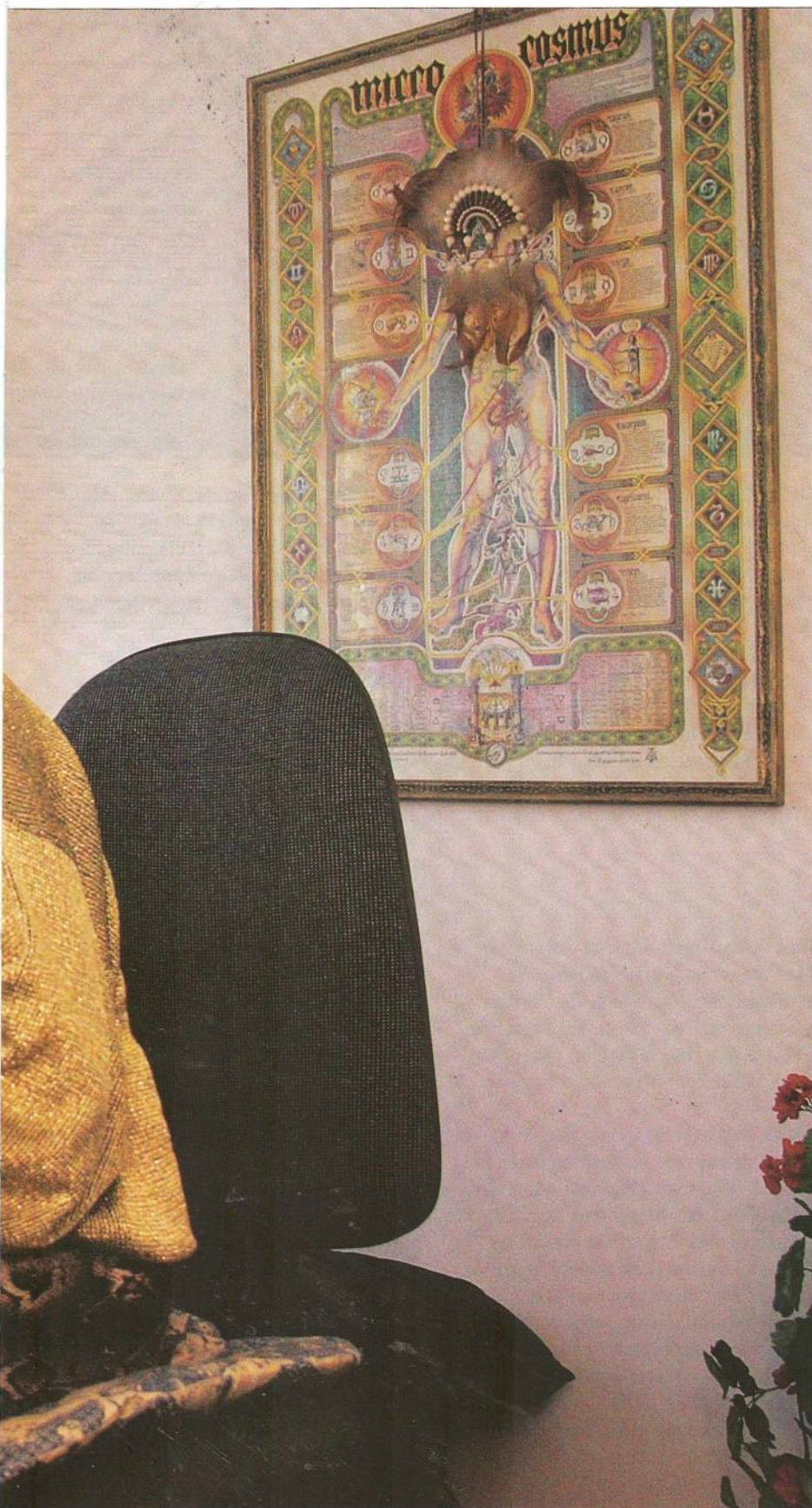
Lidia Fecioru:

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

„Bolile nu se prece

„leagă de oamenii fericiți“

Un cabinet de terapie, undeva în zona Tinerețului, din București. Sala de așteptare e plină de pacienți. Alături, într-o încăpere „mobilită” cu icoane și flori, se râde, la greu. O fi și asta un fel de tratament, îmi zic. „Hai, intrați, povestim printre altele. Dacă stați la rând, vă apucă noaptea. Sigur că nu mă deranjați, pot face orice în timp ce tratez. În afară de sex! Asta e, totuși, mai intim, necesită un timp al lui”.

Așa am cunoscut-o pe Lidia Fecioru. O mare doamnă a vindecărilor prin har.

**„Dacă stau,
mi se face rău“**

Obosesc doar uitându-mă la ea. Vorbește la vreo trei telefoane, în același timp, dă adrese, face programări, se ocupă de pacienți întinsă pe canapea, spune bancuri, râde și, evident, printre toate astea, îmi povestește despre viața ei. N-am văzut așa ceva, parcă ar fi băgată în priză. Mare greșală, o întreb cât o ține, în ritmul ăsta: „Doar tot timpul. De dimineața până seara. Adică vreo 12 ore mă găsiți aici, în aceeași stare. La sfârșit de săptămână plec la Sibiu, am și acolo un cabinet. Concediu nu-mi iau niciodată mai mult de zece zile, că mă îmbolnăvesc. Dacă stau, pe cuvânt, mie, una, mi se face rău!”

**Ca medic legist,
s-a folosit
de capacitățile
ei paranormale**

**Cezar Ivănescu
i-a ghicit
viitorul**

**Dincolo de farmec,
eleganță și bună-
dispoziție, cât
cuprinde, Lidia
Fecioru este o
persoană extrem de
modestă. Vorbește cu
ușurință despre orice,
mai puțin despre vin-
decările prin harul ei.
Îți dă senzația că asta
nu depinde de ea, ci
de credința pacientu-
lui, de soartă, de
Dumnezeu. Pentru
programări, puteți
suna la telefonul
0744.676.920.**

Cu atâta energie pe cap de locuitor, nu e de mirare că Lidia Fecioru a trăit, în doar 40 și ceva de ani, experiențe și intensități cât pentru câteva vieți. A fost, pe rând, coafeză, bibliotecară, director de casă de cultură, medic legist, secretară de editură și, în fine, bioenergoterapeut. S-a măritat și a divorțat de vreo trei ori, are doi băieți, studenți la Drept. O ființă deschisă, iscoditoare, căutând mereu acel ceva care să-i desăvârșească viața. Și, mai ales, să o ajute să dăruiască și celorlalți din harul ei. În acest sens, a citit parapsihologie, la greu. Și a învățat, jumătate din viață, în tot felul de școli, din Chișinău: Școala de Cultură și Artă, Facultatea de medicină, cu specializarea medic legist, Facultatea de regie de teatru și film. Cireașa de pe tort a fost Facultatea de parapsihologie de la Moscova, unde i-a avut profesori pe Ignatenko și Djuna. Culmea este că, deși acolo se studiaza niște lucruri extraordinare, cu niște maeștri ai genului, Lidia Fecioru n-a putut fi surprinsă cu nimic: „Aveam, tot timpul, senzația că știu toate cursurile, în amănunt, că le-am mai învățat cândva. Când mi s-a făcut astrograma, s-a văzut, acolo, că de trei vieți încoace mă ocup cu asta. Probabil că de aceea știu o groază de lucruri pe care nu le-am citit, nu le-am învățat nicăieri în viața asta. Dar le știu, pur și simplu!”

În adolescență, când a realizat că este altfel decât semenii ei, Lidia Fecioru nu a fost încântată deloc. Citea gândurile oamenilor, vedea în ei, îi apăreau, ca pe un ecran, tot felul de secvențe din viața lor. Toate acestea îi păreau, mai degrabă, o povară: „Am încercat să-mi ignor capa-

citățile, să nu bag în seamă nimic ce venea din zona asta. Știți, nu e bine să vezi gândurile oamenilor și nici să ți se arate ce li se va întâmpla. Te încarci cu energie în plus, ai senzația că e, cumva, vina ta. Ca și cum, știind, grăbești să se întâmple acel ceva. Și nici nu poți să vorbești despre asta, că zice lumea că ești nebun. Aveam un prieten, pe la 17 ani, și, pentru că țineam la el, am zis să-l avertizez. Să fie atent, că i-am văzut un accident de mașină. Sigur că m-a privit destul de ciudat. Peste patru zile, a intrat cu mașina

într-un zid și s-a răsturnat. A venit glonț la mine, ca să-mi spună că am gura spurcată. Așa că m-am ferit, cât am putut, de capacitățile mele. De-abia după 25 de ani am început să pun mâna, să iau dureri, să vindec”.

După ce a terminat Facultatea de medicină, Lidia Fecioru a lucrat, o vreme, ca medic legist, la Departamentul de crimă organizată din Chișinău. Culmea este că de-abia aici i-au fost de mare ajutor „ieșirile” paranormale. Dădea filmul evenimentelor înapoi, se întorcea în timp, vedea locul și conjunctură în care s-a produs o crimă, uneori măscată în sinucidere.

Operație energetică, fără bisturiu

● „Dintre pacienți, cei mai dragi îmi sunt copiii. Am făcut destul de mulți, prin tratament împotriva sterilității. Pe unii i-am botezat, alții îmi spun mamă. Acum am mare grijă pentru un băiețel cu defect septal cardiac. După 24 de ședințe, gaura din ventricul s-a închis aproape de tot. Mai avem doar doi milimetri, din opt. A fost la control și cardiologul s-a crucit. A zis că nu are nici o explicație științifică pentru asta. Știu, nici eu nu am așa ceva. Dar pot să spun cuiva că am făcut o operație energetică, fără bisturiu? Sigur că nu pot, nu m-ar crede nimeni!”

● „Când mă uit la un pacient, văd și când va muri. Dar asta n-o spun aproape niciodată. Am făcut doar două excepții, în viața mea. Prima dată, pentru un om de afaceri din Galați, cu metastază osoasă. Dacă nu-l avertizam, îi rămânea familia pe drumuri, că avea o situație financiară foarte încâlcită. În două săptămâni și-a făcut ordine, apoi a murit. După un timp, m-a căutat soția lui, să-mi mulțumească. Al doilea caz a fost un bucureștean, cu o fază avansată de cancer digestiv. Lui i-am spus pentru că m-a rugat, direct, avea niște probleme de rezolvat și era important să știe cât de tare să se grăbească.”

În 1991, Lidia Fecioru a venit în România, la Iași. S-a angajat la o editură, ca secretară. De data asta, s-a găsit cineva care să-i prezică ei viitorul. „Tu o să devii cineva, dar trebuie să te duci acolo unde se dă ora exactă!”, i-a spus, într-o zi, așa, din senin, poetul Cezar Ivănescu. Zis și făcut, hai la București! Mai exact, în gară. Unde a dormit vreo câteva nopți, socotindu-se de unde să-și apuce noua viață. Ca un trimis, a venit la ea un taximetrist. Uimit de faptul că o tot vedea pe-acolo, seară de seară. Din vorbă-n vorbă, au ajuns la harul ei. Mană cerească pentru taximetrist, care avea un băiețel bolnav de astm bronșic. Lidia Fecioru l-a tratat și a stat la familia respectivă câteva luni. Acolo i-au venit primii pacienți și ei i-au făcut reclamă, din gură în gură. Avea, deja, atâtea cereri, că a fost musai să-și deschidă un cabinet. Și, de atunci, nu s-a

Transfer de energie cu informație vindecătoare

mai ferit de harul ei. Dimpotrivă, l-a pus la munca de jos. A vindecat, a ajutat, a salvat o grămadă de oameni. Câți? „Nu le știu numărul, zău, așa! Dar, vorba Alexandrei, sora mea, dacă fiecare dintre ei ar aprinde o lumânare, România ar arăta ca Las Vegas-ul. Cine stă să-i numere? Calculați și voi, am avut și 60-70 de pacienți pe zi, timp de 16 ani...”

◀ Spre deosebire de alți bioenergoterapeuți, dacă vă amintiți, Lidia Fecioru este și medic. Ea se uită la un pacient, așadar,

din ambele părți. Diagnosticul, însă, îl pune prin clarviziune. E mai sigură pe asta decât pe analizele de laborator. Ce simte ea e sfânt. Vede în om chiar și de la distanță, nu trebuie neapărat să pună mâna. După diagnostic, urmează tratamentul. Dacă și cât este cazul: „Există situații în care eu n-am ce să fac cu bioenergia și atunci trimit pacientul la un alt specialist. Nu pot vindeca bolile mentale, coxartrozele, paraplegiile spastice, tromboflebitele sau formele avansate de cancer. Bioenergia nu se potrivește la orice,

are și ea limitele ei. Apoi depinde și de persoană, la unele merge, la altele nu. Reacția organismului se vede din prima ședință. Tratamentul depinde și de starea suflotească a omului, asta mă ajută sau mă încurcă, tot de la caz la caz. Dacă nu crezi în terapie, nu ai cum să te vindec. După cum vedeți, nu am o rețetă generală, nu vorbesc despre boli, ci despre bolnavi. Fiecare caz e un unicat. Cineva este vindecat în șapte-opt ședințe, la alții durează ani”.

Tratamentul propriu zis se bazează pe un transfer de energie cu informație vindecătoare. Pacientul stă întins pe o canapea, în timp ce Lidia Fecioru ține mâna pe zona cu probleme. Sau nici nu-l atinge, dar vede, clar, prin el. Și energia lucrează oricum, ținută pe cauză: „Nu mă preocupă boala, ci cauza ei. Dacă te doare capul, de pildă, e clar că asta vine de undeva, că acolo trebuie umblat. Eu lucrez pe trei centri energetici mari: al capului, al sufletului și al concepției. Într-un fel sau altul, toate bolile pornesc de aici. Cele mai grave, după mine, au de-a face cu sufletul. Se vede, de altfel, și cu ochiul liber, cancerul apare mai ales la oameni care au o neîmplinire suflotească, o durere surdă, o suferință mocnită. Cred că ar trebui să ne îngrijim mai mult de liniștea din adâncul ființei noastre. Bolile nu se prea leagă de oamenii fericiți!”

Gavril Mazilu, București:

„Pe la începutul anilor '90, îmi cam încheiasem socotelile cu viața. Eram la pământ, aveam probleme mari cu inima, pancreasul, ficatul și prostata. De la spital m-au trimis acasă, cu un coș de medicamente, dar nu m-au ajutat cu nimic. În timp ce așteptam să dau ortul popii, fiica mea, economist de profesie, a insistat să vin la Lidia Fecioru. M-a primit, s-a uitat la mine, eram ca și mort. I-am dat analizele, dar nici nu le-a băgat în seamă. Mi-a spus doar că, dacă eu cred, o rezolvăm și pe asta. Într-un an de zile, eram ca nou, nu-mi venea să cred. De atunci, nu mă mai las de ea. Sunt sănătos, dar vin aici, din două în două săptămâni, pentru întreținere. I-am adus, în timp, foarte mulți pacienți și toți s-au făcut bine.”

Alexandrina Chirică, Galați:

„M-am operat la Cluj, pentru niște ganglioni la piept. Doctorii de acolo mi-au spus să vin la București, la Fundeni, pentru că mai am nevoie de o intervenție chirurgicală. Am auzit că doamna Fecioru are rezultate foarte bune în cazuri de acest fel, așa că m-am hotărât să încerc și asta. E destul de greu, drumul cu trenul mă omoară, am dureri mari după cap, în picioare, de la șolduri în jos. Trag nădejde, însă, că-mi va fi de folos. Deși sunt la începutul tratamentului, simt că merg spre bine.”

text Liliana Petruș

foto Octavian Tîbăr

TRENUL A

REGAL

Statuete cu muze și nimfe, care se oglindesc în mercurul altei epoci. Doar oglinzile, da, oglinzile par neatinse. Senine ca un ochi de bătrân, prin care lumea se vede altfel. Vaze elegante, cu nervuri șerpuitoare. Un alt look, demodat, amintind de la *belle époque*. Acum doi ani, să închiriezi întreg trenul regal și să hoinărești prin țară costa 7.500 de euro. Estimp, trenul își trăiește agonia bătrânelor sale încheieturi și se îmbată, lent, cu otrava morții personale.

**Vagoane,
vă ordon:
Treceți
Prutul!**

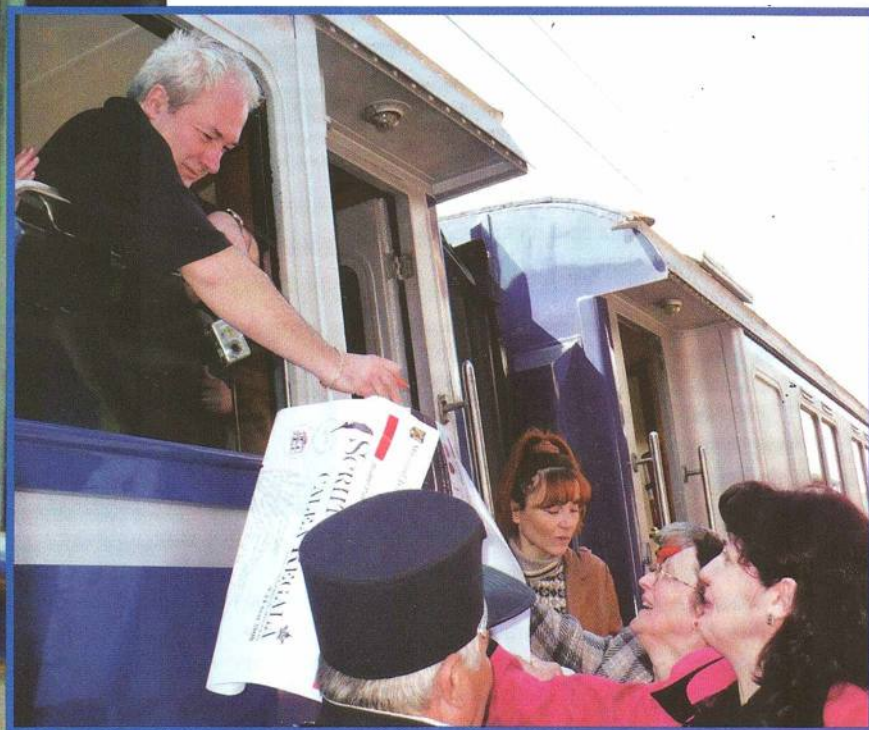
Să călătorești cu trenul regal e ca și cum te-ai întoarce în timp. Cu 81 de ani. În 1927, anul nașterii mamei mele. Regele Mihai avea vreo șase ani abia, atunci. Te gândești că ești contemporan cu Brătienii, cu Mircea Eliade tânăr – „adolescent miop”, cu Corneliu Zelea Codreanu, cu *Gară de Fier* sau, mă rog, cu *Legiunea*. Cu Arghezi al „cuvintelor potrivite”, care tocmai și ele cam pe-atunci apăreau.

Trenul care a văzut moartea lui Ferdinand, cortegiul funerar, în care, pesemne, a urcat Regina Maria, această divinitate vremelnică a românilor.

Să te plimbi cu trenul regal e ca și cum te-ai simți și tu puțin rege. Rege al clipei. Un rege temporar. Așa cum, de multe ori, sunt toți regii, apăsați de talpa istoriei. Cristale de Murano. Care îți amintesc de cochilii. O culoare care ar putea fi asemeni unei patine argintuite. Scaune din piele de Cordoba. Neagră. Care s-a scorojit ușor. Se vede mai mult la fotoliile de pe holul de trecere.

În fiecare gară, oameni curioși. Doritori să urce. Ferestre mari, cât un ochi de copil,

**Trenul nostru
a adăpostit, vreme
de o săptămână,
programul Scriitori
pe calea regală**

Ce fac fantomele noaptea

căscat spre lume. O retină bulucită spre tot ce se cuprinde în natura acestei țări, în frumusețea ei. Prin decupajul ei trece totul: trec melancolice căpițe cu fân, trec câini șchiopătați, vagabonzi. Pe la Vatra Dornei sau Suceava a urcat cineva în tren și a rămas. A fost dat jos de oamenii trenului. Oamenii trenului au grijă de agregat ca de ochii din cap. Că ăla e job-ul lor. Sunt mai bine de cinci sau șase bucăți. Vine câte unul la fiecare vagon. Aproape. Că sunt doar cinci vagoane. Trenul regal iese rar din bârlogul lui. În rest, face ce face și un bătrân: lăncezește. Soilește într-un depou vechi și, dacă ar avea o gură mai mare, pun pariu că i-ar plăcea să radă o vodcă.

Înapoi în timp, deci!

Regele Ferdinand comandă, în Italia, un tren. Trenul vine, metaforă a trecerii, dar Ferdinand nu îl mai așteaptă. Nu mai este în viață. Nu apucă să facă nici o plimbare cu el. Prima sa plimbare e ultima plimbare. Trenul ajunge la timp doar pentru moarte. Prima călătorie a trenului nostru, trenul-tânăr, este Sinaia-Curtea de Argeș. Curtea de Argeș = mormânt regal. Mormânt al regilor. Un fel de Nil, cu piramidele lui, tras mai către deal. Și ce botez al lumii! Să pleci cu o moarte în spate, ca un semn că totul e zădărnice. Ca o inaugurare funerară. Fără sticle de șampanie sparte de tabla nouă, lucindă, a cupeurilor. Să îți începi viața cu o moarte. Să alergi pe șine, în prima ta aventură, purtând un mort în burtă, fie el și cap încoronat. Făuritorul României Mari. Alături de Carol I, cea mai pregnantă figură regală, de parte masculină, a României. Trenul rămâne, în continuare, după Ferdinand, să vadă și să facă istorie.

Un radio vechi, de epocă, e postat pe hol și el. E uriaș. Bun de ascultat „comunicate importante pentru țară”. Are o carcasă de broască țestoasă străveche, de o mie de ani. Apăs pe butoanele lui, dar nu

se întâmplă nimic, deși pare a fi în priză.

În acest tren s-a trecut Prutul. Cu el, adică. *Români, vă ordon, treceți Prutul!* Aici erau *instrucțiunile de războiu*, sigilate. Ele nu au fost deschise decât în acea noapte fatidică de iunie. Basarabia nu mai era a

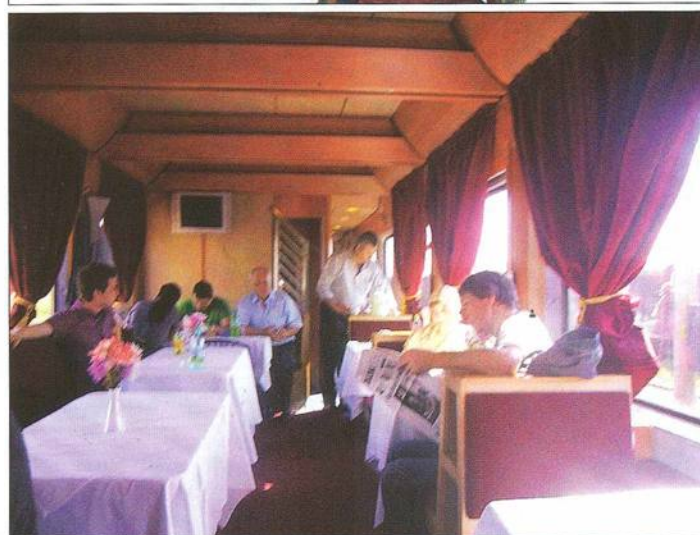
Iarăși, mixând un pic timpii istorici, în memoria octogenară a trenului (probabil că și trenurile regale au amnezii, nu-i așa?), ajung la momentul în care Carol al II-lea nu mai e rege. E un biet exilat și trebuie să părăsească țara. Cu acest tren o

face. Știu, pe la Timișoara s-a tras asupra trenului. Carol și Elena Lupescu s-au culcat pe podea. Ca să scape de gloanțe. Carol, deasupra. Ca să o opere pe Dudaie de gloanțe, cu pieptul său lat, pe care ar trebui să îl urăm pentru cîmpărtirea hirsută a hărții României, dar ar trebui și să îl iubim, deopotrivă, pentru *Fundația Regală, Revista Fundațiilor Regale* ș.a.m.d.

În trenul ăsta stă închisă istoria. Este domiciliul a o groază de fantome.

Noaptea, dacă ești atent, dacă ești foarte atent, îl poți vedea pe Carol al II-lea în halat de casă, dând porunci Urdăreanului. Se pregătește să intre la Dudaie. Sunt anii treizeci, nu vă speriați. Nicolae Iorga se află, încă, în viață. Istoria n-a apăsă, încă, pe trăgaci. Pe trăgaciul inevitabilului. Să nu intrați peste ei. Carol și Elena Lupescu fac dragoste. Cu patimă. Carol e un priapic. Apartamentele regale sunt mai mari. Mai spațioase. Cu adevărat, apartamente regale, raportate la dimensiunile trenului. Un fel de budoar pe șine. Strâmt, însă, ca lățime, pentru că atâta e ecartamentul. Radu Bellu, din partea Căilor Ferate Române, și el autor de cărți (a scris o istorie, în patru volume, a căilor ferate de pe la noi), își deapănă, în serial, poveștile. La un pahar de whisky. *Chivas*. Și, firește, *Regal*. Iubește trenul ăsta mai dihai ca pe o muieră. Și trenul merge înainte, aleargă, aleargă pe șine. Reporteri = cumiți, frumusețea notează. Noi

băgăm doar un cap. Ne uităm cu admirație la apartamentele regale. Stăm într-o cușetă simplă. Oarecare. *Ce-i drept*, cușeta nu e foarte confortabilă. Nu au loc doi oameni decât unul peste altul, sărutându-se. Prelung. Altfel, cușeta e de un

noastră. Trenul urma să treacă, din nou, în Basarabia. Și să meargă mai departe, până Basarabia va fi din nou între baierile granițelor românești. A văzut la față pe *câinele roșu*, Mareșalul Antonescu. Pe Regele Mihai. Pe Urdăreanu.

În tren au urcat,
printre alții, **Nora Iuga, Ana Blandiana, Gabriel Chifu, Ion Mureșan, Liviu Ioan Stoiciu, Ioan Groșan, Nicolae Popa, Adrian Popescu, Ioan Es. Pop, Nicolae Prelipceanu, Marian Ilea, Nichita Danilov, Dan Cipariu, Ioana Crăciunescu, Constantin Stan, Lucian Vasilescu, Adrian Alui Gheorghe, Nicolae Stan, Ion Tomescu, Iolanda Malamen**

**Nikita
Hrușciiov,
exponat de
epocă, bine
căptușit cu
vodcă**

**luțeala maximă:
65 km/h**

om. Are lavoar fiecare cușetă. Așa că amantele intențenților regali se pot spăla chiar acolo, înăuntru. În lăcașuri metalice vechi șed căni siluite de timp. Pe ele au fost mâinile iubitelor de prinți. După ce au făcut dragoste cu capetele încoronate. Fiecare cușetă are un dulăpior de epocă – și o cheie vârată năuntru, în cuietoare. Poți să lași acolo ce vrei, eu am lăsat *lap-top*-ul. Carafa e în dreapta lavoarului, iar în stânga, logic, se găsește paharul. În care torni. Pe care au zăbovit mai multe perechi de buze: ale Reginei Maria, ale Lupeascăi, ale Regelui Mihai, ale lui Ceaușescu, ale lui Iosip Broz Tito, ale lui Nikita Hrușciiov, ale lui Urdăreanu, ale femeilor multe, anonime, pe care le-au iubit, ibovnice discret afânate sub pământ, acum.

Sau toate astea au rămas amprente pe carafe. Atât.

Cu acest tren a circulat Nikita Hrușciiov, bine îmbibat de vodcă – și burdușit cu vin de Lechința. Și cum nu au tremurat, pe hârtie, mâinile care au semnat documentele tratatului prin care Uniunea Sovietică se angaja să retragă *trupele roșii* din România?

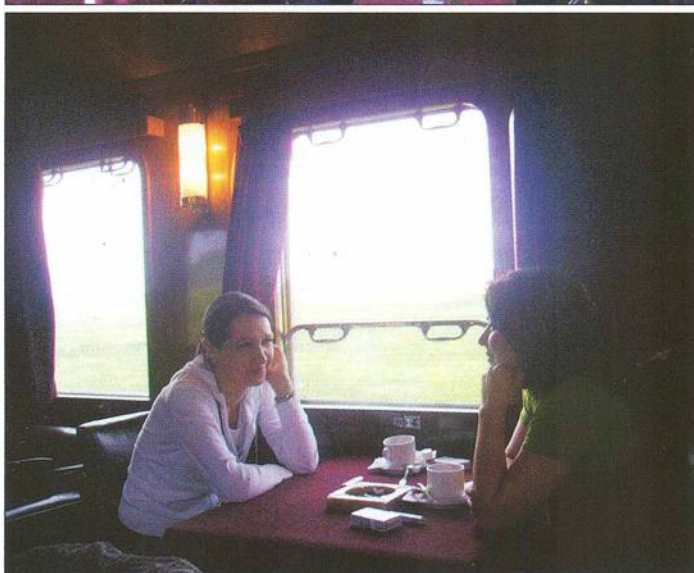
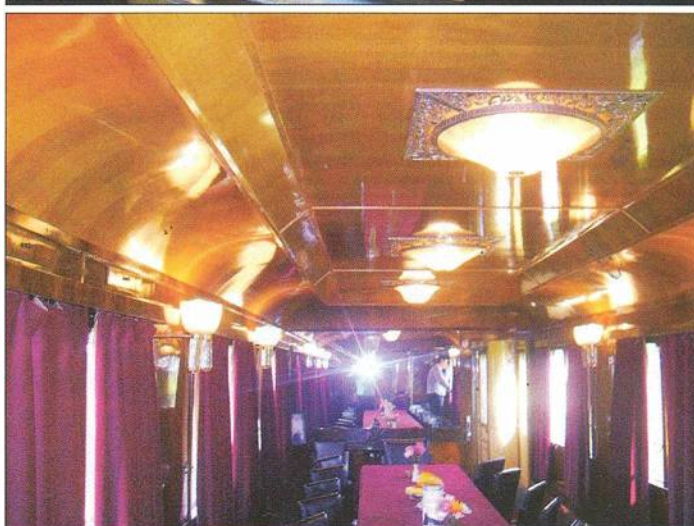
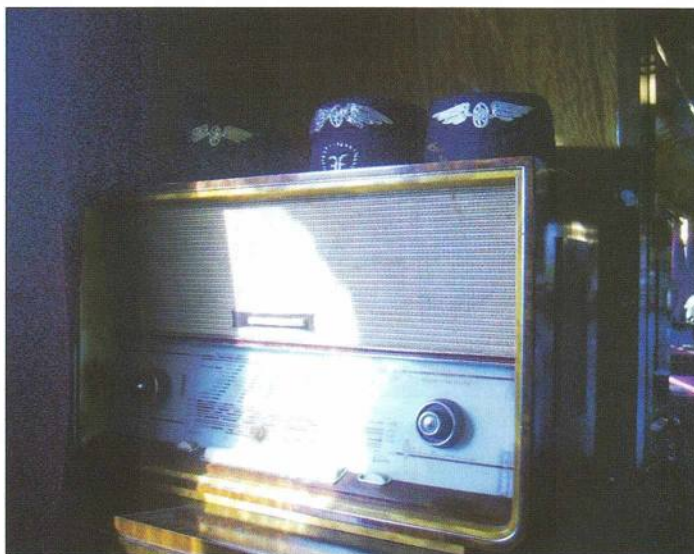
Cu acest tren, stând în salonul roșu în care și eu, uite, abia acum m-am așezat, au călătorit, în celebrele vizite de lucru, Todor Jivkov, Leonid Brejnev, Gerald Ford, Henry Kissinger. Au privit și ei pe aceleași feres-tre pe care se lăfăie privirea și s-au sprijinit, în goana trenului, de pereții compartimentelor, lambrisați cu furnir de trandafir pe care, acum, nu mai are cine să-l repare. Așa cum se și plâng însoțitorii trenului. Unde să mai găsești azi meșter bun să-ți lucreze pe lemn pretențios, pe trandafir sau nuc? Au dispărut și ei, meșterii, ca și urmele trenului regal, în noapte. Deși, pe cât s-a putut, trenul a fost restaurat. Și arată în condiții decente. E drept, banchetele dintr-un soi de pluș roșu s-au mai scorojit. Turistii străini (80 de fran-cezi, la prețul de 30 euro de „cap”) au

mers de curând cu el de la Sinaia la București, încântați că își pot odihni sezuturile acolo unde și le-au odihnit demnitari, vițe vechi, vițe regale, nume ale istoriei, unde a stat jos istoria însăși,

mobilier, *tete-a-tete* cu Iosip Broz Tito, prin anii șaptezeci, atunci când s-au dezghețat relațiile româno-iugoslave, și cei doi lideri comuniști au pus de un prieteșug. Mă gândesc și la Regina Maria, bolnavă, care s-a întors, de pe o parte pe alta, în cușetă, foindu-se în patul ei de noapte.

În tren, se pot simți, în același timp, mai multe mirosuri. Miros de rachiou de care înalții militari români care urcau erau însoțiți, ca de un parfum scump, adus de la Paris. În tren, se poate simți și mirosul frontului din anii patru-zeci, bine ambalat în textura perdelelor. În tren, tot în tren, încă persistă parfumul de ciroză al Reginei Maria: la doar câteva ore după ce a coborât din voiajul internațional, avea să fie suită pe catafalc. Tot cu trenul „rechiziționat” se transportau, uneori, furăciunile pe care demnitarii și armata rusă le „agoniseau”, după invazie, din România.

Între timp, trenul a devenit, și el, un venerabil. Au îmbătrânit arcurile lui – și suspensiile din oțel care, de mult, nu se mai află pe piață. Așa se explică și horducăielile, din loc în loc, ale trenului-bunic. Încă mai poți vedea, cum arată și pe pliantele de prezentare, o tăbliță cu indicatorul: „luțeala maximă: 65 de kilometri pe oră”. În vagoanele construite la Milano, exact la douăzeci de ani după construcție, Regele Mihai privea, pentru ultima oară pe geam, România care, în 1947, se pregătea pentru noaptea unei jumătăți de secol de comunism. Nouă nu ne mai rămâne decât să tragem storiile peste acest muzeu pe roți care nu se știe cât va mai putea să circule. Trenul a obosit și se pregătește să se culce. S-a lăsat o liniște de alt început de secol. Regii s-au strâns unul într-altul. Și, în acest timp, doctorul Petru Groza tușește încet.

la masă. În salonul roșu se poate servi dejunul – sau cina, după caz, pentru mai mult de patruzeci de persoane. Aici au stat și Nicolae Ceaușescu, altă piesă de

**Radio-ul e o
hardughie:
o cutie cu butoane
cât o garoafă**

**Am luat chipiurile
și le-am pus pe cap:
pentru o clipă
am fost, cu toții,
impiegați de mișcare**

**În tren, trebuie
să fii foarte atent
să nu spargi nimic:
te miști ca elefantul
în prăvălia
de porțelanuri**

text **Mihail Gălățanu**

foto **Mihail Gălățanu și Mediafax**

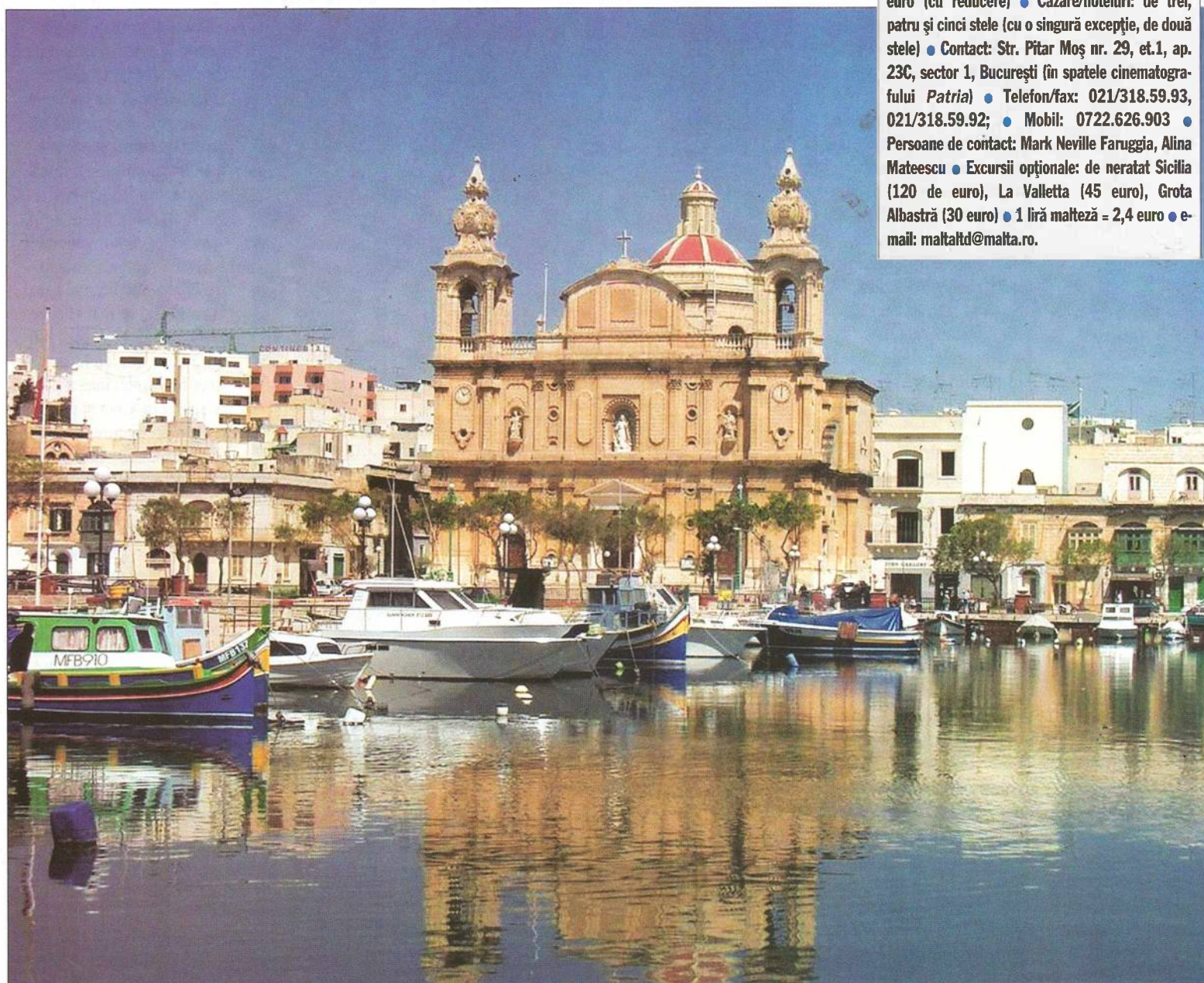
Mitologia unei „sinarhii“:

MALTA ȘI MARELE

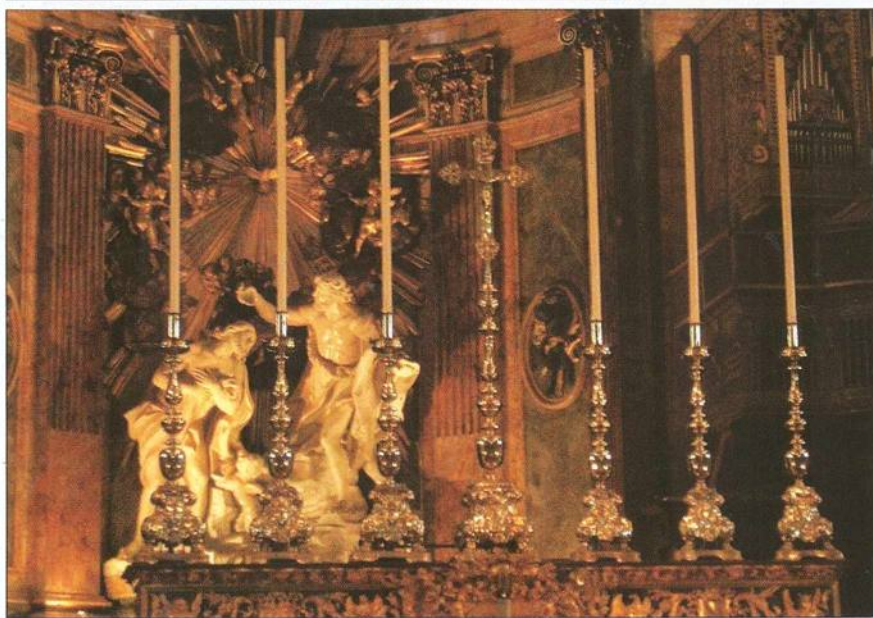
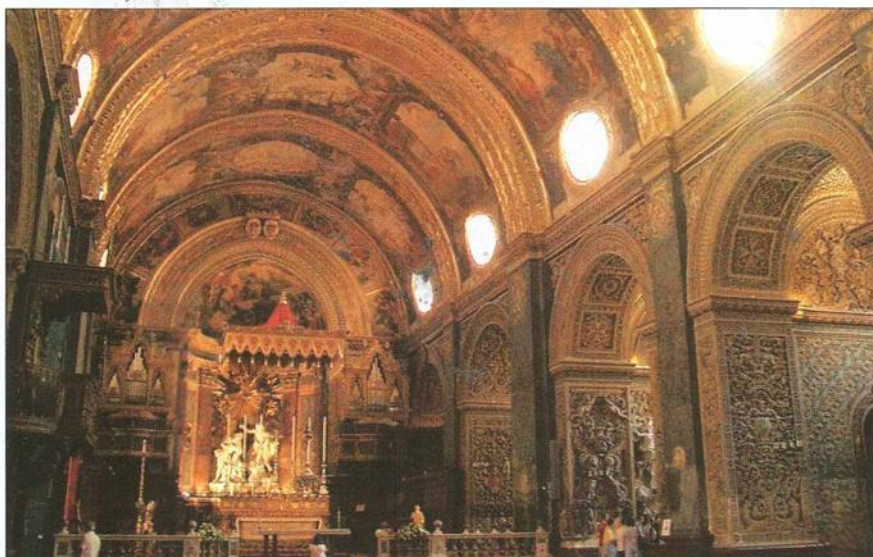
Să vezi Malta cu ochii tăi e, într-un fel, o experiență singulară: echivalează cu a vedea cum funcționează primul (sau, oricum, printre puținele) dintre statele cu adevărat „sinarhice” din lume: condus, multă vreme, de un Mare Maestru, de un inițiat. Sigur, acum, Malta a trecut la regimul de republică, adică are un președinte. Dar, vreme de câteva secole, în fruntea țării, s-a aflat, în mod continuu, un inițiat, ceea ce nu e deloc puțin lucru. Și urmele acestei treceri prin istorie rămân.

Călătorie în Malta:

Site: www.malta.ro • Statut: singurul tur-operator pe Malta • Oferta: sejur începând de la 268 euro (cu reducere) • Cazare/hoteluri: de trei, patru și cinci stele (cu o singură excepție, de două stele) • Contact: Str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23C, sector 1, București (în spatele cinematografului *Patria*) • Telefon/fax: 021/318.59.93, 021/318.59.92; • Mobil: 0722.626.903 • Persoane de contact: Mark Neville Faruggia, Alina Mateescu • Excursii opționale: de neratat Sicilia (120 de euro), La Valletta (45 euro), Grotta Albastră (30 euro) • 1 liră malteză = 2,4 euro • e-mail: maltald@malta.ro.

MAESTRU

Cavalerii de Malta, ordinul care a dominat Malta aproape cinci sute de ani, își are amprenta apăsată în Saint John's Cathedral. Un itinerariu al vizitatorului nu poate să nu treacă pe lângă, de exemplu, Monumentul Marelui Maestru Zondadari. Este exact despre ceea ce vorbeam înainte: traseul unui descoperitor al Maltei (mai ales turist simplu) este marcat cu asemenea „jaloane”. Căci, altceva ce anume are Malta dacă nu cultură & istorie, într-un „pachet” inseparabil? În extraordinara catedrală se află o capelă pentru fiecare limbă vorbită în cadrul ordinului. De notat că fiecare capelă are

povestea ei. Astfel, avem o capelă a Germaniei, a Italiei, a Provencalilor, una pentru Auvergne, regiune (ținut) din Franța, Aragon (provincie spaniolă) etc.

Catedrala Sfântului Ioan are și o remarcabilă galerie de pictură. Atenție (cât se poate de mărită), cel puțin pentru iubitorii de Caravaggio (printre care, așa cum spuneam într-un număr anterior, cu umilință mă prenumăr): Oratoriul din catedrală a fost construit (și rostuit) ca un loc pentru devoți, loc de rugăciune & închinare, iar printre „atracțiile sale fatale” se numără picturile marelui

Cele mai prezente vestigii ale unei asemenea istorii, în care o organizație cu o ierarhie strictă guvernează o țară, fie ea și insulară, fie ea și mică, se găsesc în capitală, La Valletta.

Oratoriul e de... Merisi!

Cavalerii și originea lor

artist care a fost Michelangelo Merisi (1573–1610), mai îndeobște cunoscut drept Caravaggio. Dar catedrala este și „funcțională”. În interiorul ei se țin messele de miercuri, sâmbătă și duminică.

Locașul are regim de loc de cult: în interiorul ei, accesul cu „tripozi” fotografici sau cu „flashuri” e strict interzis. Și, conform instrucțiunilor, „îmbrăcăminte trebuie să îți acopere umerii, pieptul și brațele”. Necuviințioșii riscă, oricând, să fie sancționați – cel puțin cu priviri pline de indignare.

Catedrala a fost construită, firește, de ioași. Importanța sa nu este doar „monumentală”, ci și istorică. Folosind alte cuvinte, am putea spune că nu a fost numai „obiectiv turistic” de maximă importanță, ci și unul religios pentru ierarhia ioașă. Vreme de nu mai puțin 200 de ani a fost catedrala „convențională” a Ordinului De Malta, adică locul unde, efectiv, s-au desfășurat procesiunile „sinarhiei”. Înșiși Marii Maeștri, care sunt mai mult decât oameni, sunt instituții respectabile, poate cum ar fi, astăzi, în alte părți, Președinția sau instituția monarhică, au făcut donații de o uriașă valoare artistică acestei catedrale. Și nu mai puțin în bani. Așa s-a strâns o întreagă „comoară”, mai cu seamă din perioada „barocă”.

Cine erau cavalerii și cum se putea accede în ordin? Din cărțile de prezentare emise de catedrală, cavalerii sunt descriși ca fiind „nobili sau fii de nobili de la cele mai importante familii din Europa”. Ei, după cum spun documentele, „aveau și o misiune: să protejeze credința catolică/creștină și să oprească atacurile otomanilor turci”. După atacul cunoscut ca Marele Asediu din 1565, conducerea cavalerilor a decis să transforme Malta într-o fortăreață care să susțină un întreg ordin militar. Locul de vază a fost rezervat acestei catedrale despre care am vorbit. Clădirea a fost completată, în 1577 – și dedicată Sfântului Ioan Botezătorul, sfântul care patronează, de altminteri, ordinul. Una dintre cele mai valoroase piese de artă este cea a altarului și este semnată de cel pe care îl aminteam mai înainte, Caravaggio: numele ei e chiar *Decapitarea Sfântului Ioan Botezătorul*, celebră în lumea cunoscătorilor de artă. Muzeul aferent catedralei este, el însuși, o avuție. Unul dintre lucrurile pe care merită, neîndoios, să le vezi este colecția de veșminte sacre. Sunt lucrate în mătase. Abundând de împodobiri cu aur și argint. Altă atracție o constituie tapiseriile. Și, în privința tablourilor, numele de Peter Paul Rubens și Nicolas Poussin spun mai mult decât oricare alte comentarii. Printre toate culoarele, parcă trec și veghează, umbrele, în zale & odăjdii, ale Marilor Maeștri. Ale unui alai întreg de Mari Maeștri, care au reconfigurat, conform spiritualității lor, acest colțișor de lume.

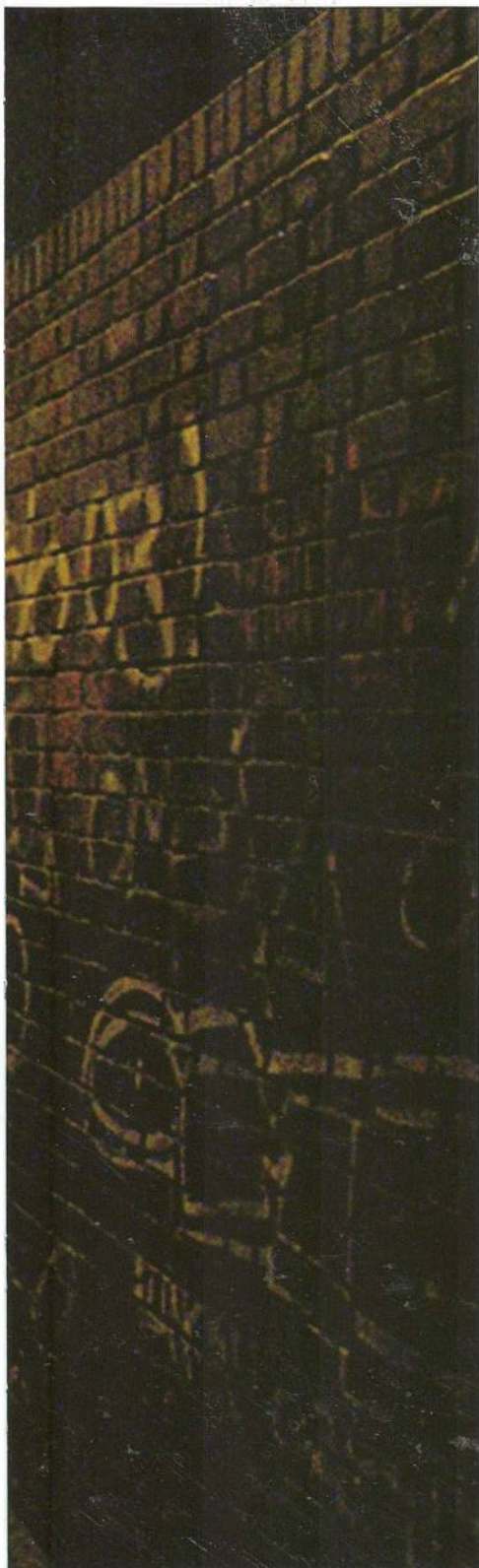
Text: **Mihail Gălățanu**

LONDRA: CRIME ATROCE, NICIODATĂ PEDEPSITE

Pe urmele lui JACK

K SPINTECĂTORUL

M-am săturat de Piccadilly Circus, de Soho, de parcuri și muzee. Mai ales că locuiesc lângă Piccadilly, plătesc o chirie enormă și n-am să uit niciodată felul brutal în care mi-a fost smulsă geanta în plin Piccadilly Circus, vizavi de secția de Poliție. Am reclamat imediat, dar am dat de niște puicuțe africane pe post de făcătoare de lege. Nepăsarea lor mă face să cred că ar fi fost mai bine să apelez la o făcătoare de minuni. În fine, dacă în plin centrul Londrei nu ești în siguranță, ce rost mai are să plătești o chirie acolo? Merită. Dar merită numai dacă ești una dintre prostituatele care-și racolează clienții în Soho. Așa că, dacă tot e vorba de crimă, atunci să fie crimă. Atunci

când călătoresc îmi place să cunosc orașele prin care trec până adânc în măruntaiele lor. Iar, dacă vrei atmosferă de crimă și de măruntaie, locul în care trebuie să locuiești în Londra este East End, mai ales cartierul Whitechapel. Iau așadar un studio acolo și mă reinstalez. Am ales o stradă lăturalnică și nimic nu cred că mă poate deranja aici cât timp voi face pe Sherlock Holmes și voi investiga teritoriul în care funcționa atrocele Jack the Ripper.

Sunt multe secții de Poliție în Londra, dar majoritatea sunt făcute doar ca să încaseze bani din taxe și să-și etaleze pe străzi tot mai multe puicuțe în uniforme care, pe cât de apetisante sunt, pe atât de incompetente. Dar Poliția din Whitechapel, anume cea de la Bishop's Gate, în zona fierbinte a cartierului datorită infracțiunilor și prostituției, este una dintre cele mai serioase din Londra. Văd acum, la Bishop's Gate, o secție de Poliție normală, nu ca boxele de aiurea din plin centrul sau altele de aici, din această mai mare zonă numită East End. Am făcut bine că am intrat să culeg broșuri și o hartă a orașului, căci aflu, cu această ocazie, lozinca de pe stema Londrei: *Domine nos dirige* – „Dumnezeu ne îndrumă”. Ce ciudat; mă gândesc că știu numai două zicale de

pe stemele unor capitale europene, aceasta, a Londrei, și cea a Parisului (*Fluctuat nec mergitur* – „Plutește pe valuri, dar nu se scufundă niciodată”), dar n-o știu pe a Bucureștiului. Sau poate nici nu există.

Înarmată cu câteva informații, pornesc la drum pe urmele lui Jack.

Whitechapel este cartierul tradițional al prostituatelor, dar și al imigranților. Găsești aici tot ce vrei la capitolul *shopping*, la prețuri foarte joase în comparație cu România.

Este acum a doua zi. Doamne, ce-am făcut? Am făcut-o lată căci e foarte nefericită ideea să se amplaseze magazine și tarabe cu tot felul în calea investigațiilor mele cu pur scop de lărgire a orizonturilor. Or, eu ce-am făcut? Am cumpărat de la un magazin

*Domine nos
dirige*

*The
Burroughs,
Whitechapel*

În lumea lui Jack

Spintecătorul de prostituate

bangladeșian un *sari* și un *hijab*, pe care însă îl port pe umeri. Am cumpărat de pe stradă o jachetă, pulovere, farduri și câte și mai câte. Și nu m-am oprit aici; am văzut la un moment dat un salon de coafură și am intrat acolo, unde am stat vreo două ore. O, Doamne, bine că nu fac parte din Poliție, căci toți Ripper-ii ar profita de *dolce far-niente*-le meu și ar mai căsăpi pe cineva în timp ce eu practic *shop-ping* și mă buclez.

Whitechapel este așadar vechiul cartier al prostituatelor. Multe dintre ele erau forțate să se alăture Comerțului pentru a-și plăti pur și simplu o cameră unde să se odihnească până a doua zi. Aceasta, bineînțeles, dacă își găseau un client și după ce vor fi primit suma necesară. Majoritatea actelor sexuale se întrețineau pe stradă și, dacă nu, într-unul dintre numeroasele bordeluri mizere. Poliția de la Bishop's Gate avea înregistrate 1.400 de prostituate și 80 de bordeluri în mica zonă. Whitechapel s-a schimbat destul de mult de la 1888 (vremea lui Jack) încoace. Pe atunci cartierul era considerat o mahala sărăcăcioasă, cu un grad ridicat al crimei. Acum, faptul că este o zonă relativ centrală a Londrei face din Whitechapel un cartier scump, în care

să închiriezi o garsonieră costă între 500 și 800 de lire sterline (mai ieftin decât în Piccadilly). Cu toate acestea, predomină o impresionantă incidență a crimelor, înfăptuite acum mai ales de emigranții veniți din Asia, Africa, America Latină, Europa de Est... Dacă te afli pe una dintre străzile principale, îți va fi greu să crezi că ești într-o capitală europeană. Vanzătorii ambulanți din toate colțurile lumii vând de toate, peștii trafică prostituate, hașiș, ciuperci psihedelice și, în general, de toate pentru toți. Dacă însă te duci mai departe, dai de străzile lăturalnice. Totul este calm aici, clădirile sunt vechi și în sfârșit te poți considera înapoi în timp, la vremea lui *The Ripper*. Ce e însă de văzut aici, care să evoce caracterul gothic al poveștii reale a Spintecătorului? Ei bine, există la Londra, întocmai cum la noi există circuitul Dracula, o promenadă intitulată chiar așa: *Jack the Ripper's Walk*. Așa că *welcome on bord!*

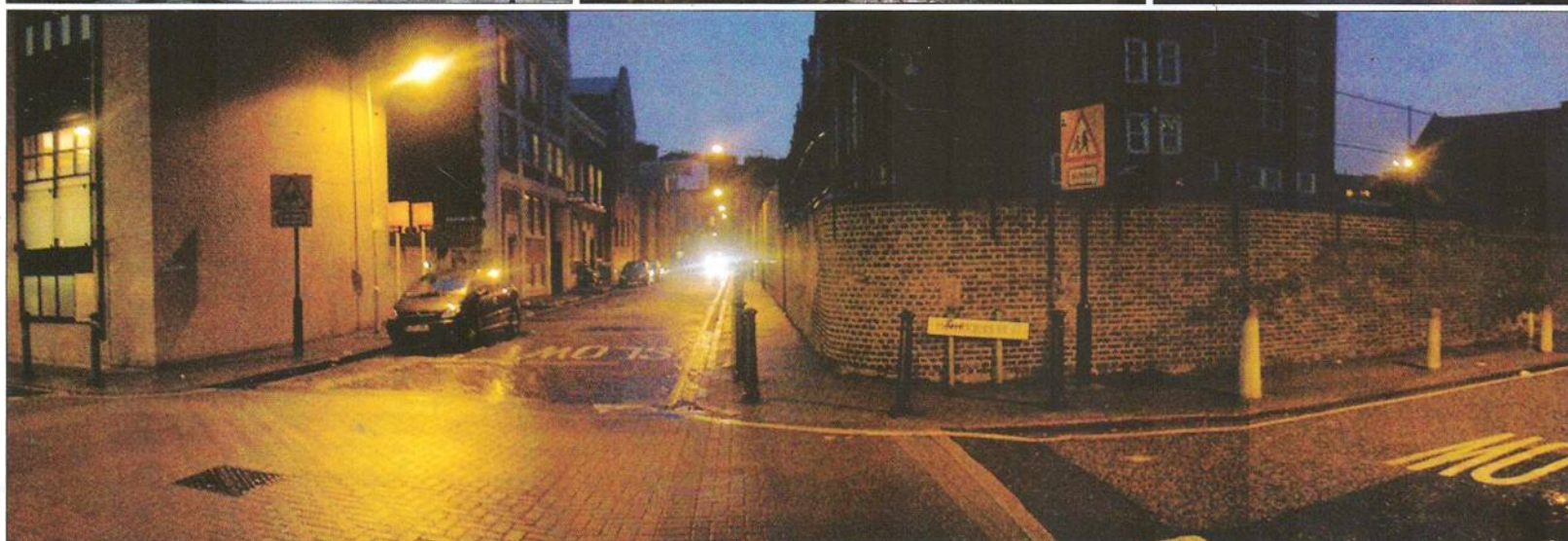
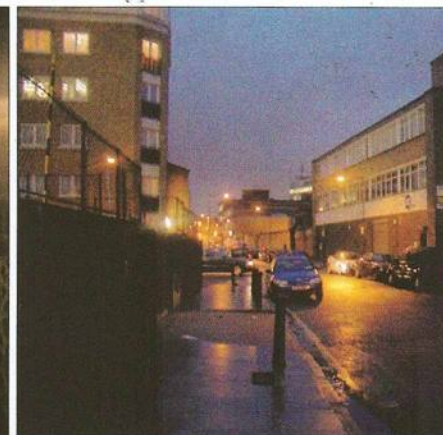
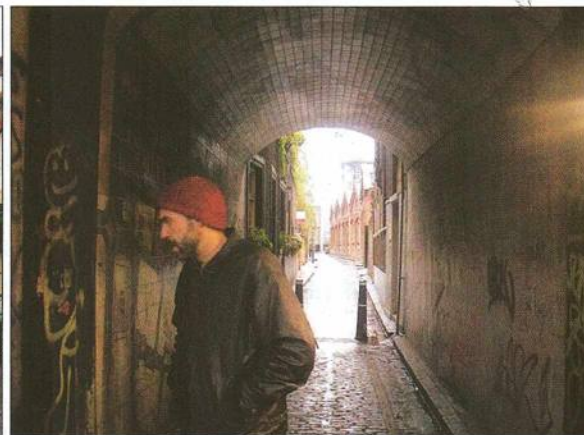
Promenada poate să înceapă cu câteva monumente care existau pe vremea lui Jack, dar cărora mă îndoiesc să le fi dat vreo importanță. Dacă te interesează circuitul, n-ar trebui însă să le eviți.

Biserica Sfântul Bolthop datează din 1744. Pe la 1800 a fost descoperit aici cadavrul mumificat al unui tânăr. Nu s-a aflat niciodată cine ar fi fost băiatul, dar, în orice caz, clerul l-a pus undeva la vedere și oricine voia să intre în biserică să privească mumia era binevenit cu condiția să plătească doi penny.

Unde altundeva ne mai putem ruga în zonă? Sinagoga Bevis Marks datează din 1657, a rămas aproape neschimbată de atunci și înfruntă și astăzi prezentul invaziilor barbare amintind oricui mai are bun simț că în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea întregul East End avea o populație majoritară formată din evrei.

Când obosești în căutarea fantomei Spintecătorului, poți să intri într-unul dintre cele câteva *pub*-uri rămase aproape neschimbate mai bine de un

secol și frecventate probabil, pe vremuri, de către Jack. Așadar, fii atent să nu cumva să ratezi *Hoop and Grapes Pub*. Cărciuma a fost construită pe la 1600 și este cea mai veche din Londra. *Hoop & Grapes* are o legendă. Se pare că, pornind din vastele pivnițe tradiționale, există un pasaj secret care duce la Turnul Londrei și la fluviul Tamisa. Acest punct cheie al capitalei britanice se află pe strada Mansell. (Dau toate aceste explicații căci, dacă ești străin, este greu să găsești o adresă în capitala britanică, hărțile fiind făcute cu mână de lucru de aiurea, iar trecătorii de pe stradă fiind adeseori mai străini decât tine.) Ce alte cărciumi pe care le-a vizitat aproape sigur la vremea lui Jack? *Still and Star Pub* (strada Somerset), *The White Hart Pub*, *Ten Bells Pub* (strada Fournier). Această din

urmă cărciumă ne îndrumă exact înăuntrul unei atmosfere de *thriller/horror*.

Toate victimele Spintecătorului au fost prostituate. Aceasta nu poate să nu ne amintească de Râmaru a cărui preferință era însă pentru vânzătoarele nepoliticoase de pe vremea comunismului. Tocmai la *Ten Bells* a lucrat Annie Chapman ca prostituată în noaptea în care a fost omorâtă. Se presupune că l-ar fi cunoscut aici pe irezistibilul Spintecător. Cazul lui Annie Chapman a fost singurul în care a fost prezent oarecum un martor ocular. Jack a fost descris ca având o înfățișare cam jalnică dar cu o siluetă care ieșea în evidență datorită hainei sale negre și pălăriei negre de vânatoare. Un vecin, John Davies, a găsit cadavrul mutilat, în curtea din spate, a doua zi. „Lângă ea, se aflau părți din corpul său.”

Cum își ucidea Spintecătorul victimele? De cele mai multe ori cu o lovitură fulgerătoare de cuțit în dreptul bergei. Apoi se deda plăcerii deosebite de a le diseca și a scoate toate organele interne în afara corpului. De aceea, se presupune că ar fi fost măcelar sau student la medicină. Ar fi putut fi chiar profesor-doctor, după părerea mea, alergând noaptea după defulare.

Locul în care asasinul își omorâse prima victimă nu se află departe nici acesta de *Ten Bells*. Mary Anne Nichols făcea trotuarul (de ce trebuie să folosim un termen franțuzesc: *trottoir*?) de ceva vreme și avea deja 44 de ani. Era numită de toți cei din breaslă Polly. Voise, în seara în care fusese omorâtă, să se întoarcă la camera pe care o folosea cu o noapte în urmă, dar nu fusese primită deoarece nu avea bani la ea și era beată turtă. Ce rămăsese din această doamnă a orelor târzii a fost găsit în aceeași noapte. Cadavrul avea gâtul tăiat de la o ureche la alta și o tăietură adâncă de-a lungul torsului, pe unde îi fuseseră scoase afară toate organele.

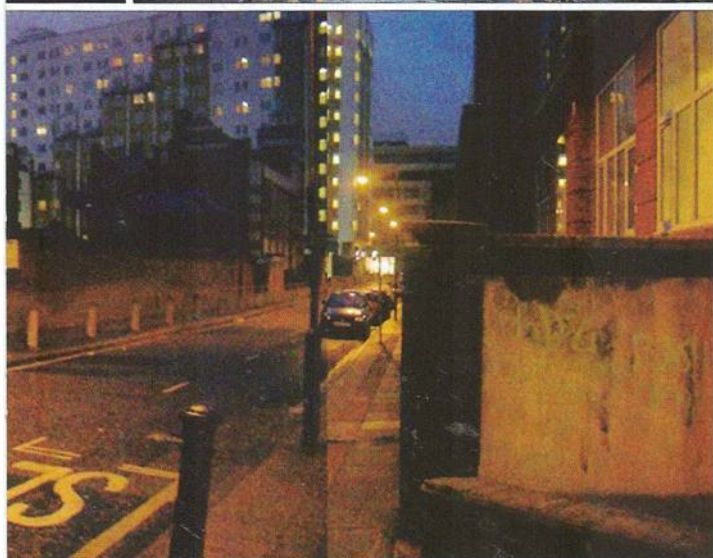
Una dintre victimele Spintecătorului are o aură specială. Catherine Eddows

fusese și ea răpusă cu un cuțit care îi înjunghiasă gâtul de la o ureche la alta. Or, se pare că ea avea o hipersensibilitate și acest asasinat brusc și fulgerător a transformat-o post-mortem în... GHOST. Trecătorii întârziați prin Piața Mitre pot vedea o umbră albă bântuind pe acolo după miezul nopții.

Au fost în total patru sau șase victime ale lui Jack. Dar el nu a fost niciodată prins. De ce o făcea? Detesta prostituatele? Cum de avea acea precizie de a scoate organ cu organ dintr-un trup mort, nu la morgă, ci în plină stradă sau într-o cameră sărăcioasă de hotel? Precizia actelor, dar și perversitatea lor, îmi sugerează ceva mai mult decât un măcelar. Unii au susținut că Spintecătorul ar fi fost doctorul familiei regale. Alții susțin că toată afacerea ar fi fost pusă la cale de masoni. Să nu uităm nici că, la acea vreme, cercetarea medicală nu era avansată, mai ales în ceea ce-i privea pe medicii legiști. Poate că *The Ripper* căuta un organ de care avea nevoie pentru cineva drag în scopul unui transplant și îl și prelevase, dar nici unul nu se potrivea, așa că trebuise să continue. *Domine nos dirige...* Nu am avut deloc convingerea vreodată că Poliția britanică este uria cu teama lui Dumnezeu.

Oricum, *The Ripper* rămâne un mister, iar eu am să profit de această după-amiază frumoasă de primăvară pentru a lua bus-ul care să mă ducă departe de brambureala multinațională din East End, undeva „departe de lumea dezlănțuită”. Vreau să văd, după ce am evocat atât de mult gothic sângeros, grădinile Kew, destul de departe de Londra. Trec pe lângă vechiul și impunătorul Royal London Hospital care-l adăpostise pe vremuri inclusiv pe Elephant Man, îmi jur că nu voi fi niciodată de bună voie donatoare de organe, și întorc capul spre foteala din partea cealaltă, unde nu mai știu ce țară este. Vezi pe stradă atât de multe sari-uri și alte costumații etno de departe încât numai grădinile Kew pot concura Whitechapel în materie de culoare.

text **Claudia Golea Sumiya**

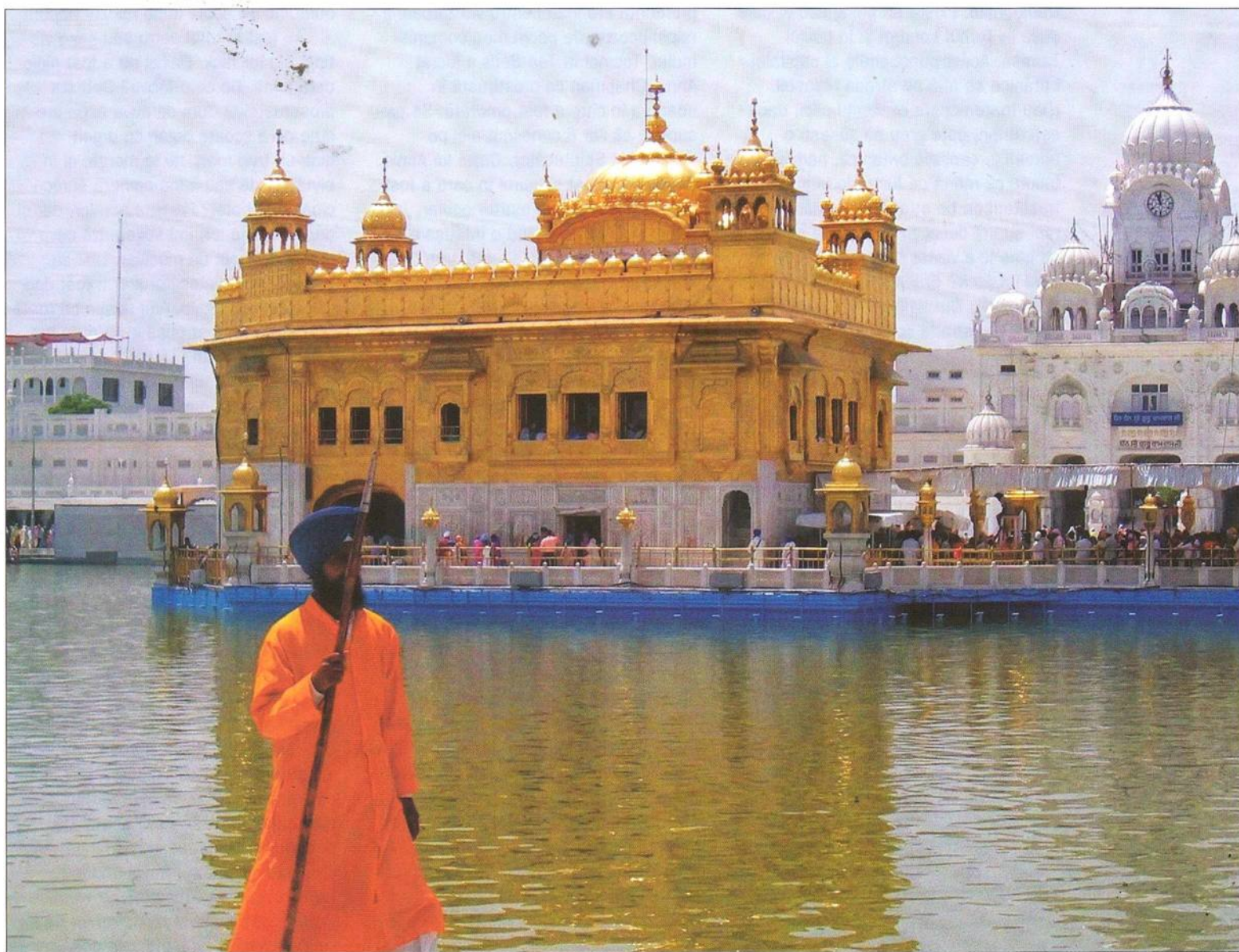

Cazul Crulic recidivează

Un român dispărut în India

Ambasada României îl declară mort pe baza raportului Poliției

Chiar când ecurile cazului Crulic nici nu se stinseseră bine, un alt caz a apărut la orizont. Scriu despre el pentru că îl cunosc foarte bine, din motive personale: l-am cunoscut pe cel care îi e protagonist (de asemenea, jurnalist) și om apropiat. Este vorba despre Eugen Neculiță, presupus mort de către Poliția indiană, verdict pe care l-a împrumutat și Ambasada României în India.

Mai întâi, faptele: la data de 4 aprilie a.c., ambasada română din India primește o înștiințare prin care i se aduce la cunoștință decesul unui cetățean român, Eugen Neculiță. Nota de înștiințare este însoțită și de câteva amănunte despre modul în care a murit

cetățeanul român. Corpul a fost găsit de Poliție la data de 22 februarie. O zi mai târziu, la 23 februarie, autoritățile române au fost somate să ridice cadavrul. Corpul său era în stare avansată de putrefacție, potrivit raportului poliției. Fusesse găsit în localitatea Jorebunglow.

Identificarea s-a operat pe baza actelor existente asupra corpului. Tot asupra corpului s-au mai găsit niște carduri bancare (de notat că, în România, E. Neculiță luase mai multe credite spre a putea ajunge în India, a căror rate apu-case să le plătească numai pentru câte-

În căutarea unui templu budist

Reconstituirea traseului parcurs

va luni, cele inițiale). Lângă carduri era și un permis de conducere. Cardurile erau de la două dintre principalele bănci din România.

Corpul neînsuflețit a fost adus la spitalul din Darjeeling pentru a se constata cauza morții.

Din raportul autopsierii, a rezultat că ar fi vorba de cauze naturale. Românul ar fi căzut de pe stânci, în gol. Cum altitudine a locului ar fi fost de peste 2.700 de metri, la prima vedere, nu ar fi exclus. De aici încep, însă, întrebările fără răspuns.

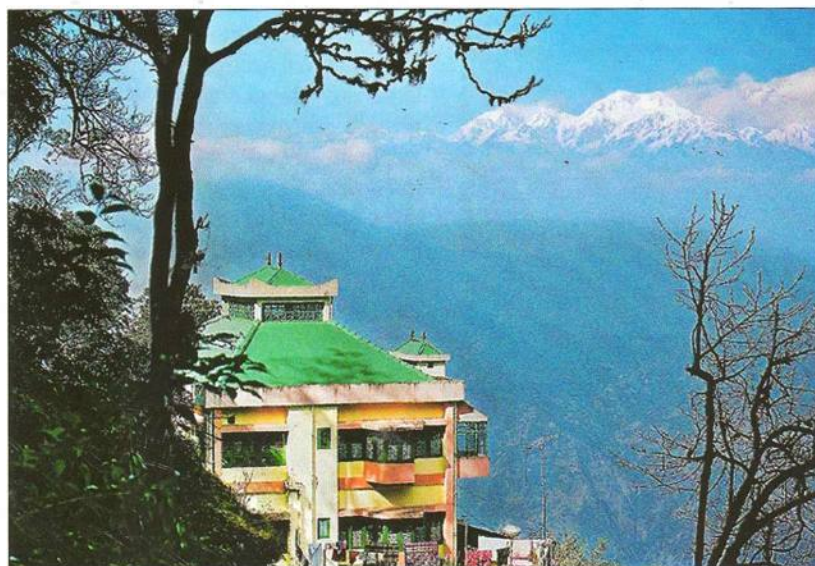
Ce căuta Eugen Neculiță în India? Aici ar fi de discutat. Fusese visul lui «dintotdeauna să vadă India. Și să ajungă în Tibet. Fusese, ca om, și, probabil, ca jurnalist, fascinat de spiritualitatea indiană, de legende tibetane. O altă explicație ar fi fost că voia să trăiască o vreme într-un templu budist. Și că își căuta un „maestru”. Din discuții cu alți prieteni ai săi, ar putea

rezulta și că ar fi dorit să învețe tehnici de vindecare, care îl puteau interesa și personal. Mai sunt și alte explicații, toate plauzibile.

Dar, faptele, iarăși. Cu banii luați pe credit, Neculiță e cert că a părăsit România. Și-a procurat *on-line* un bilet de avion dus-întors. A obținut viza indiană. A părăsit țara de pe Aeroportul Otopeni, cu un zbor *Lufthansa*. Prima escală a fost Frankfurt, unde a stat doar câteva ore. Ziua plecării: 19 iulie 2007. Pe 20 iulie a ajuns pe aeroportul din Calcutta. Își rezervase, mai înainte, o ședere la un hotel din New Delhi. Poate, doar, ca să dovedească faptul că are o cazare asigurată, fapt necesar obținerii vizei. A arvunit cu o sumă de doar câteva zeci de dolari. Dar nu știm să o fi folosit. Avea la dispoziție un bilet de întors pe 8 august, cu patru zile înaintea zilei sale de naștere, în care a împlinit 45 de ani. Dar, iarăși, nu știm să îl fi folosit. De fapt, înclinăm să credem că nu a făcut-o. Era obținut cu concursul

unei agenții de voiaj. Avea de gând, după toate aparențele, să stea mai mult decât două săptămâni. Nici o problemă, valabilitatea biletului, după câte ne-am documentat, se putea menține timp de șase luni. În februarie 2008, conform rapoartelor poliției din Darjeeling (Dorje Ling), avea, însă, să fie presupus mort. Data morții nu poate fi precizată foarte bine acum: cel mai probabil, a murit în ianuarie a.c. sau chiar în luna precedentă, decembrie. Nimeni nu avea, dintre cei din țară, să mai afle lucruri noi despre el după data de 18 august. Așa că este foarte posibil ca data morții să fi fost chiar mai devreme.

Să reconstituim, deocamdată, traseul său probabil prin India: de la Calcutta plecase, credem, spre Bengalul de Vest. Ajunsese în Darjeeling. Își luase o cameră. Și, lucru, semnificativ, avea asupra sa o sumă de aproximativ 6.000-10.000 de euro (sau dolari). Cel cu care a ținut legătura în România se

AMBASADA ROMÂNIEI
NEW DELHI
Nr. 746

Domnului Petrișor Dumitrescu, director, D.G.A.C.
Domnului Adrian Bănuș, director, D.A.P.A.L.

Ref.: Decesul unui cetățean român pe teritoriul Indiei

În data de 04.04.2008 la ambasadă noastră s-a primit Nota Verbală Nr. WT/0415/12/2008-CB de la Ministerul Afacerilor Externe Indian, prin care ni se aduce la cunoștință decesul unui cetățean român pe teritoriul Indiei, numele sau fiind NECULIȚA EUGEN. Nota verbală este însoțită și de 2 pagini date de către Poliția din Darjeeling (date în 23.02.2008) prin care se detaliază circumstanțele decesului cetățeanului român, după cum urmează:

- în data de 22.02.2008, în localitatea Jorebunglow, districtul Darjeeling, s-a găsit un corp de barbat în stare avansată de putrefacție. Din acele care în avea asupra sa reșec na persoana este cetățean român NECULIȚA EUGEN, fiul lui FROȘIN MARIA, domiciliat în Sat Căuca, com. Căuca, jud. Galați

- Decedatul mai deținea asupra lui următoarele documente : permis de conducere 1520812179328 G00151085, uc card nr 5275-1940-062-1077, card BRD nr 5400-4907-4402-2015 și un card BCR nr 676154002015733

Corpul a fost transportat la spitalul SADAR din Darjeeling pentru a fi examinat în vederea determinării cauzelor decesului.

De menționat că în raportul respectiv se specifică o durată de 14 zile pentru a se întreprinde formalitățile necesare de prelucrare a decedatului.

L-am contactat imediat pe consulul onorific al țării noastre la Kolkata, i-am transmis datele și i-am solicitat să se informeze de urgență în legătură cu acest caz. Imediat ce primim alte date date vom reveni cu o nouă comunicare.

În actuala fază facem apel la domniile voastre să ne informați organele competente române de la MIRA pentru a identifica eventualele lădă ale decedatului și în ce măsură au posibilitatea să se deplaseze în India.

Cu mulțumiri și aleasă considerație,

AMBASADOR,

Vasile SOFINETI

**Asupra sa
se găsește,
totuși, cărțile
de credit**

pare că a fost un prieten, tot jurnalist, Marian Badea. Am discutat cu el și faptele sunt reconstituite, în parte, și cu sprijinul său. A apucat să mai facă unele călătorii în interiorul Indiei – și să vadă templul (celebru) Taj Mahal. Dacă și-ar fi însușit niște tehnici de vindecare, probabil că nu i-ar fi fost imposibil ca, o

dată întors în țară, să le valorifice – și să își poată plăti creditele contractate. Dar asta rămâne, fatalmente, doar o prezumție. Pentru că el, după cum se pare, nu a mai apucat să se întoarcă. Problemele încep de la recunoașterea cadavrului. Care, datorită stării de putrefacție, a devenit o operațiune cât se poate de anevoioasă. Aici am încercat să ne sprijinim și pe niște conversații pe care le-am avut cu membri ai ambasadei române care, totuși, au acces la mai multe date decât noi, cei din țară. Românul avea de gând să trimită fotografii în țară. Nu știm dacă a mai apucat să o facă. Ultima fotografie pe care o avem cu el îl înfățișează în fața a ceea ce s-ar putea numi o grădina zoologică. Are un sac de voiaj în spălare, așa că avem șanse mari să fie O IMAGE din ultima sa călătorie.

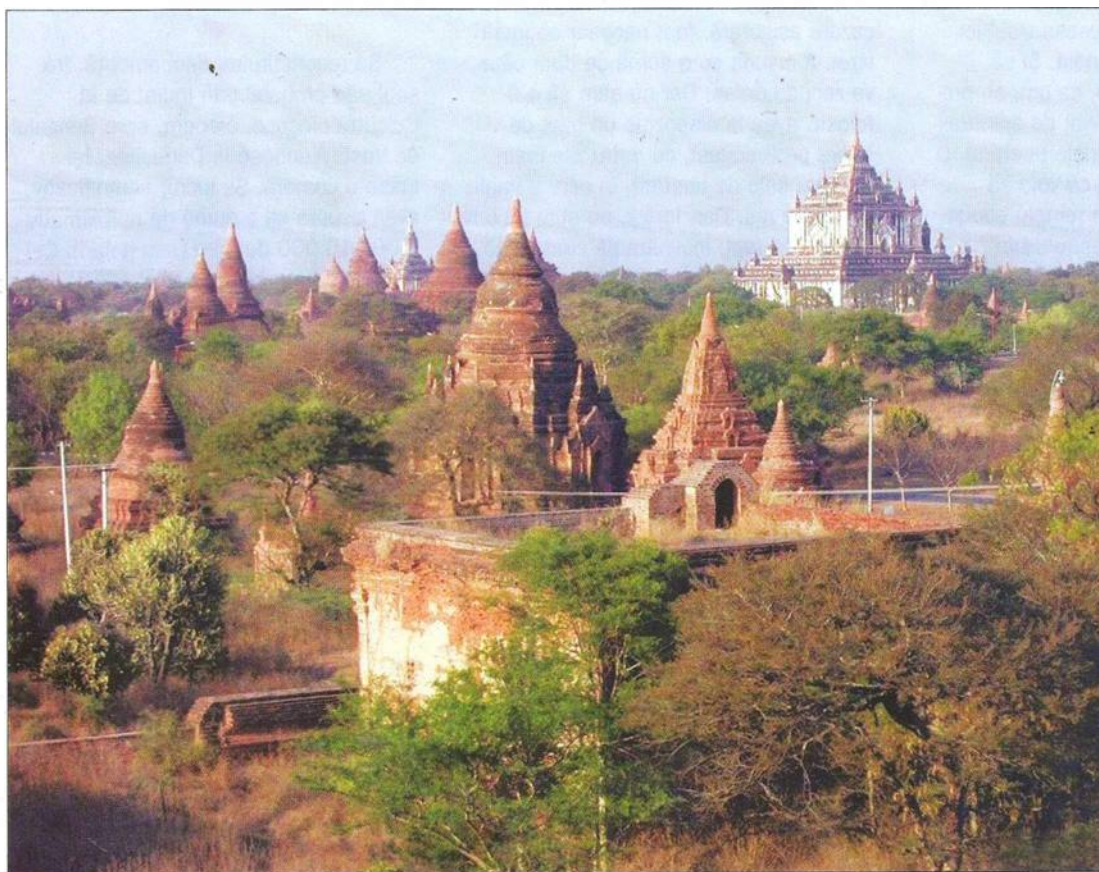
Semnele de întrebare continuă și cu faptul că, asupra corpului presupus al său, nu se găsește, deocamdată, pașaportul.

Se găsesc doar cărți de credit, o legitimație de presă (din presa locală) cu inscripția „redactor-șef”, funcție pe care a deținut-o, o vreme, înainte de plecare, la o publicație de provincie. Se găsește și o carte de identitate. Dar, de ce nu pașaportul? Poate îl lăsase acolo unde își aflase cazare. Chiar spune, în corespondență, că luase o cameră. Cel mai probabil în Darjeeling. Asupra lui nu

se găsesc nici banii. Deci există și posibilitatea unui jaf sau/ și a unei crime. Precum nu o putem exclude total și pe cea a sinuciderii. Sau a morții accidentale, din varii motive: lovituri, căzătură, jaf, boală etc. Pentru că, efectiv, nu știm, acum, cum s-a întâmplat. Scenariul poate fi doar prezumtiv. Cred că rămâne o datorie și pentru presa română, căreia i-a aparținut, să facă lumină aici. E vorba, totuși, de un membru al breslei, bun sau rău, imprudent sau nu, aventuros ori nu.

După raportarea decesului către autoritățile române, poliția din Darjeeling (al cărui site nu funcționează aproape deloc) a dat un ultimatum pentru recuperarea corpului: două săptămâni. Ultimatumul a expirat în jurul datei de 9-10 martie a.c. Familia nu a fost, însă, înștiințată decât după data de 6 aprilie a.c. La început, nu a avut nici cum să verifice dacă este vorba de Eugen Neculiță. Ipotezele au început să curgă lanț. Dar simple ipoteze. Cea mai acreditată era că ar fi putut aluneca și cădea de pe stânci. Corpul său a fost găsit în junglă. Pantaloni verzi cu care era îmbrăcat erau, însă, asemeni corpului, ferfeniți. Nici sacul de voiaj nu a fost de găsit. Eugen Neculiță își procura, înaintea plecării, un sistem GPS, să poată afla în orice clipă unde se află. Și un telefon performant. Pe care, după câte știm, nu l-a avut asupra sa până în ultimele sale zile. Oricum ar fi, e de presupus că, înainte de moarte sau după, corpul fusese jefuit. Altfel nu s-ar putea explica lipsa totală a banilor. Din relatările prietenilor, putem presupune – și de data asta întemeiat – că trecuse în Tibet. Într-o oarecare măsură, decesul/dispariția sa se suprapune tulburărilor sângeroase din Tibet. Se poate să fi fost aici o legătură. Mai ales că nu știm când a murit. Și moartea se poate să fi survenit mai devreme, iar degradarea rămășițelor pământești să se fi întâmplat mai accelerat. Rămâne, însă, în sarcina directă a autorităților românești, a diplomaților români, să elucideze moartea suspectă a unui cetățean român, până se va ajunge la **adevărul ultim**. Altfel, ajungem, iarăși, recurent – pentru a câta oară??? – la un nou caz Crulic, pentru care, atenție, unii au plătit cu capul: și pe bună dreptate. Deoarece grija pentru cetățenii români rămâne, n-avem ce face, o **preocupare obligatorie** a autorităților române. De asta **sunt autorități**. În eventualitatea neso-luționării cazului, ne păstrăm dreptul de a reveni. Mai vehement.

Text: **Mihail Gălățanu**

ANTALYA

de 5*

Charter
TAROM
din Bucuresti
si Cluj

**Kervansaray
Kundu 5* UAI**

de la **601** euro

Belek Beach 5* AI

de la **510** euro

Delphin Diva 5* UAI

de la **706** euro

**Club Voyage
Belek Select 5* UAI**

de la **752** euro

Servicii incluse:

- transport cu avionul
- 7 nopti cazare + masa
- transfer apt./ hotel/ apt.
- asistenta turistica

**cocktail
holidays**
mediteranean mix

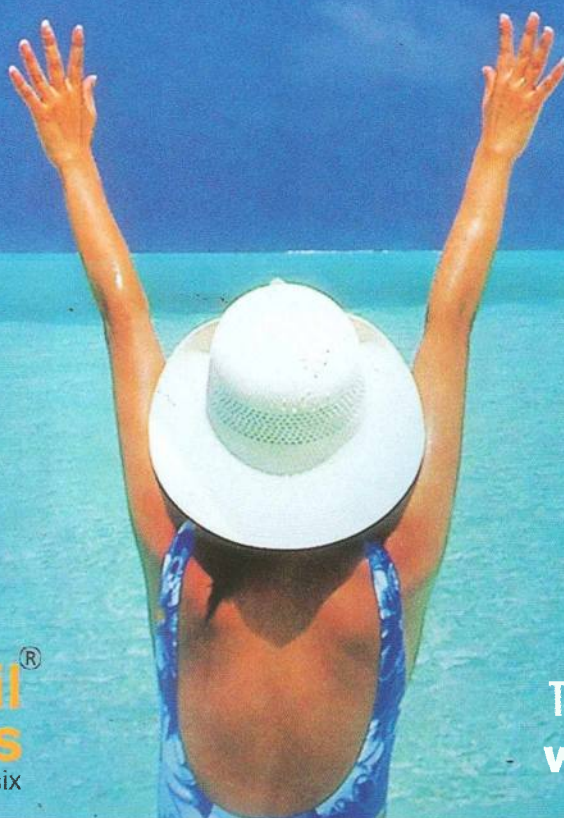
Prompt Service Travel

Strada Piata Amzei nr. 7-9

sector 1, Bucuresti, Romania

Tel: 021.317.84.55/56/57/58/59

www.cocktailholidays.ro

„Cred că am
trăit tot ceea
ce trebuie să
trăiască o
femeie care
nu poate să-și
imagineze
viața fără
iubire:
bucurie,
suferință, dor,
plictiseală,
patimă,
nebunie,
disperare,
pasiune...”

MIHAELA RĂDULESCU:

Nu omor nici un vis, aștept să vină vremea lui!

„De când
mă știu am fost
în căutări”

▼ **Mihaela, să începem cu începutul: cum și unde a fost copilăria ta? Dar adolescența?**

– M-am născut la Piatra Neamț și am avut o copilărie normală, aveam exact atât cât aveam nevoie – nu eram nici bogați, dar nici săraci lipiți. În adolescență au început problemele familiei mele, atunci am început să ne tot mutăm dintr-o casă în alta și în apartamente din ce în ce mai mici. Au început grijile, nesiguranța, problemele de supraviețuire și o perioadă despre care-mi amintesc doar că nu mai vreau s-o trăiesc vreodată.

– **Aveai multe prietene în acea perioadă? Cum și pe unde vă distrați de obicei?**

– N-am fost niciodată genul care are zeci de prietene, am fost mereu destul de retrasă, chiar dacă aparentele spun și astăzi altă poveste despre mine. Îmi plăcea și-mi place să citesc, să scriu, să merg pe munte, aveam zilnic antrenamente de gimnastică ritmică... Am avut și am o prietenă la care țin mult – Irina Petrea (prima Dădacă de la *Prima*, autoarea cărții *Și tu poți fi super-dădacă*). Nu mi-a plăcut discoteca niciodată, deși îmi plăcea la nebunie să dansez și să ascult muzică, dar nu acolo, în zgomotul și-n colcăiala aceea, în fum de țigară sau înconjurată de tineri duhnind a alcool. Pur și simplu nu mi-a plăcut niciodată, oricât ar părea de straniu.

– **Cum s-a produs debutul muncii**

în televiziune și venirea ta în Capitală?

– Venirea în Capitală s-a produs după terminarea liceului, odată cu intrarea la Facultate. Televiziunea a apărut mai târziu, la vreo cinci ani de când eram deja în București. Am avut multe locuri de muncă până am ajuns să fiu implicată în organizarea Festivalului Internațional de Film *Dakino* și, în cali-

tate de director de Festival, m-am dus la *Tele 7 abc* să le propun o emisiune-edție specială, în care să difuzăm scurt-metraje realizate de studenții de la noi și din lumea întreagă. Dl Radu Nicolau m-a ascultat, i-a plăcut ideea, doar că nu era de acord ca emisiunea s-o prezinte o actriță, așa cum îi propusesem, ci... eu. M-am gândit mult, m-am îndoit mult și

totuși, după trei luni, am început

să fac această emisiune –

Nocturna pe 16 mm, în direct, cu invitați exclusiv din lumea filmului. Așa i-am cunoscut pe toți regizorii premianți de astăzi, care pe-atunci erau doar studenți...

– **A fost televiziunea o profesie pe care ți-o doreai sau visai pe atunci să devii altceva?**

– Nu mi-era foarte clar ce-mi doresc să devin, de când mă știu am fost în căutări, în cercetări. Am această curiozitate imensă de a afla cât mai multe, de a întreba mereu, de a căuta altceva decât am găsit deja... Televiziunea nu era un vis, a fost o șansă pe care am știut s-o exploatez și din care mi-am conturat o specializare – e foarte important ca în domeniul tău să fii considerat un specialist și mă bucur că am ajuns la acest nivel de performanță profesională, care n-are legătură nici cu fardurile, nici cu rochiile, ci strict cu munca din spatele camerelor.

– **De ce ai preferat să te desparti, până la *Antenă*, de câteva posturi importante, cum au fost mai întâi *Tele 7 abc*, apoi *Pro TV* sau *B1 TV*?**

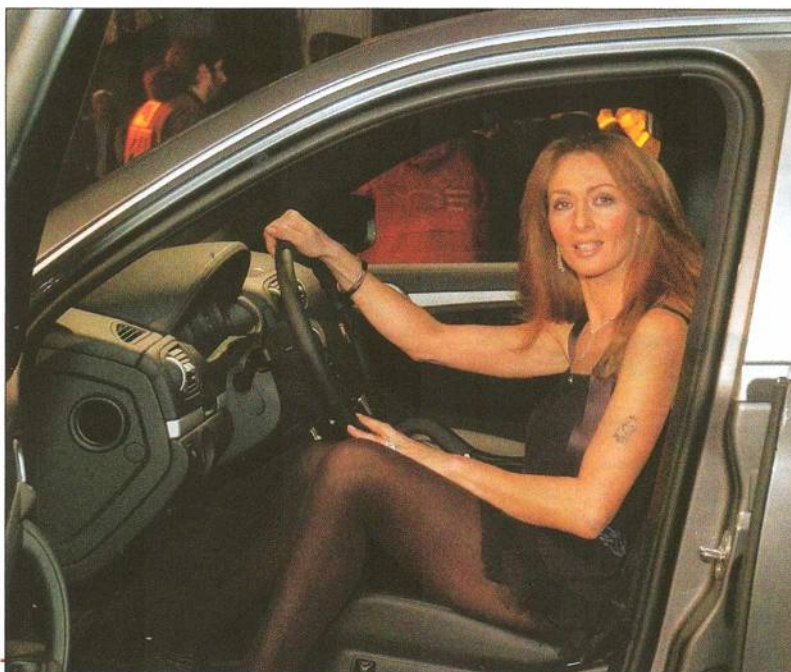

„Îmi fac
documentarea
cu mare
minuțiozitate“

„E greu să
te oprești după
ce ai început
să iubești
munca
umanitară“

– După munca în *Tele 7 abc* mi s-a oferit o șansă grozavă de a fi producător în *Pro TV* – acest aspect e mai puțin cunoscut, tocmai pentru că nu eram vedetă în *Pro*, ci unul dintre cei din spate. Acolo am învățat tot ceea ce știu astăzi despre munca într-o echipă, într-o redacție de televiziune, acolo a fost școala mea, în care nu mi-a predat nimeni nimic, dar am furat meseria de la mulți. Am apărut pe post doar în câteva reportaje realizate de mine și am fost primul reporter special din România care a transmis live *Premiile Oscar*. După această ieșire reușită pe post, au început să apară ofertele – cea de la *Antena 1* a fost de nerefuzat – să vin să prezint o emisiune de patru ore în direct, în fiecare duminică. Am plecat de la *Pro TV* rămânând în cele mai bune relații cu toată lumea, dovadă că după trei ani de *Antena 1*, tot de la *Pro TV* a venit o ofertă și mai tentantă – aceea de a avea o emisiune în *prime-time*, sâmbăta seara – *Steaua ta norocoasă*. Și *Duminica în familie* și *Steaua...* au fost lideri de audiență, bătând orice concurență pe acele tronsoane orare. Plecarea din *Pro*, după doi ani, a avut niște ciudățenii, mi-e teamă că am plecat din pricina unor femei care confundau televiziunea cu un club de noapte și, având bani și putere, erau în măsură să decidă cine are loc la masă și cine nu. N-am avut regrete tocmai pentru că știam că nu din vina mea plec, știam sigur că sunt un profesionist bun, care-și va găsi mereu locul într-o televiziune. Propunerea pe care mi-a făcut-o *Tele 7 abc* a fost iarăși provocatoare – să o iau de la capăt într-o televiziune nouă, fiind șefa tuturor emisiunilor pe care le produceam, realizam sau prezentam – am cele mai frumoase amintiri din acea perioadă, am avut echipa la care am ținut cel mai mult și emisiunea cea mai dragă sufletului meu – *GALA*. Am creat-o și am crescut-o cu toată sensibili-

tatea, forța și firescul de care eram în stare – a ieșit o bijuterie de emisiune, în care au venit personalități coplesitoare, mai ales dintre cele care nu mai călcaseră vreodată la o emisiune de televiziune. Și o altă emisiune pe care am creat-o atunci a fost o premieră pentru România – prima emisiune de sport extrem și divertisment – *Punem pariu că-i vară*, premiată de *APTR*. De altfel, cele patru premii *APTR* sunt marea mea mândrie, știu bine ce profesioniști sunt în jur și pun mare preț pe aceste premii.

„Sunt multe activități care mă rup de mlaștina vieții publice – în primul rând orice program cu copilul și cu soțul meu mă aduce în cea mai bună formă a mea. Apoi, cred că nu-mi voi potoli niciodată nevoia de adrenalină – am nevoie să merg măcar o dată pe săptămână cu motocicleta – m-am mai potolit puțin cu viteza, mi-am luat și un scuter cu care merg prin oraș – sar cu parașuta, urc pe munți și abia aștept să fac asta și cu băiatul meu, trag cu diverse arme în poligon – ca să-mi exerseze precizia și puterea de concentrare. Sculptez, îmi place mult să dau forme pietrelor sau lemnului, chiar dacă n-am studiat asta nicăieri.“

– **Întotdeauna principala emisiune pe care ai făcut-o a fost în stilul *talk-show*. De ce ești fidelă acestui gen – care, de altfel, te avantajează?**

– Pentru că am abilități psihologice deosebite reușesc să-mi descifrez invitatul în primele minute. Știu destul de precis în ce stare e invitatul meu, știu cum să-l învăț, știu tot ce am putut să aflui despre el, îi știu punctele slabe și subiectele preferate, îi simt starea în care se află în timp ce vorbim – în toți cei 12 ani am făcut numai *talk-show* și n-am dat greș „citind“ invitații... Ador

conversația de calitate, ochi în ochi, suflet în suflet.

– **Îți place să respecti desfășurătorul fix al emisiunii sau totul vine de la tine?**

– Nu sunt genul de moderator căruia să-i fixeze cineva vreo temă sau să-i scrie cineva vreo întrebare – în primul rând, înainte de a fi numită vedetă, sunt jurnalist tv. Păcat că jurnaliștii nu știu bine cine face meseria asta și ce conținut are... Întotdeauna mi-am asortat discuția cu invitatul în funcție de tema emisiunii sau de actualitate. Atunci când făceam emisiuni de portretistică, nu de publicistică, întrebările aveau menirea culorilor – conturau o personalitate, dădeau expresivitate și lumină unor enunțuri sau bănuiele despre omul respectiv. Îmi fac documentarea cu mare minuțiozitate și încerc mereu să-mi pun invitatul într-o lumină care să mă reprezinte, vreau să rămână în anumite amintiri felul în care am știut să-l fac să vorbească despre ceva ce nu trebuia vorbit sau ceva ce fusese vorbit superficial în alte emisiuni.

– **E greu să „ții“ o emisiune, adică să acoperi inevitabilele bâlbe?**

– Din afară, pentru oricine pare la îndemână să vorbești la un microfon. Uitați-vă numai cât de multe vedete tv au apărut un sezon, două și au dispărut definitiv sau au apărut pe la televiziuni unde nu le mai vede nimeni. Poate

că, totuși, nu-i atât de simplu pe cât pare, și poate că măcar cei care încearcă și se cred grozavi învață că televiziunea nu e despre ușurința de a vorbi, ci despre a învăța noțiuni de bază, de încadrare, de lumină, de vorbire, de intonație și dozaj al informațiilor, despre format și reguli tv, despre audiență și concurență, despre farmec și inteligență, despre cultură generală și cultură socială, despre conectare permanentă la realitate, despre căutare continuă a subiectelor care să atragă, despre jurnalism și nu mondenitate, despre

**„Cred că
nu-mi voi potoli
niciodată
nevoia
de adrenalină“**

naturaletă și nu fals și minciună, despre bun-simț și nu tășisme, despre respect pentru public și nu polițe de plătit numai pentru că ai un public...

– **Trecând la alte aspecte ale vieții tale, cum ar fi oamenii importanți pe care i-ai cunoscut, regreti dispariția lui Dan Iosif?**

– Regret că nu i-am apărut mai mult pe oamenii la care am ținut, atunci când am putut s-o fac... Regret multe dispariții șocante, ale unor oameni cu care am avut scurte întâlniri, dar marcante pentru mine – aici mai vorbesc și despre Dem Rădulescu, Ovidiu Bose Paștină, Adrian Pinteă, Corina Blaj, Iosif Sava, George Pruteanu, Jana Gheorghiu, Laura Stoica...

– **Știi că ai studiat și la alte facultăți, iar acum ești studentă la Regie Film. Povestește-ne mai mult despre faptul că ai un proiect cinematografic, și de unde trecerea de la actorie și cele câteva roluri pe care le-ai jucat, la regie de film?**

– Am început trei facultăți, pe unele le-am dus până în ultimul an, dar am realizat că nu vreau să urmez calea aia. Sunt în anul 4 la Facultatea de Regie. N-am nici un proiect cinematografic important în derulare, ci am scris un scenariu de film de lungmetraj, dar încă nu am finanțare pentru el. Singurul debut despre care aș putea vorbi este cel de regizor pentru videoclipul *Curcubeu*, al trupei *Bere Gratis* – unde am semnat și scenariul, și care se difuzează deja pe toate posturile muzicale. Videoclipul a fost și un mesaj social pentru sprijinirea refugiaților – am vrut să nu fac degeaba un clip, ci să transmit cu ajutorul lui un mesaj important.

– **Cum ți se pare miracolul hollywoodian sau visul american?**

– Interesant ca experiență. Am probat-o, o voi ține minte perfect și-mi va ajuta în ceea ce vreau să fac mai departe, dar ca regizor.

– **Ești implicată în foarte multe activități caritabile, și recent ai obținut ceea ce ți-ai dorit pentru Teodora, fetița lui Miță de la Bere Gratis și a Liane Stanciu. E greu să faci această muncă**

benevolă pentru a ajuta oameni?

– E greu doar să te oprești, după ce ai început să iubești munca umanitară. În plus, am intrat într-un sistem de unde nu mai pot ieși fără să fac oameni dragi să sufere – și în sufletul meu n-a încăput niciodată răutate sau ură. Nu sunt doar o vedetă implicată în vreo campanie sau alta, ci un activist social pasionat, un membru plin de energie al

„Grădinăresc, da, am o grădină pe care o admiră toți prietenii. Citesc cărți cu nesat, îmi place să descopăr în librăriile din alte țări cărți despre care doar am auzit sau în librăriile de la noi cărți ale unor autori români despre care aud că sunt traduși în alte părți, îmi place să bat magazinele de vechituri și muzeele lumii, am nevoie să văd mereu locuri noi de pe planetă, îmi perfecționez abilitățile de operator și de fotograf cu fiecare prilej, cu fiecare nouă destinație... Și muzica – muzica mă aduce în absolut orice stare vreau să fiu sau mă scoate din orice stare în care nu vreau să fiu – sunt dependentă de muzică, la fel ca de dragoste. Dansez pe amândouă, fie și numai în gând.“

societății civile. Am înființat o fundație de ajutor pentru copiii bolnavi de cancer – la ideea Liane și a lui Miță, părinții Teodorei, unde alături de noi mai este și

Corina Drăgotescu, pe care am numit-o președinta Fundației. Sunt membră în boardul Fundației *SMURD*, alături de Emil Hurezeanu și doctorul Raed Arafat, sunt membru de onoare al Forumului Donatorilor din România, sunt pentru a doua oară în juriul Galei Societății civile, sunt voluntar constant pentru *Hospice Casa Speranței* (copiii cu boli incurabile în faze terminale), *Salvați Copiii* și încă multe altele. Am fost numită Ambasador pentru România a două prestigioase organizații umanitare internaționale – *UNITED WAY* și *Special OLYMPICS* (la cea din urmă președintă de onoare este Nadia Comăneci). Activez pentru câteva organizații ecologice, *Mai Mult Verde* și *Umbrela Verde*, am parteneriate filantropice cu baroana Emma Nicholson, principesa Margareta a României, Wajih Haris (care se ocupă de ani buni de renovarea Spitalului Marie Curie) etc. Mă mândresc cu faptul că am luat multe premii pentru activitatea mea umanitară, semn că oamenii inteligenți au înțeles nu numai efortul și demersurile mele, dar și eficiența și transparența activității mele umanitare. Cel mai recent premiu a fost obținut la Gala *Colecția de succese*, unde am luat Marele Premiu pentru implicare socială. Cred cu toată convingerea că fiecare persoană publică responsabilă și în toate mințile trebuie să-și îndrepte atenția și către problemele comunității în care trăiește, nu numai spre ea însăși. Și mai cred că ticăloșia cea mai cumplită e să minți sau să înșeli în acest context umanitar – din păcate văd și aud vedete care mint că ajută sau cerșesc public fonduri fără să aibă decența de a da socoteală și de a spune adevărul despre banii adunați, impresionând oamenii de bună credință. Sunt foarte atentă la acest fenomen și, în calitate de membru activ al societății civile, am solicitat o serie de controale exact în campaniile

și ong-urile unde am simțit că nu e în regulă ceva. Le voi demasca, promit, orice scandal public ar declanșa. E absolut nedrept să te folosești de suferința

„Eu și soțul meu nu ne sărutăm în public”

„Ador sutele zilnice ale fiului meu, Ayan”

oamenilor și de poziția ta publică înțind cu nerușinare sau folosindu-te de argumentul discreției ca să acoperi o fraudă.

– O întrebare indiscretă: căsătoria ta cu Ștefan Bănică Jr. părea a fi una dintre cele mai fericite, și totuși ați divorțat și v-ați recăsătorit fiecare. Care a fost principala cauză? În ce relații sunteți acum?

– Am fost fericiți împreună câtă vreme ne-am iubit. Motivele pentru care l-am părăsit pe Ștefan și am divorțat ne privesc doar pe noi. Între timp am uitat acele detalii – au trecut zece ani de când am o familie la care țin cu adevărat, în care am un copil adorabil, care va împlini patru ani. Nu cred că am fost vreodată mai fericită și mai împlinită ca acum, iar bărbatul care e iubirea vieții mele este Elan, soțul meu.

– Cum privești așa-zisul război dintre tine și Andreea Marin, și tot ceea ce vulește în presă despre voi? (De altfel, știu că, de curând, ai dat o publicație în judecată...)

– Multă vreme a fost un conflict inițiat și întreținut de presă. În ultima vreme, din motive pe care chiar nu le înțeleg, singura care întreține acest conflict e Andreea. Mă simt foarte prost că trebuie să citesc pe prima pagină a ziarelor știri despre ce-a mai scris Marin pe blog despre mine, mi se pare jignitor atât pentru mine, cât și pentru cititori. Dar, fiecare își alege după cum consideră, felul în care își dorește să apară pe prima pagină. Începe să devină chiar amuzant să vedem ce mai răspunde la așa-zisele întrebări „nevinovate” ale curioșilor – mai cu seamă că prima dată când și-a deschis nenorocirea asta de blog a mințit așa de frumos că „e prima și ultima dată când am să vă răspund la o întrebare despre Mihaela”. Uite că amnezia sau răutatea au determinat-o să recidiveze. Și sunt convinsă că mai urmează, cel puțin câtă vreme nu are alt motiv să fie în centrul atenției.

– Cum l-ai cunoscut pe Elan Schwarzenberg? Ți-a făcut mult timp curte ca să accepți să îi devii soție? A fost greu să accepți schimbarea religiei pentru a vă putea căsători?

– Eu și Elan n-am vrut nicio dată să fim unul dintre acele

cupluri care atrag atenția, bârfele, știrile mondene. Nu ieșim împreună în nici o împrejurare în care presa ne-ar putea fotografia sau filma în voie, soțul meu nu dă interviuri decât pe teme legate de preocupările lui profesionale, nu ne

„Sunt mulțumită cu ce am, sunt nemulțumită de cât de puține am reușit să fac – de aceea duc o viață atât de activă, de aceea sunt atât de plină de energie pozitivă, de aceea dăruiesc atât de mult în jurul meu, de aceea mi-e bine numai așa...”

place să facem nici valuri și nici să pozăm în marile staruri. Nu ne sărutăm în public, iar cele mai amuzante ieșiri sunt cele în care intrăm separat la evenimente și absolut nimeni de la presă nu se prinde că e și soțul meu acolo. Orice ați vrea să credeți despre noi, suntem un cuplu aproape banal în preocupări, nu ne plac excesele și fițele, nu frecventăm lumea mondenă deloc. Preferăm să ne luăm motoarele și să mergem la mare sau la munte sau să plecăm cu copilul în locuri liniștite. Suntem unul dintre acele rare cupluri care, deși trăiesc de zece ani împreună, tot sunt topiți unul după altul, tot în doi pleacă în vacanțe, tot în casă le place cel mai tare, cu prieteni dragi în vizită. Mai multe n-am să vă povestesc despre soțul meu și despre mine, nu e treaba lumii, e viața noastră.

– Pe ce lucruri pui bază în educația fiului vostru, Ayan, și cum e relația mamă-fiu?

– Comunicarea dintre mine și copil mi se pare cea mai importantă – vorbim mult, îi ador sutele de întrebări zilnice, mă bucur că i-am dezvoltat curiozitatea și pasiunea pentru a înțelege lucruri, fenomene, oameni... Avem aceea relație care umple sufletul oricărei mame – sunt viața lui, e lipit de mine, suntem topiți unul după altul și ne petrecem extraordinar de frumos timpul împreună – adică ne jucăm non-stop, că doar asta-l face fericit la cei aproape patru ani ai lui. Am grijă ca în toate jocurile noastre să strecor învățăminte, lecții bune mai târziu, informații, reguli de bună purtare... Copilul meu a dezvoltat în mine cea mai mare pasiune pe care am pus-o vreodată într-o preocupare – aceea de a-i fi mamă, în toate sensurile minunate și acaparante ale acestui cuvânt.

– Ce îți dorești cel mai mult să reușești în viitorul apropiat?

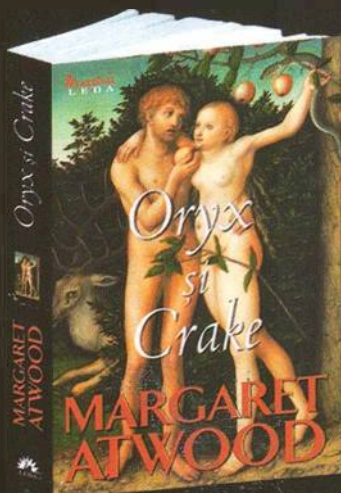
– Copiii, filme documentare, un film de lungmetraj, încă o carte, o nebunie pe care n-am mai încercat-o, o casă pe malul mării, un scenariu... Îmi trec multe prin minte, nu omor nici un vis, aștept să vină vremea lui. Și vine mereu...

text **Cristian Alionte**

foto **Rompres și Mediafax**

DIN COLECȚIA DE REZISTENȚĂ A EDITURII LEDA:

Maestrul
LEDA

„Tensionat
într-un mod magistral
și de o imaginație
remarcabilă... romanul este viu,
cu rezonanțe literare.”
SUNDAY TIMES

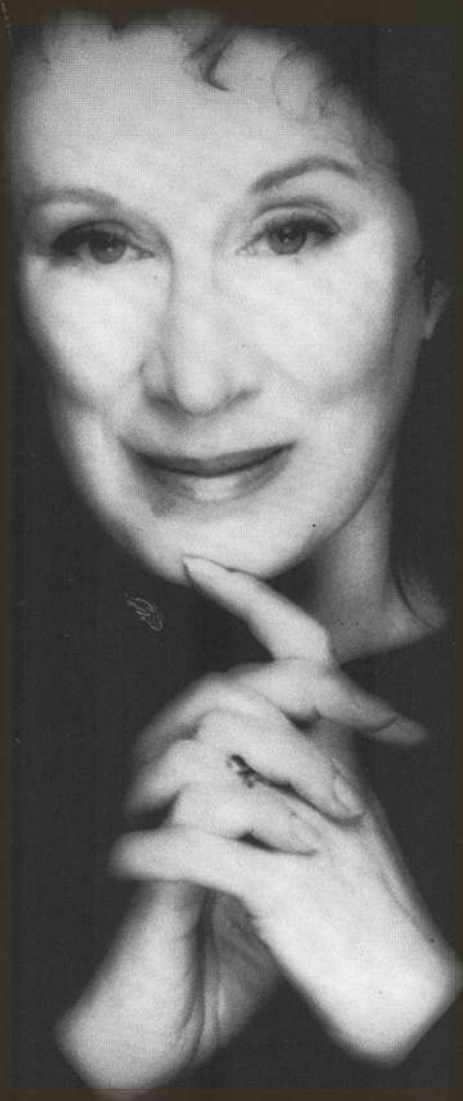
„Puțini scriitori
sunt în stare
să combine ironia
cu umorul...
Margaret Atwood
poate să facă
absolut tot
ce dorește.”
Newsweek

„Un triumf.
O carte plină
de tensiune
și tandrețe.”
Marie Claire

„Atwood nu a
scris niciodată
cu mai mult fler
și mobilitate spirituală.
Un roman scilpitor,
de o bogăție
și o diversitate
extraordinare.”
Sunday Times

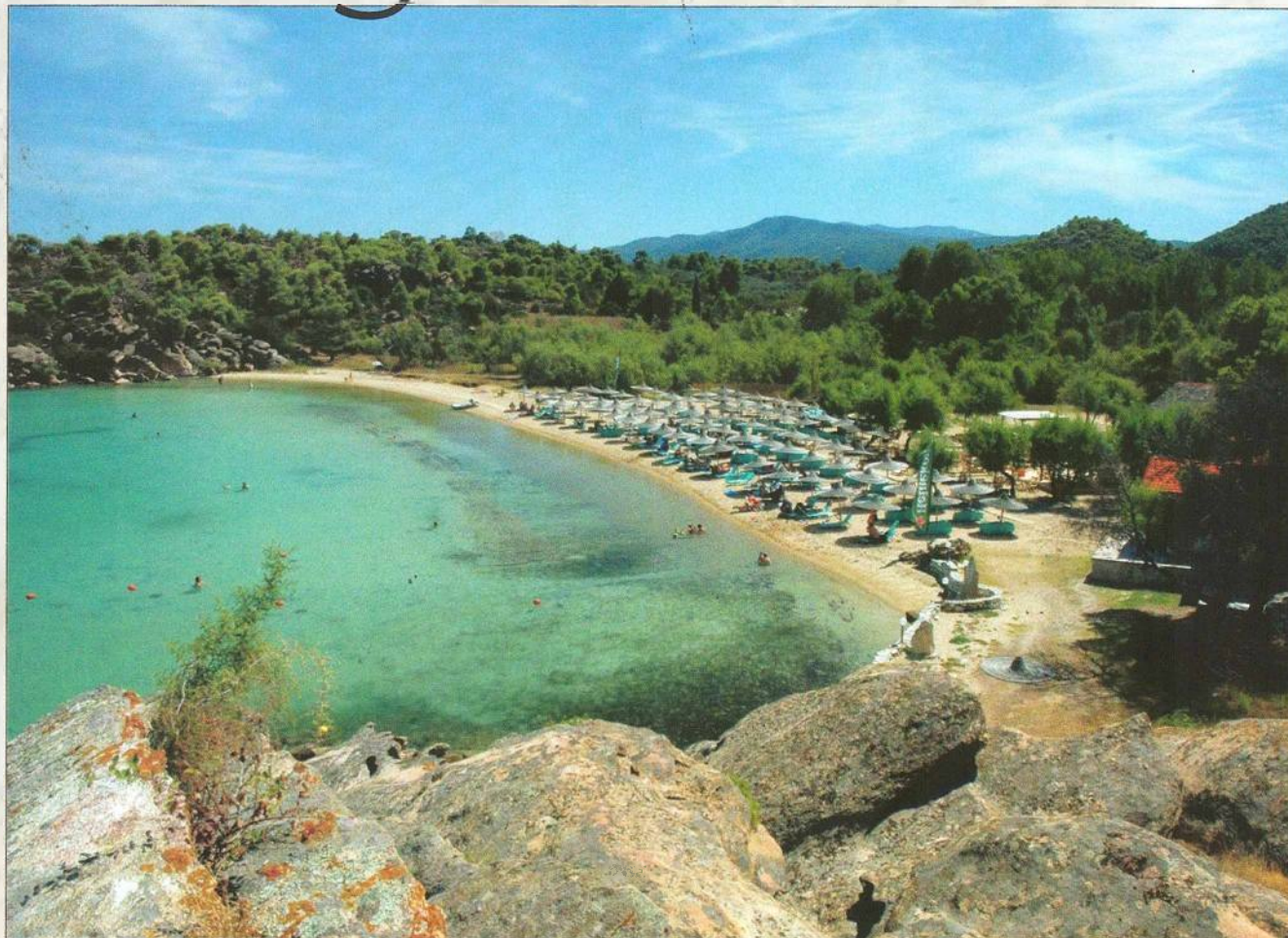
MARGARET
ATWOOD

www.ledabooks.ro

HALKIDIKI, aroma grecească

*Un tărâm
fermecat,
cu întinsuri
de nisip,
dealuri
îmbrăcate
în conifere,
stațiuni
moderne,
golfuri în
care civi-
lizația n-a
ajuns, dar
așteaptă să
fie desco-
perite...*

Unii români se simt ca acasă în peninsula de care vă vorbesc. Au mers acolo o dată, i-au dat de gust și au devenit cei mai fideli clienți. La fel ca nemții și englezii. Regiunea dă pe

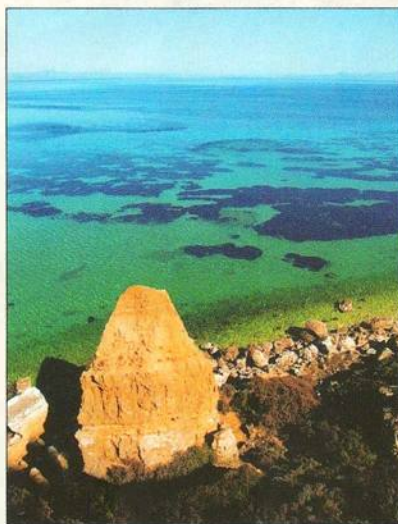
dinafară de chestii care produc plăcere. Plajele sunt rupte din filme, dealurile dimprejur sunt verzi și răcoroase, colibele lor sunt desprinse din trecut, mănăstirile au un aer idilic, ruinele romane, turnurile de supraveghere bizantine și peșterile preistorice atrag întruna cârduri de turiști dornici să-și îmbogățească cultura și să-și etaleze albumele foto. Despre Halkidiki se spune că are forma tridentului lui Poseidon. Evident, fiecare dintre cele trei degete are personalitatea lui. Cassandra e cea mai vizitată. Nisipurile fine și albe, udate de o Egee cu reflexe turcoaz, au un aer caraibian și-ți dau un sentiment de pace. Dar și viața de noapte e tentantă. Sithonia este sălbatică, are un tărâm extrem de ridat, plaje care aduc cu cele din Laguna Albastră și niște peșteri senzaționale, în fața cărora nu mai conte-nești să te minunezi. Dacă te uiți la

dealuri, ai impresia că ești prin Scoția. Din loc în loc, bine ascunsă de ochii nevolnicilor, răsare câte o mănăstire albă. N-ai cum s-o vezi, decât dacă iei dealurile la picior. Ar mai fi singuraticul și misteriosul munte Athos, cea mai estică parte a peninsulei, o regiune sfântă și închisă celor mai mulți vizitatori. Singura variantă de a-l vedea, mai ales dacă ești femeie, este croaziera care te poartă de-a lungul țărmurilor sale. E de poveste. Dacă ești bărbat, poți să intri și pe munte, dar numai după ce ai obținut viză și ai scăpat de controalele riguroase ale soldaților greci.

Plajele... hmmm! oriunde-ți pui cearceaful, o să ai parte de o cavalcadă glorioasă de nisipuri. Cassandra vine la pachet cu o apă cristalină, perfectă pentru copii. Vegetația din spate e așa de luxuriantă, că-ți dă impresia de junglă

amazoniană. În Kalithea, nisipul strălucește la fel de frumos, iar valurile sunt la fel de turcoaz ca în Caraibe. Aș putea spune același lucru și de Nea Flogita, Dionisiou, Afitos, Posidi, Fourka sau Sani, unde nisipul e stăpânul absolut. Plajele sunt prietenoase, adorate de familiștii care au copii, iar golfulețele minuscule desăvârșesc tabloul acela de vacanță perfectă. Prietenii sporturilor acvatice au cele mai multe opțiuni în Kalithea, Sani și Pefkohori. Sithonia e mai cumintică, dar pe de altă parte te va surprinde, mixând în mod elegant plajele populare și populate, cum sunt cele de la Agios Ioannis sau Spathies, cu cele stâncoase și romantice de la Elia. Bineînțeles că există și întinsuri pustii, unde te poți simți Adam sau Eva... La Sarti sau Sykia. Ar mai fi, în cel mai estic punct al întregii peninsule, Ouranoupolis, care de asemenea are plaje cu nisip, dar și golfuri stâncoase, neatins de civilizație.

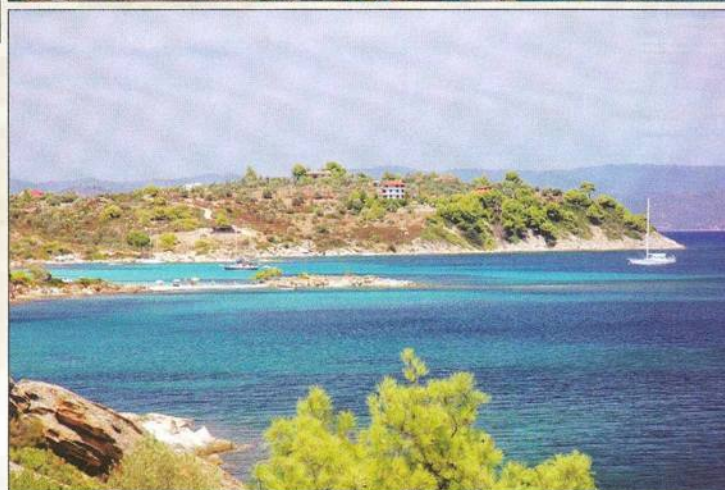
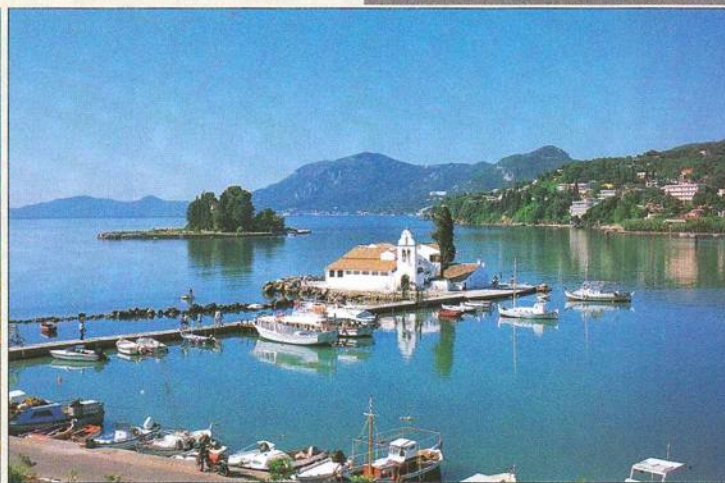
Cu *beach*-urile am cam terminat, e cazul să vă spun câte ceva de mâncărca pe care o găsiți în Halkidiki. Taverne tradiționale supertentante, localuri cu grill-uri care răspândesc un miros înnebunitor, și atât de obsedant că nu ai cum să-i rezisti, cafenele minuscule cu măsuțe de lemn, întinse la soare, ca să nu vă mai spun de restaurantele idilice vopsite în albastru, unde mănânci întotdeauna însoțit de sunetul liniștitor al mării. Ai totul și orice. Când vine vorba de meniu, bineînțeles că te izbești la tot pasul de tipicul grecesc. Bucate care au un gust fabulos, cum ar fi musacaua cu bucăți mari de vinete, carne tocată de miel și un sos bechamel supărător de bun. Sau *meze*-le. Poți să le mănânci ca snack, ca antreu sau ca fel principal. Sunt un amestec de orice, de la chifteluțe, la tot felul de brânzeturi, nelipsitul *tzatziki*, fasole bătută, orez cu spanac, toate puse în niște boluri miciute, dar atât de multe că număr, că nu-ți încap pe masă. De

asta, sunt aduse pe rând, patru câte patru. Și dacă mai pui alături un *ouzo* rece sau o bere *Mythos*, cu paharul aburind, de la frigider, ești cel mai aproape de gustul adevărat al Greciei. După *meze*, ar merge un pui cu aromă de lămâie, făcut grill, un pește proaspăt sau niște fructe de mare. Majoritatea tavernelor cu vedere la mare te vor tenta cu o varietate de produse, aduse zilnic direct din mare, dar cel mai bine pregătite sunt calamarul, peștele spadă sau octopusul gătit ca o friptură. Vinurile grecești sunt bune, poți asorta fie unul roșu, fie unul alb, în funcție de ceea ce mănânci, sunt la fel de gustoase. Iar ca să închei într-un mod magistral, gustă un *metaxa* sau un lichior local.

Dacă ai chef de *party*-uri hedonistice, n-ai ajuns bine în Halkidiki. Noaptea aici sunt mai degrabă pentru stat cu un pahar bun în față, la lumina Lunii și a lumânărilor. Indiferent că ești într-o stațiune mai micuță sau în resorturi ca Sani sau Gerakina, unde te va tenta cu siguranță barul din fața piscinei bleu. Majoritatea hotelurilor mari oferă seară de seară spectacole folclorice sau show-uri de *bouzouki*. În Fourka sau Afioti sunt și câteva discoteci destul de interesante, iar pe lângă Hanioti o să găsești cluburi cu muzică electronică și mulți decibeli.

text și foto: Ciprian Enea

Cele mai bune oferte:

Agentia Christian Tour; www.christian.ro, tel: 021/ 313.52.26

● Hotel Blue Dolphin 3* – de la 139 euro/pers., 7 nopți cazare cu demipensiune, transport autocar, asistență turistică

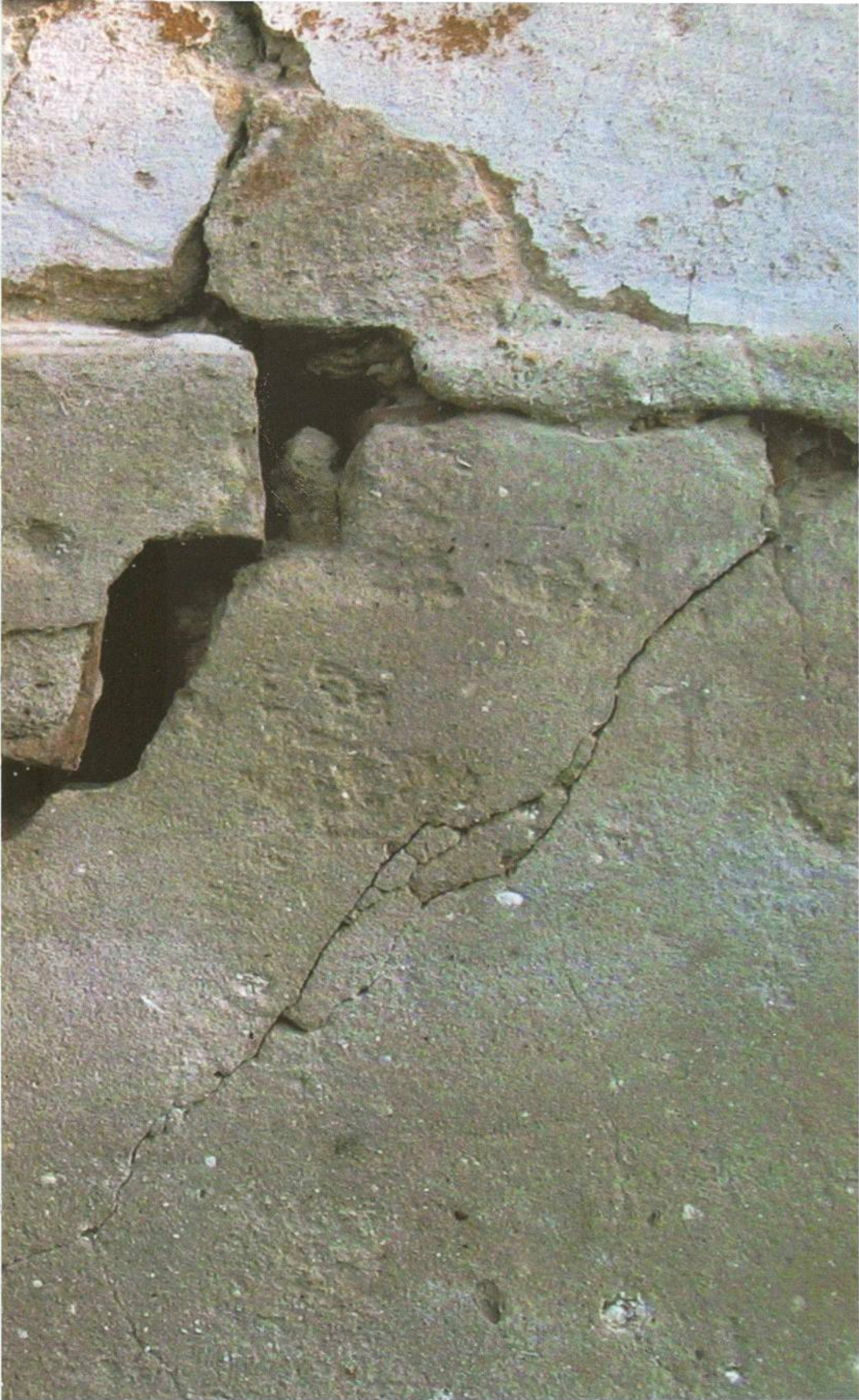
Agentia Mareea; www.mareea.ro, tel: 021/ 619. 25. 84

● Hotel Paradise Bay 3* – de la 169 euro/pers., 7 nopți cazare cu demipensiune, transport autocar, asistență turistică

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Yaqoub Y. Al-Ateeqi:

▼ **Istoria recentă a Kuwaitului a cunoscut momente zbuciumate, ce au învățat kuwaitienii din aceasta?**

– Sunt mai multe lecții pe care le-am învățat ca popor. Ele pot fi explicate prin măsurile luate de guvernul kuwaitian după eliberarea țării de sub trupele lui Saddam. Prima lecție învățată a fost solidaritatea întregului popor kuwaitian indiferent de etnie sau religie, cu toții: suniți, šiiti, creștini, beduini am convenit că trebuie să fim uniți în efortul de eliberare a Kuwaitului. A doua lecție dată de acele momente a fost însăși participarea noastră la reconstrucția Kuwaitului după eliberare. S-a convenit să se lucreze serios, să se sacrifice tot timpul pentru a reface țara așa cum a fost înaintea invaziei. Lecția a treia: poporul kuwaitian a început să culeagă roadele reconstrucției Kuwaitului luând în considerare greșelile anterioare invaziei și înlocuindu-le cu măsuri noi prin continuarea dezvoltării în pas cu progresul mondial. Am conceput o strategie de protecție a Kuwaitului pe viitor de orice rău posibil prin semnarea de acorduri cu marile puteri. Am semnat acorduri cu SUA, Rusia, Franța, Marea Britanie și China.

– **Care sunt relațiile kuwaitiano-române?**

– Eu și colegul meu, ambasadorul român în Kuwait, suntem răspunzători de schimbul cultural care trebuie să se facă între țările noastre, iar dacă acest schimb nu se face înseamnă că vina e a noastră, fiindcă noi suntem responsabili de apropierea dintre popoarele român și kuwaitian, nu atât la nivel guvernamental, cât la nivelul oamenilor. Ne străduim să înlăturăm toate piedicile care există pentru ca cele două popoare să comunice. Am pus la punct o strategie în ceea ce privește turismul, sectorul energetic, industria lemnului, industria hotelieră etc., pe care o considerăm începutul bunei înțelegeri și al primilor pași în relațiile economice bilaterale

„Istoria noastră economică e veche, Kuwaitul avea în 1750 șapte sute de vase comerciale și avea deschidere față de Asia și Africa. Luam mirodeniile din India și le vindeam în Africa. Luam lemnul din Africa și-l vindeam în Asia. Nu am fost niciodată o țară industrială, dar suntem un stat care investește și avem o foarte bună experiență financiară, sperăm ca vizita președintelui Băsescu în Kuwait să deschidă calea unor oportunități investiționale și comerciale pentru oamenii de afaceri kuwaitieni în România.”

„Cine critică politica americană e legat de ea”

Ambasada Statului Kuwait în România și-a început activitatea diplomatică pentru prima oară, la noi, în 2006. Atunci, Excelența sa, dl Yakub Y. Al-Ateeqi a fost numit ambasador la București. Primul ambasador kuwaitian în Capitala noastră. În cei doi ani de activitate s-a încercat o mai mare apropiere între popoarele kuwaitian și român, iar despre stadiul relațiilor dintre cele două țări și despre proiectele bilaterale dl ambasador a avut amabilitatea să ne vorbească într-un scurt interviu.

dintre țările noastre. În ceea ce privește oportunitățile românilor în Kuwait, există oportunități în domeniul electricității, tehnologiei militare, tehnologiei și personalului medical. Există cel puțin 600 de medici și asistente români în Kuwait. Am lucrat mult la a facilita acordarea de vize, vizele trebuie să fie obținute cu ușurință, doar astfel popoarele se pot apropia mai bine. Eu cred că odată turistul kuwaitian ajuns în România va găsi oportunități de investiții, aceasta pe lângă un popor român ospitalier, care nu este nicidecum rasist. În plus, mai e frumusețea geografică a României.

– **Câți investitori kuwaitieni estimați că se află/investesc în România?**

– Nu știu exact fiindcă acesta e un sector privat și ei sunt foarte sensibili la a ne da date, niciodată nu-ți vor spune exact ceea ce fac. Dar ne străduim să aflăm și să-i contactăm, să le dăm sfaturi, să le spunem care sunt oportunitățile de investiție în România.

– **Din datele dv. reiese că a crescut numărul investitorilor kuwaitieni în România?**

– Avem mai mult de 30 de companii care fac afaceri aici. Capitalul uneia dintre aceste 30 de companii este de 350 milioane de dolari, iar compania se numește *Al Kharafi Group*, și are o mulțime de proiecte de construcții în toată lumea. Ei au construit aeroportul internațional din Bulgaria, multe construcții din Africa, Africa de Sud, Zimbabwe, e un concern foarte mare. Deja a deschis o companie, s-a concentrat în *real estate* și construcții.

– **Care e percepția în Kuwait despre România?**

– Există un punct fundamental despre care trebuie să vorbesc: România avea o linie aeriană directă cu Kuwaitul, din păcate linia a fost desființată fiindcă nu existau suficiente avioane, actualmente ne străduim să reluăm această linie. În cazul

în care ar exista o linie aeriană directă cu Kuwaitul, se va mări apropierea dintre popoare. Pe lângă faptul că trebuie înlăturate și piedicile legate de obținerea vizei, cu aceste două condiții vor veni aici mai mulți turiști kuwaitieni. Din celălalt punct de vedere, noi, ambasada kuwaitiană, suntem deschiși să acordăm viză oricărui român care dorește să plece în Kuwait.

– **Cum sunteți priviți între țările arabe, având în vedere că sunteți în relații bune cu SUA?**

– Astăzi, toate statele din lume au relații bune cu America, nu există stat în lume care să nu aibă relații bune cu America și Occidentul, inclusiv China și Rusia. Chiar și palestinienii au relații bune cu americanii. Cine îi critică pe americani are relații bune! Nu putem râde unii de alții, cine critică politica americană este legat de ea.

– **Care este rolul Kuwaitului în lumea arabă? Ce rol își asumă?**

– Kuwaitul este membru al Ligii Statelor Arabe și acționează în vederea stabilirii de relații bune cu statele arabe. Este un membru activ în această organizație arabă și, cea mai recentă dovadă, în 22 aprilie a.c. a fost conferința statelor vecine Irakului cu participarea tuturor membrilor plus marile puteri. Conferință care a dus la rezultate toate pozitive în ceea ce privește Irakul. Pe 28 aprilie a avut loc conferința mondială islamică cu participarea tuturor statelor islamice și cele șapte state industrializate, iar rezultatele au fost, de asemenea, pozitive. Aceste conferințe internaționale organizate pe teritoriul kuwaitian dovedesc faptul că suntem o țară activă atât pe plan regional cât și internațional. Acesta este felul în care înțelegem să ne asumăm rolul în lumea arabă.

text **Alice-Claudia Gherman**

foto **Octavian Tibăr**

Bulgaria 2008

Albena

Laguna Garden 4 All Inclusive*

- incepand de la **32** euro/pers/noapte in camera dubla

Laguna Beach 4 Demipensiune*

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Ralitsa Superior 4 All Inclusive*

- incepand de la **33** euro/pers/noapte in camera dubla

Arabella Beach 4 All Inclusive*

- incepand de la **34** euro/pers/noapte in camera dubla

Complex Orhidea 3 All Inclusive*

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

Riu Helena Park 4 Demipensiune*

- incepand de la **74** euro/noapte/camera dubla

Victoria Palace 4+ Demipensiune*

- incepand de la **31** euro/pers/noapte in camera dubla

Chaika 4+ Demipensiune*

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

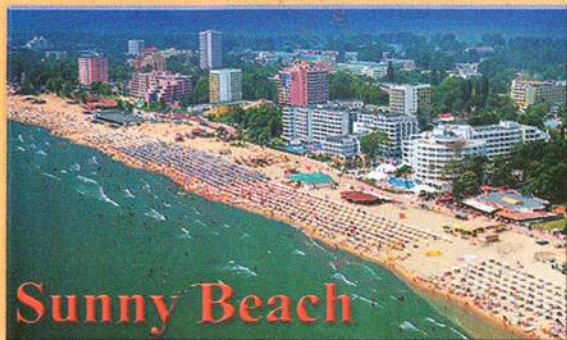
Riu Helios 4 All inclusive*

- incepand de la **33** euro/pers/noapte in camera dubla

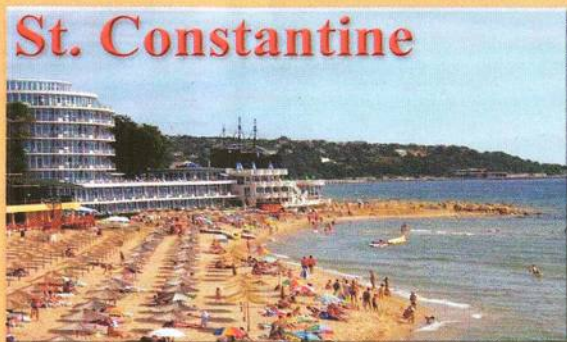
Planeta 4 Mic dejun*

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

Sunny Beach

St. Constantine

Apart. Hotel Splendid 4+*

- incepand de la **72** euro/nopate/apt cu un dormitor

Gloria 3 Mic dejun*

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Bor 3 Mic dejun*

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Rositsa 3 Mic dejun*

- incepand de la **12** euro/pers/noapte in camera dubla

Panorama 3 Mic dejun*

- incepand de la **14** euro/pers/noapte in camera dubla

Sol Nessebar Palace 5 Demipensiune*

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Sol Nessebar Mare&Bay All inclusive*

- incepand de la **34** euro/pers/noapte in camera dubla

Biliana Beach 4 Mic dejun*

- incepand de la **29** euro/pers/noapte in camera dubla

Marina 4 Mic dejun*

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

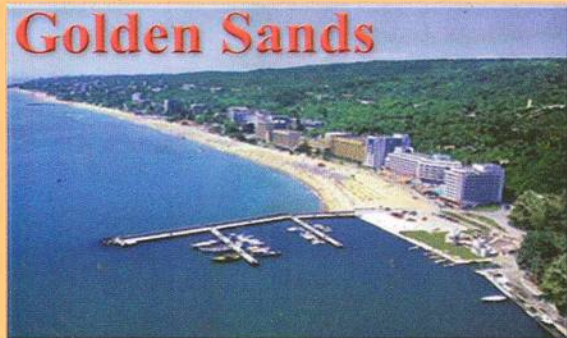
Evridika 3 Mic dejun*

- incepand de la **13** euro/pers/noapte in camera dubla

Nessebar

Golden Sands

Melia Grand Hermitage 5 All Inclusive*

- incepand de la **49** euro/pers/noapte in camera dubla

Helios 5 Mic dejun*

- incepand de la **20** euro/pers/noapte in camera dubla

Admiral 5 Mic dejun*

- incepand de la **28** euro/pers/noapte in camera dubla

Mimoza 4 All Inclusive*

- incepand de la **27** euro/pers/noapte in camera dubla

Primasol Sunligh Sunlight/Excelsior 3+ All Inclusive*

- incepand de la **22** euro/pers/noapte in camera dubla

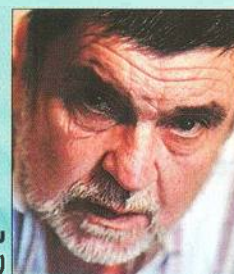
FAROS-MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7, bl. 104,sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti Tel.: 021 326 62 48; Fax: 021 327 61 22

E-mail: travel@faros.ro; <http://www.faros.ro>

by
oriflame

natural swedish cosmetics

Horia Pătrașcu
(ultima repriză!)

Avocatul terorii

„L'avocat de la terreur”, Franța, 2008

~ 126 de minute

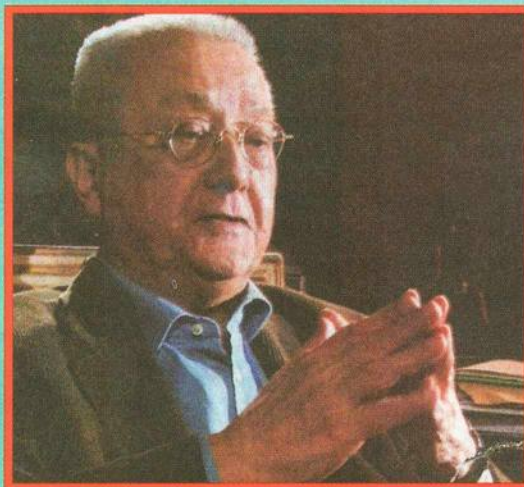
Distribuit de: „INDEPENDENTA FILM”

„Premiul CESAR pentru cel mai bun film documentar 2008”

Cu mulți, cu foarte mulți ani în urmă – mai exact: în acei, *primii*, ai tinereții mele! – în casca acumulărilor morale provenite din lectură, m-am izbit de bizarea unei profesii anume: *aceea de... AVOCAT!? Cum adică: să-i aperi pe vinovați* (hoți, bandiți, criminali ș.a).... ba chiar *să fii și plătit pentru asta?!...*

Mult mai târziu (și tot datorită lecturilor!), am înțeles că meseria de avocat e una ca oricare alta... că există „prezumția de nevinovăție”... că, dacă un acuzat din oficiu este pus la zid de un procuror – în aceeași măsură, același acuzat are drept la un apărător al cauzei sale. **Deși...!?**

Filmul de care ne ocupăm în aceste rânduri este unul – *din foarte multe puncte de vedere!* – cu totul special: regizorul și pictorul **Barbet Schroeder**, multinominalizat la multe festivaluri internaționale de anvergură, și-a ales de data asta drept „erou” pe enigmaticul avocat **Jacques Vergès**, ajuns astăzi la venerabila vârstă de 83 de ani și care, încă din tinerețe, și-a oferit sprijinul unora dintre **cei mai mari criminali ai lumii**,

câștigându-și, în timp, calificativul de **AVOCATUL TERORII...**

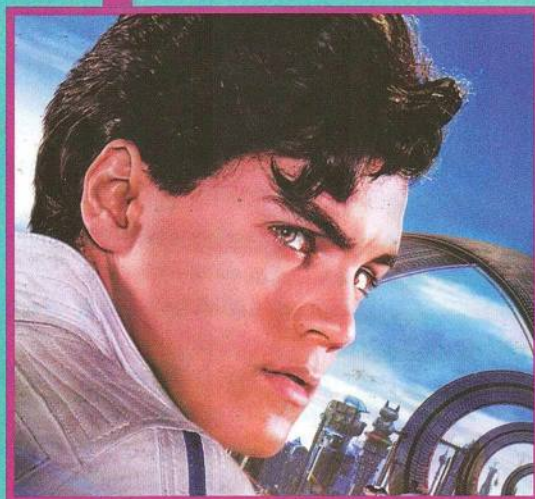
Performanța sa este **absolut uluitoare**: născut în Thailanda în 1925, din tată francez și mamă vietnameză, înscriindu-se timpuriu în mișcarea comunistă și trecând apoi la cea anticolonialistă din Algeria, a devenit consilierul unora dintre cei mai sângeroși criminali ai lumii: Pol Pot, Klaus Barbie, Carlos „Șacalul” ș.a. (se pare că și Slobodan Miloșević!), câștigându-și astfel, rapid, după niște procese spectaculoase, amarnica poreclă de **Avocat al Terorii...**

Cu condiția ca toți aceștia să pledeze... **vinovați**, salvându-i de la moarte, sau de ani grei de pușcărie. S-a oferit să-l apere și pe Saddam Hussein, dar a fost refuzat (stâmind comentarii ironice, de tipul: „Dacă vrea Vergès să-l apere, înseamnă că sigur e vinovat!”).

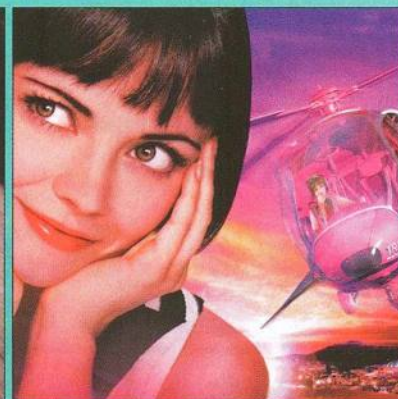
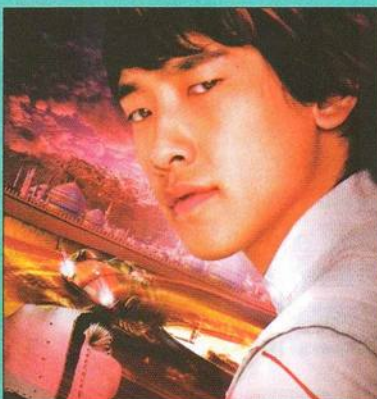
Un film intens (deși derutant și cu lungimi pe alocuri), care aduce în prim-plan terorismul, precum și marile mutații politice ale secolului trecut care astăzi – din nefericire! – se amplifică **periculos de mult!**

Speed Racer

„Speed Racer”, SUA, 2008 – 135 de minute

Distribuit de: „INTERCOM FILM DISTRIBUTION”

Decalog:

1.) – TOTUȘI, acest film are, drept subiect, **super-cursele-auto...**

2.) – Este scris și regizat de frații **Andy și Larry Warhowsk...**

3.) – În rolurile principale sunt distribuiți **trei tineri fermecători...**

4.) – În cele secundare... **John Goodman și Susan Sarandon** (TOTUȘI!)

5.) – Cei doi frați de la punctul 3 sunt

Teroare în Paris

„Taken”, Franța, 2008 – 110 minute
Distribuit de: „MEDIAPRO DISTRIBUTION”

by
oriflame

natural swedish cosmetics

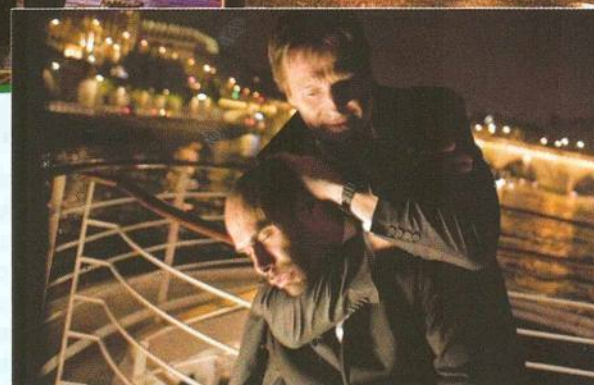
Ca orice film în care s-a implicat compania de acum celebrului regizor, scenarist și producător **Luc Besson**, nici *Teroare în Paris* nu scapă de anumite excese caracteristice acestuia: o acțiune dusă până la limitele incredibilului, violență propulsată la extrem, șocuri sonore sau vizuale câte se pot cuprinde etc. etc.!

Faptul că acesta rămâne însă un **REMARCABIL film de acțiune** se datorează mai ales unor două aspecte esențiale: primul, că se ocupă, pe larg, de un fenomen tragic și tipic anilor

noștri: traficul de persoane, mai exact „traficul de carne vie” (aici, murdara dar bănoasă „ocupație” fiind asigurată de o bandă de albanezi!); al doilea – și poate cel mai important! – fiind opțiunea tânărului regizor **Pierre Morel** de a-l alege pentru rolul principal (cel al unui fost agent CIA, a cărui fiică a fost răpită de o astfel de bandă de proxeneți), pe **celebrul actor Liam Nesson** (neuitatul personaj din *Lista lui Schindler*, al lui Spielberg).

Este absolut stupefiant cum această „namilă” de om (1,95 m) ajunsă la 56 de ani, împarte nu doar pumni și gloanțe – dar și o **căldură unică**, o disperare, furie, încredere, profund umane...!? Sunt absolut convins că, fără Liam Nesson, această peliculă n-ar fi ieșit din zona cea mai de jos a mediocrității...!

P.S. – De curând, actorul de origine britanică a semnat contractul pentru a interpreta rolul lui Abraham Lincoln, într-o mega-producție semnată Steven Spielberg.

(TOTUȘI) autorii a trei episoade din *Matrix*.

6.) – Oricum ai lua-o, filmul american pleacă, TOTUȘI, de la serialul creat de pionierul animației japoneze **Tatsuo Yoshidava**...!

7.) – ... aducând TOTUȘI, în plus, performanțele **trucajelor digitale**.

8.) – Între povestea „subțire” și efectele vizuale „suprarealiste” există un hău – TOTUȘI – **greu de suportat**.

9.) – Dacă sunteți un „specialist” în cursele de mașini – și spre a **nu o lua, subit, razna!** – **evitați** această peliculă.

10.) – ... iar dacă nu – și, eventual, vă dor dinții!? – mergeți, dragii mei, la film...! Poate că vă trece... **TOTUȘI!**

CREIERE CARE NE

Ioana Lupea

„A cumpăra un ziar va deveni în curând mai mult o chestiune de statut social”

A fost pe rând redactor-șef și redactor-șef adjunct la *Cotidianul*, editor coordonator la *Evenimentul zilei*, iar acum este senior editor la același ziar. După plecarea lui Răzvan Ionescu a fost unul dintre numele vehiculate în presă ca posibil înlocuitor al acestuia în postul de redactor-șef. Nu a fost așa, iar Ioana Lupea spune că nici nu și-a dorit postul, mai ales că, în general, nu mai este interesată de o funcție de conducere. *Flacăra* vă prezintă în cele ce urmează un scurt interviu cu Ioana Lupea despre viziunea sa asupra presei românești și despre campania electorală actuală.

▼ **Cât de mult mai prind articolele de opinie la români, astăzi, când lumea vrea doar informație?**

– Cred că articolele de opinie prind destul de bine, dacă ne uităm la accesările pe internet și la discuțiile de pe forumurile ziarelor, vedem că articolele de opinie sunt unele dintre cele mai accesate materiale jurnalistice și unele dintre cele mai comentate. Și eu când deschid un ziar, înainte de toate, citesc opiniile și după aceea răsfoiesc restul ziarului. Aceasta nu neapărat din cauza profesiei, ci am vorbit cu mai mulți prieteni, marea majoritate din afara mass-media și au același obicei de lectură a ziarului. Cred că opinia este interesantă pentru că suntem înconjurați de informație care vine de la televizor, există informație pe care ne-o luăm de pe internet, din ziare, dar articolul de opinie vine cumva să limpezească această informație, să o pună într-o ordine, iar în condițiile pluralismului de surse de informare, oamenii au nevoie de această ordine, de această limpezire asumată, realizată de către un autor, o limpezire subiectivă. Am remarcat, cel puțin la *Evenimentul zilei*, pe internet, inclusiv articolele de opinie care nu le confirmă opiniile sunt bine primite, iar lumea polemizează pe seama lor.

– **Campania politică actuală pare pentru cetățeanul obișnuit cam fără miză, cum o priviți din perspectiva unui om de presă?**

– Această campanie electorală are o miză foarte mare pentru politicieni, pentru ei indiscutabil campania electorală are miză. Într-adevăr, pentru oamenii obișnuiți alegerile par să nu mai aibă miză pentru că s-au distanțat de politică fiindcă – așa cum arată și studiile sociologice privind această campanie electorală – oamenii sunt enervați de zgomotul politic, iar asta îi determină să facă un pas înapoi. Foarte mulți oameni au sentimentul că pe oricine ar alege lucrurile merg în aceeași direcție. Acest dezinteres față de politică și față de vot își are rădăcinile în felul cum se face

politică în România. Nu e atât o problemă a cetățeanului cât a clasei politice, omul vede și respinge ceea ce vede și ajunge să nu mai fie interesat de ceea ce se întâmplă în politică. Observă că viața lui, de bine de rău, merge mai departe indiferent cine ar fi la putere. Alegătorul de astăzi cred că are o agendă personală foarte bine stabilită și clară și nu-și mai suprapune într-o atât de mare măsură agenda personală peste agenda publică și agenda politică.

– **Ziaristul se află undeva între politician și popor, dar dacă poporul nu mai este interesat de politică, atunci cui mai vorbește ziaristul?**

– Datoria ziaristului este să-l facă pe cetățean să înțeleagă că agenda sa personală poate fi realizată mai bine în condițiile în care alege niște oameni capabili să facă din societatea românească o societate în care scopurile individuale să fie mai ușor atinse. Există o tradiție la români că tot ceea ce nu am reușit să fac eu vor face copiii mei. Acum cred că această societate și conducătorii acestei țări trebuie să acționeze astfel încât oamenii să-și îndeplinească agenda personală în timpul vieții lor. Aici e o problemă destul de complicată, ține de clasa politică, de media și de cetățean, de felul în care clasa politică și media reușesc împreună să-l convingă pe cetățean să fie interesat de viața politică și de deciziile luate la nivel politic, dar care îi

„Nu citesc absolut deloc tabloidele, dar nu pentru că am ceva împotriva lor, ci pur și simplu fiindcă nu mă interesează. Nu fac asta din prejudecată, ci pur și simplu sunt interesată doar de o anumită informație, de o anumită abordare a informației. Asta nu înseamnă că nu apreciez din punct de vedere jurnalistic unele tabloide.”

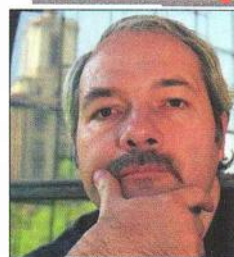
afectează agenda personală. Opinia mea este că în ultimii ani televiziunea a reușit să influențeze în mod decisiv comportamentul politic. Într-o bună măsură a contribuit și media la decredibilizarea politicii. Dacă ne uităm la formatele de emisiuni electorale din campania electorală actuală, vom observa că, în ciuda faptului că unii candidați au ceva de transmis electoratului, reușesc să o facă cu dificultate sau deloc și din cauza formatelor emisiunilor electorale. Aș spune că, dacă nu avem de-a face cu media publică ci cu media comercială, media comercială trebuie să fie conștientă că nu poate modela dezbateră politică și decizia politică în funcție de interesele ei de audiență și interesele comerciale. Dincolo de interesul comercial, media are și o responsabilitate socială pe care trebuie să și-o asume.

– **Cum își asumă presa scrisă această responsabilitate socială sau și-o asumă?**

– Din punctul meu de vedere, nu prea și-o asumă. Inclusiv presa scrisă a fost atrasă în această spirală. Observăm și în cotidiane formate care provin din televiziune. E adevărat că astăzi oamenii au o spaimă foarte mare de text, iar ziarele încearcă să capteze atenția prin imagine și grafică, să atragă prin grafică mai mult decât prin conținut. Nu este o caracteristică specifică presei românești, ci este o

tendință mondială. Până acum oamenii foarte deștepti nu au reușit să găsească răspunsul la întrebarea: ce se va întâmpla cu presa scrisă de calitate. Dacă va dispărea ori nu, dezbaterile sunt în toi.

– **Ați fost redactor-șef și redactor-șef adjunct la *Cotidianul*, editor coordonator aici la *Evenimentul zilei*, cum de nu vi s-a propus postul de redactor-șef al *Evenimentului zilei* după plecarea lui Răzvan Ionescu?**

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revisiaflacara.ro

„Personalități indiscutabile“?

– Eu am avut destul de multe funcții în viața mea și cred că pur și simplu nu mă mai interesează o funcție în general. Nu acesta e scopul meu. O funcție înseamnă rutină, or eu asociez rutina cu moartea. Rutina într-o funcție presupune foarte multe gesturi automate, nu mai meditezi asupra deciziilor, și mai cred că te împiedică să percepi realitatea și evenimentul așa cum se petrec ele. Eu vreau să ies din automatism.

– Numiți cinci ziarști români care v-au marcat fie cariera fie vă plac în mod deosebit.

– Mi-au marcat cariera în primul rând Tia Șerbănescu și Ion Cristoiu. Îmi place rigoarea lui Emil Hurezeanu și încerc să mi-o apropiu, admir forța ideilor lui Cristian Tudor Popescu și îl admir pe Cătălin Tolontan – cel căruia îi datorez debutul meu jurnalistic, îi citesc blogul zilnic și remarc faptul că avem în bună măsură idei asemănătoare.

– Vor trece românii în totalitate la zările de pe internet, adică să nu mai existe ediții tipărite? Deja mulți români nu mai cumpără presă scrisă.

– Eu însămi am trecut pe internet. Eu citesc la 12.00 noaptea prima oară zările pe internet, dimineață citesc *hotnews*-ul, iar în redacție mă uit pe ziare. Am câteva bloguri pe care le citesc: Cătălin Tolontan, blogurile de pe *hotnews* și în primul rând blogul lui Doc, citesc câteva bloguri cu informație politică Undehill, citesc blogul lui Dan Andronic, al Ancăi Alexandrescu, pe cele ale politicienilor. Cred că tirajele ziarelor vor scădea indiferent de formulele publicistice inventate, dar, de asemenea, cred că gestul de a cumpăra un ziar va rămâne. Un anumit public va cumpăra întotdeauna un ziar, fiindcă e plăcerea de a avea un obiect fizic. Informația de pe internet, indiferent cât ar fi de valoroasă, nu e concretă, e doar virtuală. Obiectul fizic înseamnă ceva palpabil. A cumpăra un ziar e din ce în ce mai mult și o chestiune de statut social.

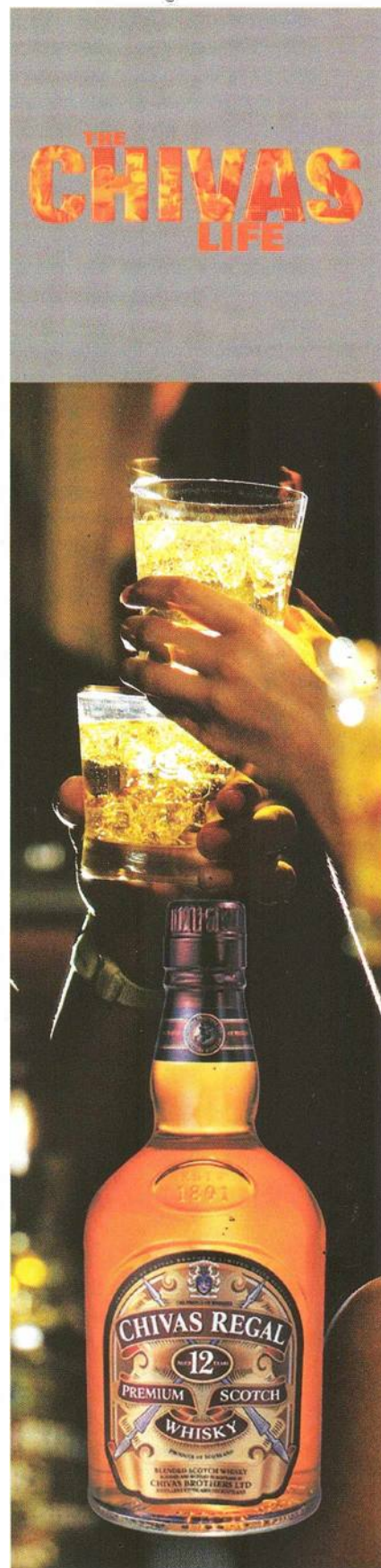
– Se face jurnalism profesionist în România?

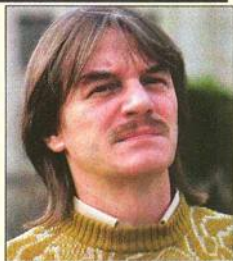
– Cred că ne aflăm într-o situație care nu e specifică numai jurnalismului românesc. În lume, se face atât jurnalism de calitate, cât și de marketing. Consider că tehnicile de marketizare a ziarelor au o influență foarte mare la ora actuală asupra conținutului ziarelor. Nu știu dacă e neapărat bine sau rău. Există și cititori – eu sunt unul dintre ei – cărora le place să citească ziare clasice, care nu s-au schimbat mult. De exemplu, citesc pe internet: *New York Times*, *Der Spiegel*, *Le Monde*, *The Guardian*. Ziare care nu s-au schimbat foarte mult, ziare conservatoare, dar care au succes. Aceasta e o dovadă că în societățile democratice, cu tradiție media, există un public care dorește și cumpără materiale jurnalistice realizate după regulile vechi ale meseriei.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tîbăr

Revin, cum am promis, asupra unor teme majore de discuție din societatea și cultura română. Una dintre ele pomește de la cartea recentă a lui Horia-Roman Patapievic, *Despre idei și blocaje*. Spune acolo Horia-Roman că: „În ciuda popularității culturale a celor care propun teorii noi, teoriile rămân nediscutate, valoarea lor rămâne indecibilă (și, la rigoare, discutabilă), iar personalitățile rămân, doar ele, indiscutabile”. Și totuși nu e așa. Rămâne, așa, Eliade? Rămâne Eminescu? Dar cei cu simpatii de dreapta extremă din perioada celor două războaie mondiale: Cioran, Noica. Și, mai ales, Nae Ionescu? Rămâne, la fel, Corneliu Zelea Codreanu (căci și el se încadrează la categoria sus-menționată)? Îndoi-m-aș! Un pasaj memorabil zice: „În fond, situația de *non sequitur* poate fi rezonabil înțeleasă numai în două direcții. Ori filosofii noștri nu sunt suficienți de originali și, prin urmare, gândul lor nu este îndeajuns de puternic pentru a se impune gândirii contemporanilor și memoriei posterității; ori mediul intelectual românesc este structural debil și e incapabil să preia în chip creator gândurile originale. Cum nu pare verosimil ca cineva să poată demonstra cu argumente rezonabile nulitatea gânditorilor pomeniți mai sus, rezultă că răul trebuie căutat în debilitatea mediului intelectual românesc. Este ca și când în mediul intelectual românesc nu s-ar putea coagula nici o tradiție de gândire: de parcă la noi însăși ideea unei idei-forță ar fi greu ori imposibil de gândit.” Suntem noi poporul „Anei lui Manole”? Ori al lui Sisif? O asemenea teză are spectaculozitatea care ar veni, generic, dintr-o cultură de supermarket. De supermarket filosofic, firește. Se întreabă Patapievic: „De ce acest principiu, al succesiunii neîntrerupte, nu funcționează în cazul mediului cultural românesc? Sau poate funcționează (în cazul operelor literare, de pildă), dar nu în domeniul ideilor filosofice? Fraza asta introduce o interogație cât se poate de temeinică. Bună de a fi subiectul unei disertații/cărți de sine stătătoare. Fundamentală. Funcționează „urmarea” în cazul operelor literare? Păi ar fi semne că funcționează: *Baltagul* vine din *Miorița*. Blaga scrie *Meșterul Manole* după *balada Mănăstirii Argeșului*. Nichita Stănescu vine din Argezi și Ion Barbu (și Labiș). Dacă există continuitate literară, atunci există și continuitate a ideilor. Tema Meșterului Manole trece prin toată literatura română. La fel, tema „frumoasei fără corp”, un raport între forme și fond. De la Eminescu la expresivul prozator care a fost Gheorghe Crăciun, vorbim tot despre același Miron și aceeași frumoasă fără corp. Dacă există o continuitate a temelor și ideilor, atunci, oarecum, avem și o continuitate a meditației, a gândirii, ba chiar, la limită, a „filosofării” sau „filosofăriei”. Ce nu pot accepta la Patapievic este, cumva, nihilismul voluptuos cu care face *tabula rasa*. Scriind despre Noica și nebuloasa legionară, Sorin Lavric reia, repune în discuție, ideile lui Noica. La fel se întâmplă cu Radu Preda și cu ideile strălucite, surprinzătoare, năclăite de prospețime, ale geniului oral care l-a animat pe Petre Țuțea. Au apărut și cărți despre Cioran. E drept, mai întâi biografii, exegeze... Dar timpul, uneori, trebuie să se mai așeze în urma gânditorilor, pentru ca alții să le ia urma. Grăbindu-se să pună o etichetă generalizantă, Patapievic exagerează, pentru ca să îi iasă demonstrația. Pașii. Să se închege formula. Împinge tot peisajul românesc în patul lui Procust. Poate că, în 60% dintre cazuri are dreptate, dar nu e îndeajuns. Să generalizezi excesiv e o eroare la fel de mare ca și a nu închege sistemul. Tarele necontinuității românești există, dar a hiperboliza racilele neamului e doar un fel de a exagera și atât. În gândirea estetică, românii au demonstrat coerență. Să nu avem, atunci, deloc, coerență în gândire? ■

Tudor Călin Zarojanu

Alegem până culegem

Scriu aceste rânduri la jumătatea campaniei electorale. Așa cum se știe, în statele dezvoltate și echilibrate din punct de vedere politic alegerile locale stârnesc interesul cetățenilor mai mult decât cele generale. Pe de o parte, se aplică principiul „mai aproape mi-e de piele cămașa decât haina”. Chiar îi interesează cine le conduce urbea și ce are de gând să facă din ea. Pe de altă parte, schimbările la nivel înalt (președinte, premier, guvern, parlament) aduc, de regulă, modificări care țin de nuanțe. Alegătorii nu sunt isterizați de dilema „o să conducă țara dreapta sau stânga?”, pentru că dreapta și stânga înseamnă cu totul altceva decât la noi.

În același timp, alegerile locale 2008 sunt primele desfășurate în sistemul votului uninominal, mult așteptat și cu încăpățănare amânat. Este – sau ar trebui să fie – un moment istoric.

Aceste două detalii dau o greutate specială scrutinului pentru administrația județeană și cea a localităților. Însuși cuvântul „administrație” trimite la lucruri concrete și nu la doctrine politice.

Or, până acum, tot ceea ce am văzut, citit și auzit în campanie ține fie de limbajul de lemn, fie

de fantasmagorii. Peste români plouă cu promisiuni de tipul metrou rural, paradă gay, pasarelă de sticlă de la Universitate la Piața Unirii sau, mai tare, autostradă suspendată peste întregul București. De mirare că n-a propus nimeni un pod București-Berlin, măcar în amintirea unuia dintre primele slogane publicitare post-decembriște, ăla cu „Nu-i o minune...”

Apropo de slogane, n-am reușit să aflu de vreunul care să merite atenția, care să se rețină și să spună ceva – în afara deja celebrului „E timpul să încerci și o femeie!” La drept vorbind, ar cam fi timpul să încercăm și politicieni adevărați, mai exact gospodari adevărați. Și nu lipsa de creativitate a marketingului românesc e aici în culpă – dovadă că, în exact această perioadă, CEC-ul s-a re-branduit printr-un videoclip excepțional, cel cu boxerul – ci, cu siguranță, lipsa de idei solide a clienților-candidați, care par să plutească (poate de-aia ne propun tot felul de rute suspendate) peste realitatea de zi cu zi. Realitate pe care ar putea s-o cunoască, dacă nu prin percepție nemijlocită, adică prin vizite la fața locului (care e cam umflată, vorba Ninei Cassian), măcar prin intermediul presei.

Un candidat de primar general, altfel promițător, care vine și spune: Trebuie să găsim soluții ieftine sau gratuite pentru parcare în cartiere; dar în centru e altă socoteală, „cine vrea să se ducă la Universitate să-și ia un pachet de țigări”, trebuie să plătească la greu – merită nu votul, ci înjurăturile alegătorilor. Numai pentru un pachet de țigări se duc oamenii în centrul Capitalei!? A ajuns circulatul (și implicit parcatul) în centru un capriciu? Marea majoritate a oamenilor fac ceea ce fac – inclusiv să ajungă în zone hiper-aglomerate – pentru că NU AU DE ALES. Pentru că au obligații legate de respectiva „plăcere”.

Nu e un caz singular. Cei mai mulți dintre candidații pe care i-am văzut nu doar că nu trăiesc ca noi, dar NU ÎNȚELEG cum trăim noi. Și atunci, ce să așteptăm de la ei? Oricare dintre proiectele SF vânturate poate fi super tare, dar numai DUPĂ ce se rezolvă problemele „mărunte”, săcătitoare, obsedante, înnebunitoare. Care sunt acestea poate să spună orice cetățean oprit pe stradă. Dar aproape nici unul dintre cei care ne cer votul.

Cu delicatețe

Un entuziasm necenzurat se poate citi pe figura lui Cristian Diaconescu, candidatul de sacrificiu al PSD la Primăria Capitalei. După amânata și disputata sedință în care urma să se aleagă cine se bate pentru Primăria Generală, delicatul politician a mărturisit: „Am intrat cu ideile mele și am ieșit cu ale lor” – parafrazând, cu sau fără intenție, o replică a lui Adrian Năstase, rostită atunci când câțiva lideri locali au venit la București cu zarvă mare să schimbe conducerea și au plecat cu coada-ntr-o picioare. Campania de acum a fost atât de neconvingătoare încât a rămas incert cine vroia cu adevărat să câștige ceva.

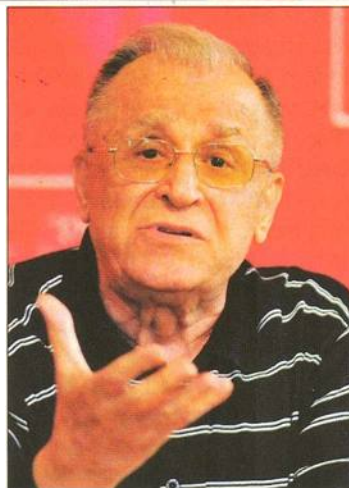

72 dintr-o lovitură

O aluzie drăguță

Declarațiile flamboiante ale președintelui Traian Băsescu, lansate la câteva zile distanță, o dată la radio, o dată la crâșmă, au fost atât de disecate încât a trecut neobservată una dintre replicile la aceste declarații, deși era mai mult decât interesantă. Iată ce a spus Ion Iliescu: „Am mai avut, din păcate, o experiență istorică cu un șef de stat care era obsedat de lovituri de stat. Și știm bine **cum a terminat** (s.n). Este vorba de Nicolae Ceaușescu” – a mai precizat Ion Iliescu, pentru cei care s-ar fi putut gândi chiar la domnia-sa ori la prietenul său Emil Constantinescu. Chiar, cum a terminat Ceaușescu?

Presa a dezvăluit, cu o întârziere care nu i se poate imputa, că joi, 29 septembrie 2005, consilierii generali ai Capitalei au aprobat, fără vreo dezbateri prealabilă, nu mai puțin de 72 de planuri urbanistice zonale (PUZ-uri) cu caracter de lege pentru locuitorii orașului, printre care se află și unele dintre cele mai controversate din ultimii ani. Așa – dar nu numai așa – se explică dezastrul urbanistic al Bucureștiului, cu tumuri de sticlă ițite în mijlocul cartierelor patriarhale și cu clădiri de o urâtenie înspăimântătoare, leit hale industriale răsturnate de pe lung pe înalt. Cine răspunde? Păi, nimeni.

Flacăra confirmată

Confirmând cele spuse în numărul trecut al revistei *Flacăra* – în contra curen-
tului întregii presei – iată ce a declarat
peste doar câteva zile ministrul rus de
externe, Serghei Lavrov (în stânga
imaginii, alături de Javier Solana,
Înaltul Reprezentant pentru Politica
Externă și de Securitate al Uniunii
Europene): „Mai devreme sau mai
târziu, Rusia și partenerii ei occidentali
se vor uni în fața aceluiași pericol”.
Opinia sa a fost prezentată în articolul
*Summit-urile de la București și Soci: ce
se va întâmpla mai departe?*, în
săptămânalul *Profil*. Cui are urechi de
auzit, să audă.

Volanul acum, mașina altă dată

Lovitură de teatru care va ridica România pe rioi și noi culmi de civilizație și
progres: Camera Deputaților a votat un proiect de lege prin care elevii vor
primi manualele pe *memory stick-uri*!! Faptul că majoritatea elevilor nu au
acces acasă la calculator – și destui nici la școală – a fost considerat un detaliu minor. Să fi avut cine-
va, prieten cu altcineva, un stoc mare de *memory stick-uri* de care nu știa cum să scape? Răutăți... Cu
această ocazie, lansăm concursul de intuiție: După ce vor șterge manualele, ce vor încărca elevii pe res-
pectivele dispozitive?

Elodia se întoarce

O știre a cutremurat societatea românească:
Guvernul a aprobat cea de-a treia variantă a

taxei auto.
Aceasta ar
urma să fie
calculată în
funcție de
datele tehnice
ale fiecărei
mașini în
parte, pe baza
emisiilor de
dioxid de car-
bon și de
noxe, iar sta-

atul ar urma să restituie diferențele dintre noua-
nouă și vechea-nouă formulă celor care au
plătit-o deja pe stil vechi-nou. Înainte ca serialul
ăsta să-l bată pe cel cu Elodia, n-ar fi mai sim-
plu să spună: „Ne lipsesc niște resurse pentru
pensile alea, cotizați și voi cu ceva!” Că, până
la formula a enșpea, mașinile or să ajungă pre-
cum cea din imagine.

Basil Ștefan

De la Kremlin la Casa Albă

Schimbările politice de la Moscova, respectiv
încăunarea lui Dmitri Medvedev la Kremlin și tre-
cerea lui Vladimir Putin la șefia Casei Albe (sediul
guvernului rus), ar putea inaugura, în anumite
condiții, un capitol cu totul nou, chiar epocal în isto-
ria Rusiei. Căci ele semnifică practic un anumit
transfer de putere dinspre Kremlin spre Casa Albă,
transfer salutar într-o țară cu vechi tradiții de guve-
nare autocrată, de concentrare extremă a puterii în
mâinile unei singure persoane sau ale unui singur
grup. Putin declara că în timpul președinției sale
„Rusia a devenit o țară diferită”. Dar această afir-
mație ar fi valabilă abia dacă – și când – acest
transfer de putere ar fi ancorat și din punct de
vedere constituțional și ar viza, ca țintă, și celelalte
două puteri, legislativă și judecătorească. E
drept că diferențe față de Rusia lui Elțin există (și
nu puține), doar că ele nu sunt univoce. În materie
de prosperitate economică, de pildă, ele sunt,
grație Eldorado-ului petrolier din ultimii câțiva ani,
indiscutabil favorabile erei Putin; la fel, cele din
domeniul stabilității interne a Federației Ruse.
Altele, însă, precum cele referitoare, de pildă, la
mass-media, dimpotrivă, au marcat un regres sen-
sibil față de era Elțin.

Principala hibă este însă aceea că transferul
de putere dinspre președinție spre guvern este
doar de ordin psihologic: de la Kremlin pleacă un

om de mână forte, extrem de eficient în exercitarea
puterii, format în forțele de cadre ale PCUS și KGB,
locul lui fiind luat de un tânăr care, la căderea
comunismului, abia intra în posesia licenței în
Drept, iar apoi a avut o carieră de tehnocrat, până
la a deveni șef al gigantului energetic *Gazprom* și
vicepremier. Așa-numiții *siloviki*, adică veteranii
instituțiilor purtătoare de armă, nu-l prea agreează
pe Medvedev, iar gândul că un asemenea „civilist”
poartă acum răspunderea butonului nuclear le pro-
voacă, desigur, coșmaruri. E meritul lui Putin că l-a
impus drept candidat la Președinția Rusiei din par-
tea partidului proprezidențial, *Rusia Unită*, asigu-
rându-i o victorie facilă, de neconceput altfel.
Medvedev este alesul lui Putin și în aceasta constă
atât tăria, cât și slăbiciunea sa ca președinte. O
slăbiciune care poate fi de bun augur și pentru
Rusia – sau, firește, numai pentru Putin.

Totul depinde în ultimă analiză de ceea ce
dorește cu adevărat „țarul Vladimir”. Dacă el vrea
cu adevărat democratizarea reală a Rusiei,
Medvedev este omul potrivit și, ca prim-ministru (la
fel de autoritar, fără îndoială, ca și la Kremlin),
Putin îl poate ajuta să devină mai mult decât un
despot luminat: reformatorul real, mult așteptat, al
Rusiei. În acest caz, Rusia ar fi condusă, timp de
cel puțin opt ani, de un duumvirat. Ca o ironie, dar
asta subliniază odată în plus abilitatea extraordi-

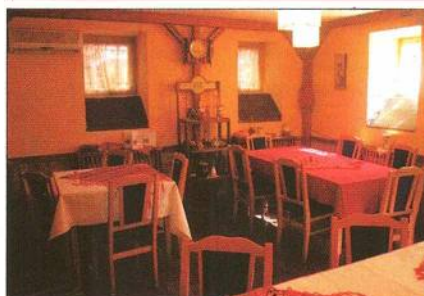
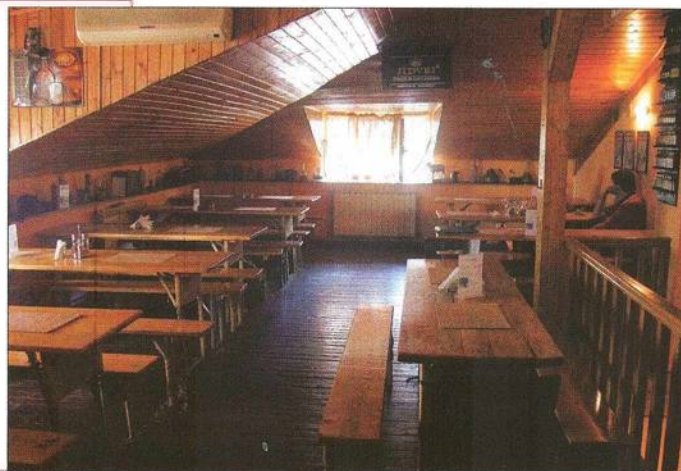
nară a „țarului Vladimir”, Medvedev este omul
potrivit și pentru eventualitatea că Putin, dimpo-
trivă, ar dori la Kremlin o simplă marionetă, pe
cineva care doar să-i țină lui locul cald până la vi-
itoare alegeri prezidențiale, când ar avea dreptul
să revină. Noul președinte rus îi este atât de îndato-
rat lui Putin și atât de lipsit de experiență politică,
încât nu i-ar putea opune prea mare rezistență. Și
chiar dacă ar avea curajul de a i se opune deschis,
nu ar avea nici o șansă de reușită. Ca șef al unui
partid care deține 70 la sută din mandatele Dumei
de Stat și cu un popor care încă vrea în fruntea sta-
tului un „tătuc” atotputernic, Putin n-ar avea nici o
problemă să se debaraseze, perfect constituțional,
de rebelul său emul. Dar un „război între cele două
palate”, de felul celui de la București, nu pare a fi
de așteptat la Moscova.

Nu ne putem lansa în supoziții și speculații pri-
vind adevăratele intenții ale noului prim-ministru al
Rusiei. Timpul ni le va scoate destul de repede la
iveală. Pentru moment, să reținem ce și-au propus
cei doi „duumviri” moscoviți ca principale obiective
politice. Putin vrea ca Rusia să depășească Marea
Britanie ca putere economică mondială (în termeni
de putere de cumpărare), detronând-o de pe locul
șase, iar Medvedev promite să le dea rușilor „mai
multe libertăți”. Sună frumos, ca toate promisiuni-
le de început de mandat. Rămâne de văzut.

La Berbecu',

minunile bucătăriei românești

Cum, domnule, *La Berbecu'*? Chiar așa, *la berbecu'*. Ce, berbecul nu e bun la frigare? E perfect și se asociază bine cu un vin de *Beciul Domnesc*. Mai vrea omul să mănânce și tradițional românesc, nu numai delicatose de pe alte meridiane. Și unde să te duci dacă ești în zona Grădinii Icoanei și ești înconjurat de restaurante care mai de care mai pretențioase și cu fițe? Păi, cum unde? Firește că *La Berbecu'*! Un restaurant cu specific tradițional românesc 100%.

25 de locuri în fiecare dintre saloane – unul pentru fumători, celălalt pentru nefumători. Atmosfera e plăcută și primitoare. Dacă, totuși, vreți să serviți un cotlet de berbecuț într-o atmosferă

La Berbecu' nu este atât un restaurant unde să îți dai o întâlnire de afaceri pretențioasă, ci mai degrabă un local unde te poți întâlni cu prietenii spre a evada din zgomotoșul București, cu sentimentul că ai ieșit undeva la o cabană, în munți. De altfel, primii proprietari ai restaurantului au călătorit mult prin munți și au mâncat adesea la stâne, unde au fost impresionați de mâncărurile tradiționale pregătite de ciobani, hotărând să-și deschidă în Capitală un restaurant cu meniu inspirat din bucatăle preparate la stână. Chiar dacă *La Berbecu'* și-a schimbat acum un an proprietarul, tradiția s-a menținut – *La Berbecu'* găsești preparate pe care doar dacă mergi la stâne le mai poți gusta, altminteri, nicăieri în Capitală nu le întâlnești.

La berbecu' înseamnă restaurant, terasă, crămă și berărie, toate la un loc. Două saloane dotate cu aer condiționat, zugrăvite în culoarea galbenă, cu draperii și perdele moderne în nuanțe de roșu, portocaliu și galben își întâmpină clienții dornici să scape de căldura de afară, amintind de bistro-urile franțuzești. Pereții sunt decorați cu grafică semnată D. Ghinea, reprezentând diverse locații din Bucureștiul interbelic. Sunt câte

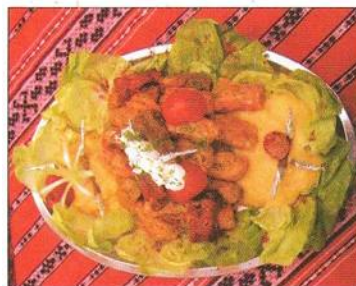
Vedetele meniului *La Berbecu'* sunt: cotlet de berbecuț cu ciuperci și cartofi rustici; sămăluțe în foi de viță cu costiță și mămăliguță; păstrăv la grătar cu unt și lămâie.

ceva mai rustică, atunci în berăria de la mansardă vă este locul. Acolo mesele sunt de lemn masiv pe băncuțe de tipul celor întâlnite în cabanele de munte, capacitatea berăriei este de 60 de locuri. Sau, o altă opțiune, ar fi bine să mergeți la o masă din crama de la subsol, unde întreg decorul amintește de casele țărănești vechi și unde puteți degusta în tihnă un vin românesc de calitate. În crămă sunt 20 de locuri. Terasa, cu o capacitate de circa 30 de locuri, este deschisă tot sezonul cald. V-ați așezat? Acum puteți comanda. Maeștrii bucătari Mariana Cristache și Gabriel Călina vă stau la dispoziție cu bucate tradiționale românești, între care cele preparate din carne de berbec sunt la mare cinste.

La Berbecu', este clar, nu e recomandat vegetarianilor. O spune numele restaurantului. O spune meniul decum îți

arunci ochii pe el. Chiar de la prima pagină. Că sunt gustări calde, că sunt gustări reci, toate au carne în ele. Placou cald *La Berbecu'* – cașcaval pané, bulete de creier, cârnați proaspeți, gujon de pui, ficăței de pui cu vin și usturoi, ciuperci la grătar, murături asortate – 30,50 lei, dacă spui *bulz ciobănesc* ai, musai, costiță afumată, kaiser, ouă, brânză de burduf, telemea de vacă, mălai, ulei și condimente – 10,50 lei. Dacă alegi placou rece *La Berbecu'*, atunci sigur, găsești pe placou: șuncă afumată, babic, ghiudem, kaiser, pastramă de porc și de berbec, tobă, slănină, șorici, ardei gras, ceapă roșie, măsline, roșii, zacuscă, verdeață – 29,50 lei. Așadar, când te hotărăști să mănânci românesc, înseamnă că vrei să mănânci carne. Afară de câteva garnituri, salate și desert, totul are carne.

Bucătarul vă recomandă cu mare căldură specialitățile casei: *Cotletul de berbecuț ca la stână* (cotlete de berbecuț, ciuperci, pastă de tomate, vin alb, unt, ouă și brânză) – 22,50 lei, cotlet de berbecuț la grătar – 20,00 lei, frigărui de berbecuț 20,50 lei (din pulpă de berbec, ulei, vin alb, usturoi, condimente) sau pastramă de berbecuț cu mămăliguță (pulpă de berbec, ulei, vin alb, usturoi, condimente, mămăliguță) – 21,00 lei. La un asemenea meniu merge bine vinul casei, la carafă, sau, și mai bine, un vin de la *Beciul Domnesc*, *Murfatlar*, *Recaș*, *Cotnari*, *Jidvei* ori *Vinarte*, or, de ce nu, o bere la halbă, sus în berărie. Puteți începe masa, evident, și cu o horincă veche de Maramureș din prune/mere, 80 ml – 8,50 lei. La desert merg clătitele cu nuci și miere sau o salată răcoritoare din fructe. Minunile bucătăriei românești sunt multe *La Berbecu'*, dacă nu vă place carnea de berbec, există grătare și preparate cu carne din porc, vită, pui și pește. Prețurile nu sunt mari, iar meniul bogat și atractiv – mușchi de porc împănăți la grătar – 16 lei, *castel de pui* (piept de pui, cașcaval, șuncă presată, ciuperci, roșii) – 21 lei, *păstrăv la grătar* cu lămâie și unt – 21 lei, *antricot* din vită cu sos de vin și soté de legume – 16 lei. Poftă bună!

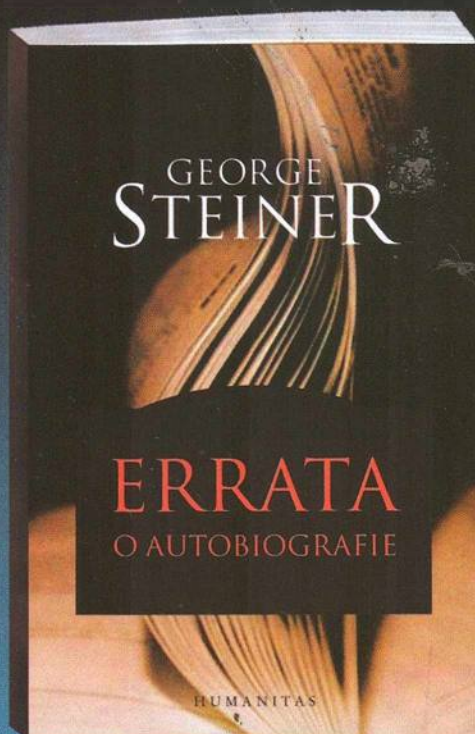
text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tibăr**

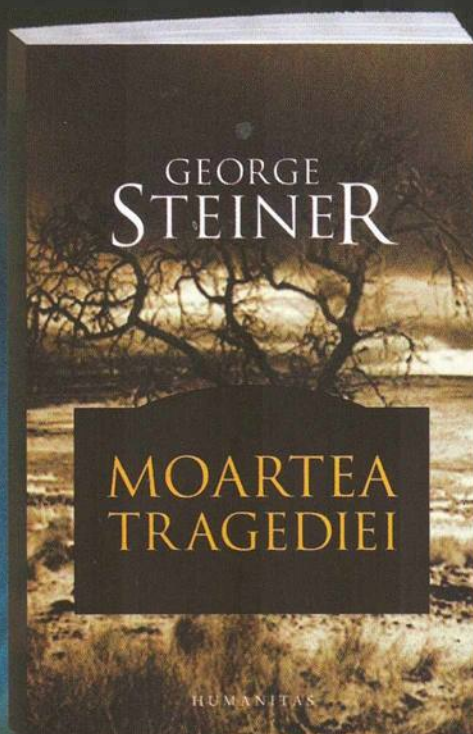
Salonul de carte
Bookfest 2008
4-8 iunie

HUMANITAS

GEORGE
STEINER

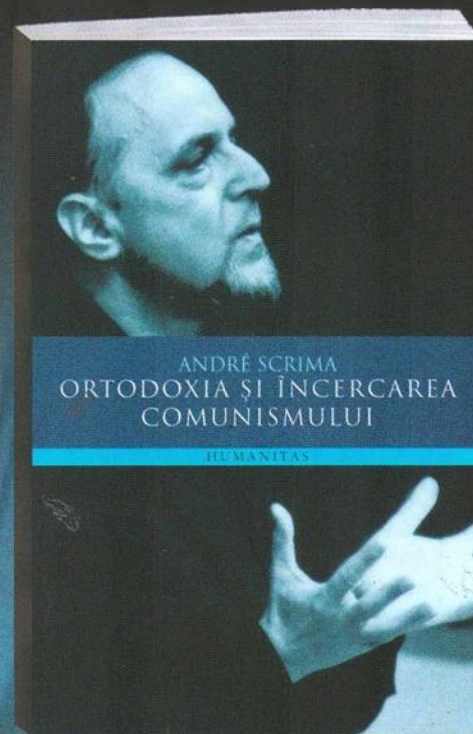

În acest volum, George Steiner – una dintre cele mai puternice voci ale reflecției umaniste contemporane – își rememorează viața într-un mod inedit, trecând cu ușurință de la episoade semnificative sau întâlniri care i-au marcat lumea interioară la reflecții asupra muzicii, traducerii, educației și religiei.

Incitantă atât pentru teatrolog, filolog sau istoric, cât și pentru simplul iubitor al teatrului, *Moartea tragediei* este o carte de referință în dezbaterile privind destinul teatrului tragic în epoca modernă.

ANDRÉ
SCRIMA

„Scrima încearcă să descrie comunismul ca pe un ciorchine de manifestări difuze, distingând cu o adevărată deosebire a duhurilor între situații și stări diferite. Cititorul va parcurge pe nerăsuflăte textele prezentului volum, simțind că ele curg nemijlocit din experiența asumată a unei conștiințe limpezi a ortodoxiei românești.“

Vlad Alexandrescu

Către redacția publicației **Flacăra**

În ziua de 14 septembrie 2007, la Jimbolia, localitate aflată la extremitatea vestică a României, a luat ființă un muzeu al presei, eveniment de mare importanță în viața culturală a țării.

După știința noastră, unicat în Europa, muzeul cuprinde în inventarul său presă tipărită pe actualul teritoriu al României. Exemplare din secolul al XVIII-lea, alături de majoritatea publicațiilor de început ale jurnalisticii românești, precum și rarități în limbile germană, maghiară, sârbă, bulgară etc., constituie un fond de inestimabilă valoare. Tezaurul nostru ar rămâne neîmplinit fără prezența, în continuare, a publicațiilor care apar azi pe piața noastră. Cum eforturile financiare au ajuns la aproximativ șase miliarde de lei vechi, depășind cu mult previziunile inițiale, ne este imposibil să ne abonăm la tipărișurile media.

Ca atare, ne-am adresat dv. pentru a ne facilita ceea ce în perioada interbelică se numea „abonament de favoare”.

În speranța unei continuă „complicități” culturale și mediatice, primiți, vă rugăm, expresia deplinei noastre gratitudini.

Director Fondator
Viorel Marineasa Petre Stoica

Răspuns:

Redacția Flacăra este de acord să vă ofere numerele din revistă o dată la șase luni cu mențiunea de a avea dv. un curier care să le ridice de la noi.

Medalii **Schitul Darvari**

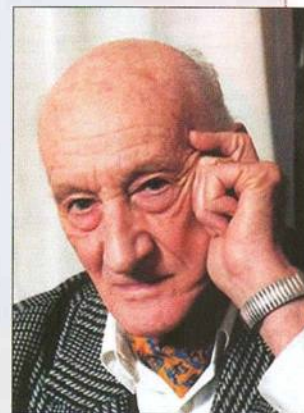
În ultima decadă a lunii trecute, la Biserica Schitul Darvari s-au decernat niște medalii de merit cultural pentru scriitorii și artiștii (inclusiv arhitecți) români. Medaliile sunt bătute de patriarhie și de mitropolia bucureșteană, cu concursul Primăriei Sectorului 2 și al primarului Neculai Onțanu. Festivitatea a avut loc chiar în interiorul locașului de cult – și chiar de hramul Sfinților Împărați Constantin și Elena, cu care medalia este și inscripționată.

Balamucul alocațiilor

De la începutul anului 2008, balamucul alocațiilor se întindește în ritmul *boules de neige*. Înainte ele se luau mult mai civilizat, până când au ajuns pe mâna poștei. Cum ele nu stau decât câteva zile la poștă, ajungi, apoi, la cheremul Direcției de Muncă și Protecție Socială, care are un serviciu dezastruos. Te poartă de la o adresă la alta, de la un sector la altul, pentru un drept care se cuvine, efectiv, copilului tău. Și se poartă cu aceeași mârliană eternă și fascinantă, specifică funcționarilor din ministere și, în general, de la stat. Ca și cum nu ar fi vorba despre niște amărăți de treizeci de lei... ■

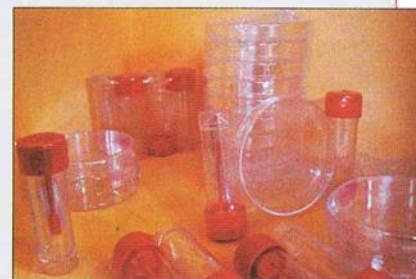
Neagu Djuvara, despre spionaj

Duminică, 8 iunie ora 11, la Sala Atelier a Teatrului Național, Neagu Djuvara va susține conferința „O scurtă experiență cu Serviciile occidentale de spionaj”, prezentând un episod dureros din viața sa: perioada 1952-1956, când, refugiat în străinătate, a reprezentat Comitetul Național Român pe lângă serviciile secrete americane și franceze. Evenimentul este ultimul din seria *Conferințelor Teatrului Național* a actualei stagiuni, experiment inaugurat tot de Djuvara, în martie 2006, la inițiativa lui Ion Caramitru, care și-a propus completarea misiunii culturale a teatrului pe care îl conduce cu o componentă civică. Prin acest spectacol-dezbateri, mari personalități ale culturii române de azi sunt invitate să reflecteze, din perspectiva domeniului pe care îl reprezintă, asupra temelor cheie ale societății românești. ■

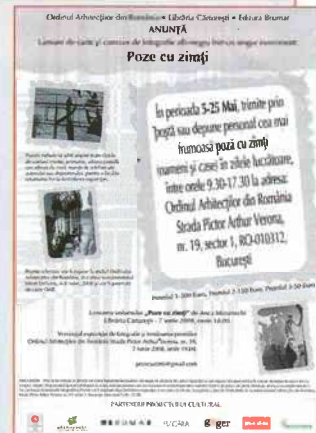
Dispozitive medicale de top

Compania Novei, din Bacău, este prima fabrică autohtonă care produce, în parametri impuși de Uniunea Europeană, dispozitive pentru determinarea analizelor medicale (cutii *Petri*) și recoltarea de probe biologice: urocultoare și coprocultoare. Materia primă cu care lucrează compania, polipropilena medicală, este achiziționată de la o firmă de prestigiu din Austria. „Utilajele noastre sunt aduse din Italia și oferă toate condițiile ca produsele finite să fie de cea mai bună calitate. Astfel probabilitatea ca o analiză să iasă eronat din cauza calității dispozitivelor produse de noi este de 0%”, a declarat Oana Simon, General Manager Novei. ■

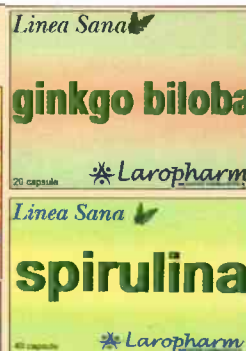

Poze cu zimți

Anca Mizumschi-Popescu este una dintre cele mai valoroase poete din generația 90. Ea este protagonista unui spectaculos *come-back*. După ce s-a preocupat mai mult de cariera ei profesională, ea a „construit” un volum nou, intitulat POZE CU ZIMȚI. Cu același nume se va întâmpla o expoziție de poze... chiar cu zimți. Așa cum se poate vedea și din afișul pe care îl reproducem alăturat.

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 27.06.2008

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

**Concurs
Laropharm**

Tratamente naturiste

Alifia de sânzâiene (drăgaică)

Se topește un kilogram de untură de porc, fără sare, la el se adaugă 300-400 g de flori de sânzâiene, 50 g ceară de albine fierbinte și se amestecă la foc până ce întreaga cremă devine maronie. Se lasă până a doua zi să se răcească, după care se încălzește din nou, ușor, astfel încât să se lichefieze, apoi se strecoară printr-un tifon. Se pune în cutii ori borcane, păstrându-se la frigider. Cu

această alifie se pot trata, masând sau frecând: boli de piele, boli ale gușii, ale glandei tiroide sau ulcerările canceroase. ■

Alifie de gălbenele

Se iau 300-400 g flori de gălbenele, se pun într-un kilogram de untură de porc, fără sare, peste acestea se toarnă 50 g ceară de albine, iar cu o lingură din lemn se amestecă până capătă o culoare

maronie, apoi se lasă la macerat până a doua zi, când se încălzește și se strecoară prin tifon. Se ține la frigider în borcane sau cutii. Se tratează astfel (masând) varicele, flebita, ulcerul varicos, diverse fistule, degerăturile, arsurile, cancerul mamar, leziuni ale sânului, se reduc cicatricile, împotriva ciupercilor de la picioare, a umflăturilor, abceselor, pustulelor, reumatismului etc. ■

Ceaiul de busuioc

Busuiocul (*Ocimum basilicum*) nu este doar un aromatizant pentru preparatele culinare ci are efecte benefice și în tratamentul unor boli digestive. Busuiocul este calmant al colicilor intestinale, stimulează digestia, este diuretic și antiseptic pulmonar. Se administrează în colici intestinale, balonări intestinale, bronșită, cefalee, ulcer gastric, anorexie, diaree sau colită. Se folosește

sub formă de infuzie – o linguriță la 200 ml de apă clocotită. Se beau trei căni de ceai cald pe zi, după mesele principale. ■

Vaccinarea, o alternativă contra cancerului de col

În România statisticile sunt îngrijorătoare: în fiecare an, aproximativ 3.500 de femei sunt diagnosticate cu cancer de col uterin și peste 2.000 mor din cauza acestei boli. Cercetările efectuate de Centrul de Informare privind virusul HPV uman și cancerul de col uterin, cu sediul în Barcelona, arată că țara noastră ocupă primul loc în Europa în ceea ce privește cazurile de cancer de col uterin. Specialiștii români și internaționali recomandă vaccinarea obligatorie ca fiind cea mai eficientă alternativă de prevenire a cancerului de col.

„Situația din România privind cancerul de col necesită măsuri urgente de adoptare a unei strategii complete și eficiente de prevenire. Un program de vaccinare, alături de campania de informare și educare și de screeningul cervical, va salva vieți. Merck Sharp & Dohme ar putea fi un partener potrivit într-un astfel de program”, a declarat Madeleine Albright, fost Secretar de Stat american care s-a implicat mult în privința prevenirii cancerului de col uterin. ■

Ajutați copiii bolnavi de spina bifida și hidrocefalie!

Puteți să vă alăturați ARSBH sponsorizând cu 2% din impozitul pe profit, pe anul în curs, sau să donați în contul asociației RO 78 VBBU 2511 SM00 0434 2701 deschis la VOLKSBANK România.

duce la tulburări neurologice extrem de grave. Boala apare atât în cursul vieții intrauterine, cât și după naștere. Incidenta acestor două boli, în România, este de trei la o mie de nașteri. În 2003 un caz de acest gen a făcut să apară o asociație care sprijină familiile cu bebeluși având asemenea probleme de sănătate. Totul a început cu micuța Maria Savu din Băiculești, județul Argeș. Pe 18.09.2003, fetița, având circumferința capului de 49 cm, a fost prezentată pentru examinare medicilor de specialitate din mai multe spitale. Diagnostic neîndurător: *hidrocefalie* – fără indicație neurochirurgicală. Apoi starea acesteia se înrăutățește, circumferința capului ajunge la 71 cm. Copilul trebuia urgent operat. Singura șansă de supraviețuire. Medicii români și-au declinat competența. Disperați, părinții fac demersuri pentru ca operația să se execute într-un spital de specialitate din străinătate. Au nevoie de 12.000 de euro. Au intervenit medici din Germania, care au strâns fonduri pentru Maria, și cazul a fost rezolvat. Cu sprijinul dnei Adriana Tontsch, redactor la un ziar german, care a aflat despre caz, împreună cu o serie de medici germani, s-a strâns suma respectivă și Maria Savu a fost salvată. Tot dna Tontsch a hotărât, cu sprijin din Germania, să înființeze Asociația *Ajutor pentru copii cu hidrocefalie din România*. Organizație neguvernamentală, sprijinită activ de primarul din Feucht, ARSBH și-a propus să colecteze fonduri, de la persoane fizice și juridice, și să susțină financiar achiziția sistemelor de drenaj necesare pentru operarea copiilor bolnavi de *hidrocefalie* și/ori *spina bifida*, în instituții sanitare din România. În 2005 s-a înființat *Asociația Română Spina Bifida și Hidrocefalie (ARSBH)*, creată cu fonduri din Germania și Austria, având drept scop informarea asupra numărului de copii bolnavi de spina bifida și/sau hidrocefalie, despre posibilitățile de achiziție a materialelor sanitare (sistemelor de drenaj) și despre unitățile spitalicești în care copiii pot fi operați. În prezent, ARSBH colaborează cu medici din București, Iași, Constanța, Tg. Mureș, Timișoara, Alba Iulia și Cluj. Anul trecut au fost operați 150 de copii cu astfel de probleme. În condițiile în care un sistem de drenaj costă între 400 și 2.000 de euro, multe familii renunță la efectuarea intervenției chirurgicale. ARSBH a asigurat peste 50.000 de euro, în scopul finanțării achiziției de materiale sanitare pentru aceste boli și, astfel, au fost salvați peste 150 de micuți.

pagina realizată de **Alice-Claudia Gherman**

JEAN FRANÇOIS REVEL: NUMELE REVELAȚIEI

A fost unul dintre modelele mele la Paris: cum aş putea fi fără părtinire (am avut cumva aceiaşi profesori ca şi cei de la ENS – École Normale Supérieure, el fiind elevul acestei şcoli). Atunci, făcea vogă una dintre cele mai bune cărţi ale sale: *Călugărul şi filosoful*, convorbiri cu fiul său, dus „la monastire”. Lucru care te trimite cu gândul la Constantin Noica şi Părintele Rafail. Este vorba despre Jean François Revel, care trece drept un filosof şi un gânditor marcant, iar cartea apărută, recent, la Editura HUMANITAS, *Cunoașterea inutilă*, are un început fulminant:

„Cea dintâi dintre forţele care conduc lumea este minciuna”. Peste numai câteva rânduri, Revel afirmă: „Puţine sunt ţările în care amândouă, democraţia şi liberul acces la informaţie, să se fi bucurat de o evoluţie fără sincope, fără presiuni şi ingerinţe de-a lungul generaţiilor”. Poate aşa se şi explică de ce Franţa, dincolo de cultură, de-a lungul generaţiilor, se bucură şi de un destin pe măsură.

Cartea lui Revel porneşte de la nivelul cel mai de sus al culturii publicistice ca să ajungă la formulările memorabile ale paradigmelor filosofice. Chiar şi când coboară în pas mai „terestru”, el foloseşte instrumentele acreditate ale/ şi de către filosofie:

„Distincţia platoniciană dintre opinie şi ştiinţă – sau, mai corect (după părerea mea), dintre judecată conjuncturală (doxa) şi cunoaşterea sigură (episteme) ţine, de altfel, de materia asupra căreia se opinează, şi nu de atitudinea celui care emite judecata”. Mai departe, tema de dezbatere alunecă spre setul de valori comune al lumii noastre şi interacţiunea (nu „ciocnirea”! civilizaţiilor): „Într-adevăr, am fost noi, oare, vreodată, mai departe de alcătuirea unui sistem universal de valori, unanim acceptat, decât suntem astăzi? Şi totuşi, contradicţia nu este decât în aparenţă atât de flagrantă. Oricât de diversificate ar fi, civilizaţiile vieţuiesc, în zilele noastre,

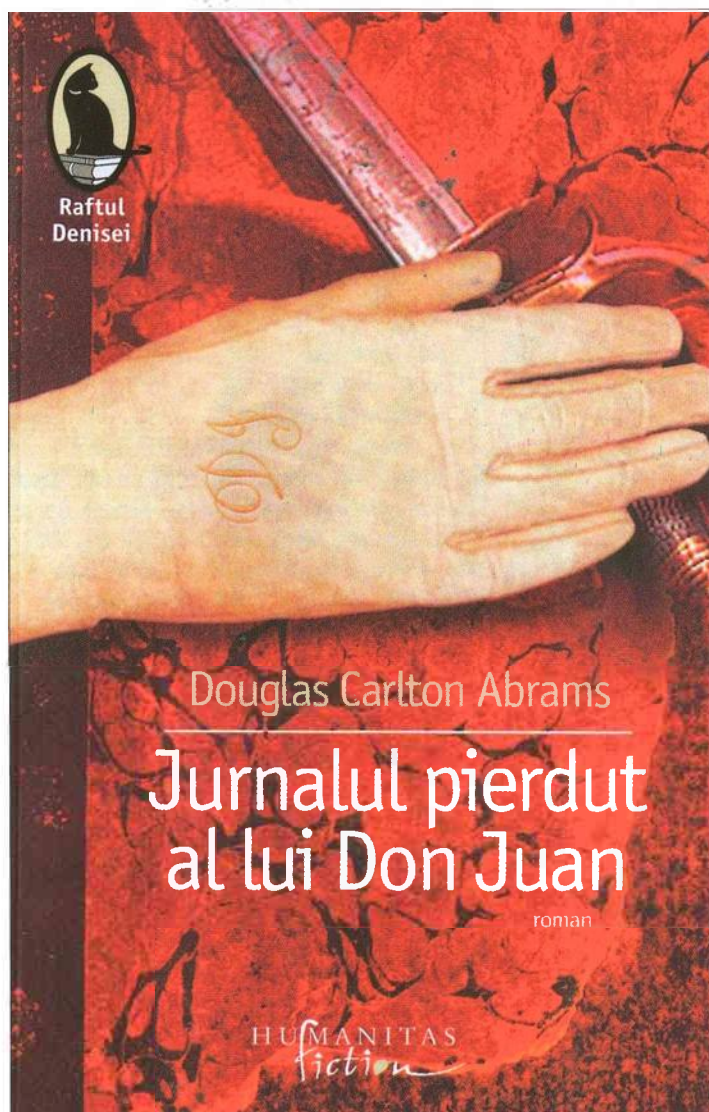
într-o perpetuă interacţiune.” Da, acesta ar fi cuvântul-cheie, în acelaşi timp şi termenul potrivit. Nu interferenţă, nu doar atât, ci interacţiune. Şi ea ar marca diferenţa specifică faţă de epocile anterioare. Intensitatea şi amploarea interacţiunii. Şi felul în care se face, azi, procesarea informaţiei. Sau manipularea ei. Şi în descendenţa unui asemenea silogism îşi plasează J. F. Revel întrebarea retorică următoare: „Câţi şefi de stat, în vremea noastră, nu îşi datorează gloria nu faptelor, cât lozincilor pe care le-au lansat?” Şi mai încolo spune: „Occidentul a înţeles de

mult că, într-o societate care respiră graţie circulaţiei informaţiei, reglarea acestei circulaţii constituie un element determinant al puterii”. Nu numai că e un element, dar, am adăuga, lucrurile merg mai departe acum, până la a se confunda informaţia cu puterea – şi puterea cu informaţia. Substituţia perfectă nu face decât transforme o informaţie în putere absolută.

Totuşi, aporia occidentală este taxată printr-o întoarcere surprinzătoare de condei: „...după trei mii de ani de controverse filosofice, spiritele educate în tradiţia occidentală n-au pierdut viciul de a pluti în noţiuni abstracte – fără a le defini de-a binelea vreodată –, asta certifică o dată mai mult că o civilizaţie se poate construi în întregime prin metode de gândire care totuşi nu sunt efectiv practice decât pentru o minoritate a membrilor ei.” Tirada se întoarce anume împotriva filosofilor: „Concret, filosofii vremurilor noastre, atât de grijulii faţă de frumuseţea spiritului, dar uitând tehnicile elementare ale dialogului şi investigaţiei intelectuale, pe care le-au propovăduit Platon şi Aristotel, nu şi-au învăţat contemporanii să gândească serios.” Ce înseamnă să gândeşti serios? Să gândeşti cu spor? Să gândeşti cu sau fără atele? Şi diatriba se conchide într-o interogaţie specific filosofică: „Dar, se va zice: de ce este nevoie să gândim serios? Accept obiecţia: aceasta nu este neapărat o obligaţie, decât faţă de anumite obiective determinate. A construi un avion nu constituie deloc un imperativ inerent condiţiei umane.” Poate, a construi un avion din oţel, metal, aluminiu, plastic şi sticlă, da, nu e un „imperativ inerent”. Dar avioane de hârtie mi-ar plăcea să cred că da: măcar pentru a le urmări zborul, de o clipă, în soare... (text Mihail Gălăţanu)

ALTE AVENTURI ALE LUI DON JUAN

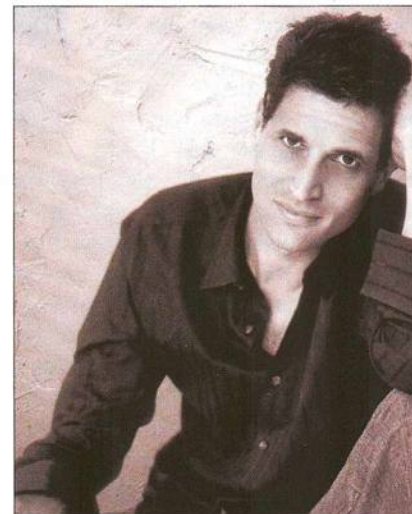

Ce temă fertilă! Cu unele reverberații și în literatura română, dacă ne gândim la **Don Juan de Breban**... Și cum să ratez tocmai eu să scriu despre ea? Scrișese și Gabriel Liiceanu, mai înainte, despre seducție. Și, hotărât lucru, seducția e, invariabil, la origine un fapt spiritual; expresia seducție carnală e cel puțin „neverosimilă”. Căci nu poți seduce carnea decât așa, ca o metaforă: mai întâi, trebuie să cucerești spiritual. Cartea, care ar fi putut fi o capodoperă – deși nu este – reînvie tradiția trubadură & „caballeră”: aduce un aer medieval, în lumea noastră supraetajată

tehnologic – și vorbește despre ceea ce francezii (sau, mă rog, provenșalii...) numeau **l'amour courtois**. Don Juan e un fel de... „zburător”, da' așa, unul mai occidentalizat.

Autorul, Douglas Carlton Abrams, încearcă un tur de forță: vorbește despre o lume pe care nu o cunoaște decât din surse exclusiv livrești. Povestea începe gradat. Cuceritorul zdrobește inima unei done Elvira, ca, mai apoi, să crească miza. Se încumetă să cucerească pe însăși vlăstarul de sânge regal, ceea ce îi procură, prin consecință, noi aventuri: descoperit, după ce își perorează tirada amoroasă, este silit să fugă întins pentru a scăpa cu viață. Personajul nostru principal masculin sare gardul, scapă prin urechile acului și... Și dă un aer cât se poate de *picaresc* romanului. Și pitoresc. Să mergem și la izvoarele istorice despre Don Juan și vom vedea că ele sunt foarte sărace, așa precum amintește și auctorele (de altfel, editor la *University of California Press*). Așa că fie și un iluzoriu, utopic jurnal, pierdut sau nu, recuperat în orice împrejurări (mai ales misterioase!), nu face decât să pună cireșa pe tortul mitului. Chiar numai premisele, proiecția aventurilor galante într-o fabuloasă atmosferă a Sevillei și Spaniei medievale, terorizate de Inchiziție, oferă tentația unei lecturi unice.

Demersul poate merge și în linia unui soi de „autenticism” artificial, în „reconstituirea” destinului unui personaj (Don Juan Tenorio) după care dramaturgul și călugărul Tirso de Molina și-a „tras” faimosul erou. Cutezătorul care zdrobește inimile femeilor ajunge să fie chemat „pe nume” să se înfățișeze înaintea Regelui. Și, aici, își identifică o nouă pradă, de astă dată de „talie” mare, e vorba de însăși fiica inocentă a Domniei Sale Regele, Infanta Isabel Clara Eugenia, care îl secondează la sus-pomenita audiență regală pe însuși tatăl ei. Don Juan încearcă seducția acestui

cap (sau „căpșor”) încoronat. Seducătorul de profesie este pus în fața unui ultimatum: acela de a se logodi/căsători, ceea ce, în realitate, nici nu i-ar fi trecut prin cap la acel moment. „Coroana îți poruncește să-ți găsești o soată potrivită” – vine verdictul, prin gura Regelui.

Isabel este ca o floare care abia așteaptă să se deschidă spre lumea „carnivoră” a bărbaților, iar Don Juan află asta. E îndejuns pentru a augmenta/întări intriga inițială a romanului. Furișându-se, versatul bărbat izbutește să se strecoare în iatacul fecioarei, făgăduindu-și să „nu-i ofere plăcere de la prima întâlnire” (regulă de la care pretinde că nu merită să abdice nicio dată). Miza îl întărește. Știe că își joacă, în această confruntare, capul. Execuția este cea care îl pândeste, în caz că ar fi prins. Și alunecă, luciferic, în odaie. Este, deja, instrument al chemării explicite. Infanta nu se poate înfrâna să nu-i admire curajul. În fond, raționează ea, el își riscă viața fermecat de nuree ei. Pentru ea. Și, de aici, partida este pe jumătate câștigată. Ce urmează – și durează toată noaptea – este doar un preludiu. O uvertură fără „finalizare”, care se amână perpetuu. Dar duena, slujitoarea Infantei, alarmată de prezența unui bărbat – pe care o depistează în iatacul royal – alertează pe rege și toată suita. Don Juan sare peste zidurile grădinii. Și, de aici, aventura continuă... Spre deliciul cititorilor. Pentru că aventurosul gentleman nimereste într-o altă caleașcă, unde, ptiu drace, ca un făcut, se află alte două... femei... Seducția este ca și plăcerea: fără sfârșit. Iar în primul rând, fără îndoială, se află plăcerea lecturii...

(text Mihail Gălățanu)

Artă culinară, la Constanța

Asociația Culturală *Euro Est Alternativ*, împreună cu Hotel *Flora*, vă invită la Constanța, în perioada 27-29 iunie, la ediția a treia a *Campionatului Internațional de Gătit în Aer Liber*. La eveniment și-au

anunțat participarea peste 180 de concurenți, din România și din străinătate, care vor fi evaluați de un juriu internațional. „Campionatul își propune să promoveze conceptul de *bucătărie-cultură* și să ridice gătitul la rang de artă. Fie că ne place sau nu, bucătăria, generic vorbind, ocupă un spațiu destul de important în viața fiecăruia dintre noi. Și-atunci, n-ar fi păcat s-o limităm la statutul de obligație conjugală, plictisitoare, într-un spațiu închis? Conceptul nostru reunește, deopotrivă, maestri și amatori ai artei culinare, într-o competiție bazată pe imaginație și creativitate, mai mult decât pe rețete”, susține Radu Zărnescu, managerul acestui proiect cultural. De ce în aer liber? Simplu, pentru că e vară, soare, și ar fi cazul ca bucătarii și spectatorii să se bucure, în natură, de un show culinar de zile mari.

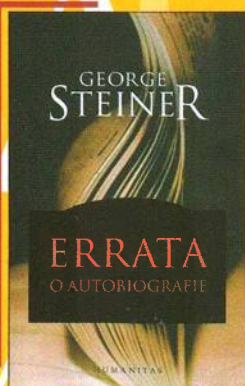
51 de medalii pentru vinurile românești

Sub patronajul Organizației Internaționale a Viei și Vinului – OIV, a avut loc a V-a ediție a Concursului Internațional de Vinuri de la București. Juriul a fost alcătuit din personalități recunoscute național și internațional din Austria, Belgia, Canada, Franța, Germania, Marea Britanie, Moldova,

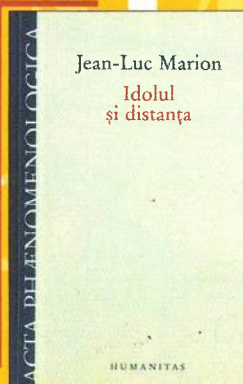
Ungaria și România. În concurs s-au înscris 47 de producători și comercianți de vinuri din România și din alte 11 state. Distincțiile oferite au reprezentat 30% din numărul total de probe înscrise în concurs (75 de medalii, dintre care 39 de aur și 36 de argint). Dintre acestea, vinurile

românești au obținut 51 de medalii, (27 de medalii de aur și 24 de medalii de argint). Producătorul cu cele mai multe distincții a fost *Cotnari SA*, cu nouă medalii de aur și șase de argint, urmat de *Domeniile Viticole Tohani* (patru medalii de aur), *Vincon* cu două medalii de aur și una de argint, *Murfatlar România* cu trei medalii (două de aur, una de argint), *Jidvei* – două medalii (una de aur și una de argint) și alții.

George Steiner
Errata: O autobiografie
HUMANITAS CLASIC

O carte esențială pentru înțelegerea lui Steiner. Spirit enciclopedic, care greu se mai întâlnește astăzi (mărturisesc, și mie, acesta mi-a fost arhetipul: din spița celor care nu vor și nu concep să lase nimic *înafară*). Poate, de aceea, se temea să nu înșele așteptările tatălui. Voia să fie desăvârșit. Și aici vorbim de *viața ca operă*.

Jean-Luc Marion,
Idolul și distanța
HUMANITAS CLASIC

În colecția ACTA PHAENOMENOLOGICA. Într-adevăr, Dumnezeu a murit? Și, de aici, fiecare se așază după răspunsuri. Da, a murit. Dar a înviat. Cum ar fi să fie o temă trecută prin toate momentele ei, Nietzsche inclusiv. Și cum să te apropii de Dumnezeu: prin rugăciune sau prin concept?

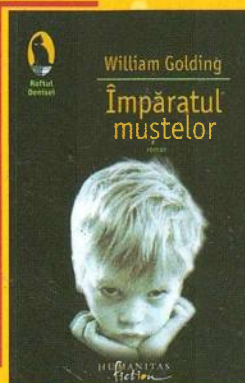
Victor Ieronim Stoichiță
Pontormo și manierismul
SERIILE DE AUTOR HUMANITAS

Mărturisesc că revelația mea este uriașă. Îl știu pe Stoichiță doar din acele cărțuși din arta plastică, vezi Editura *Meridiane*. Serie de autor pe deplin meritată. Inclusiv (mai ales) reeditările. File de jurnal remarcabile.

Alessandro Perissinotto
Celei care mă judecă
HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

Premiul Grinzane Cavour, 2005. Un roman despre care nu am știut mai nimic, în prealabil. Un autor care îmi este cu totul necunoscut. Dar premisele de la care pleacă mi se par îmbietoare. Un expert în informatică și un expert în judecată. Este, de fapt, o ea. Este chiar aceea care judecă, ne judecă. Și între aceste câteva puncte sensibile se întinde pânza & istoria narațiunii.

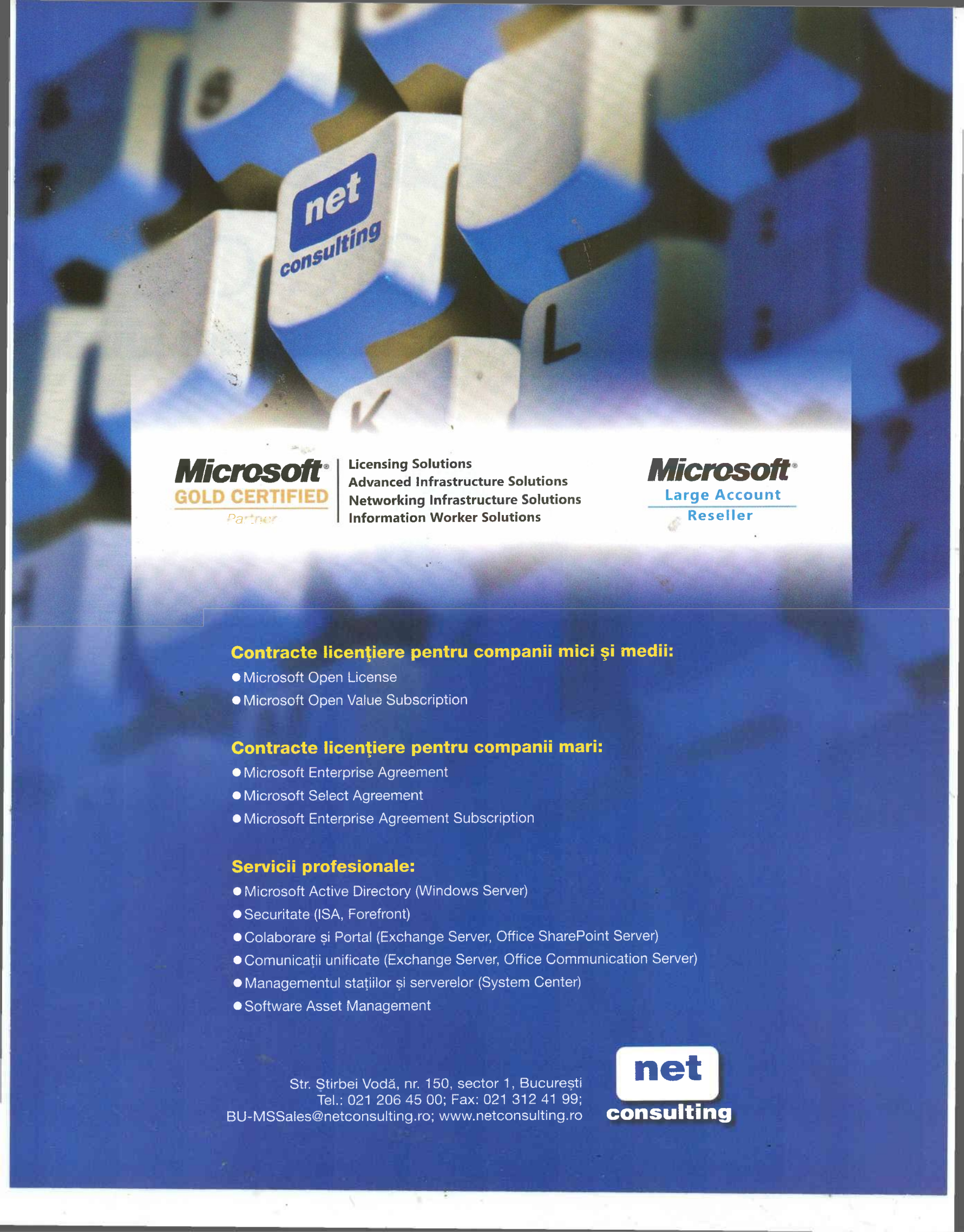
William Golding,
Împăratul muștelor
HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI

Sigur, reeditare. Sigur, Premiul Nobel. Sigur, o carte celebră. Care a făcut carieră. Dar NU MAI PUȚIN NOUĂ. Nu mai puțin CU FORȚĂ. O care care dărmă iluzii. Face zob mitul purității. Nu mai puțină cruzime în autor ca și în personaje. Dar luciditate, totuși, multă luciditate. O meditație despre ingenuitate, despre coșmarurile ascunse în genom, despre ferocitatea umană. O imposibilă reconstrucție a Paradisului.

David Foenkinos
În caz de fericire
HUMANITAS CLASIC, COLECȚIA CARTEA DE PE NOPTIERĂ

În colecția coordonată de Ioana Părvulescu (cea care reunește multe perle aici), apare un foarte tânăr autor francez. Dezinhibat. Cu memorabile începuturi de capitole. De exemplu: „E preferabil să cunoști o femeie începând cu părul. Părul lui Claire avea o lungime incertă, variabilă, s-ar fi zis că trăia în mod independent.”

net
consulting

Microsoft®
GOLD CERTIFIED
Partner

Licensing Solutions
Advanced Infrastructure Solutions
Networking Infrastructure Solutions
Information Worker Solutions

Microsoft®
Large Account
Reseller

Contracte licențiere pentru companii mici și medii:

- Microsoft Open License
- Microsoft Open Value Subscription

Contracte licențiere pentru companii mari:

- Microsoft Enterprise Agreement
- Microsoft Select Agreement
- Microsoft Enterprise Agreement Subscription

Servicii profesionale:

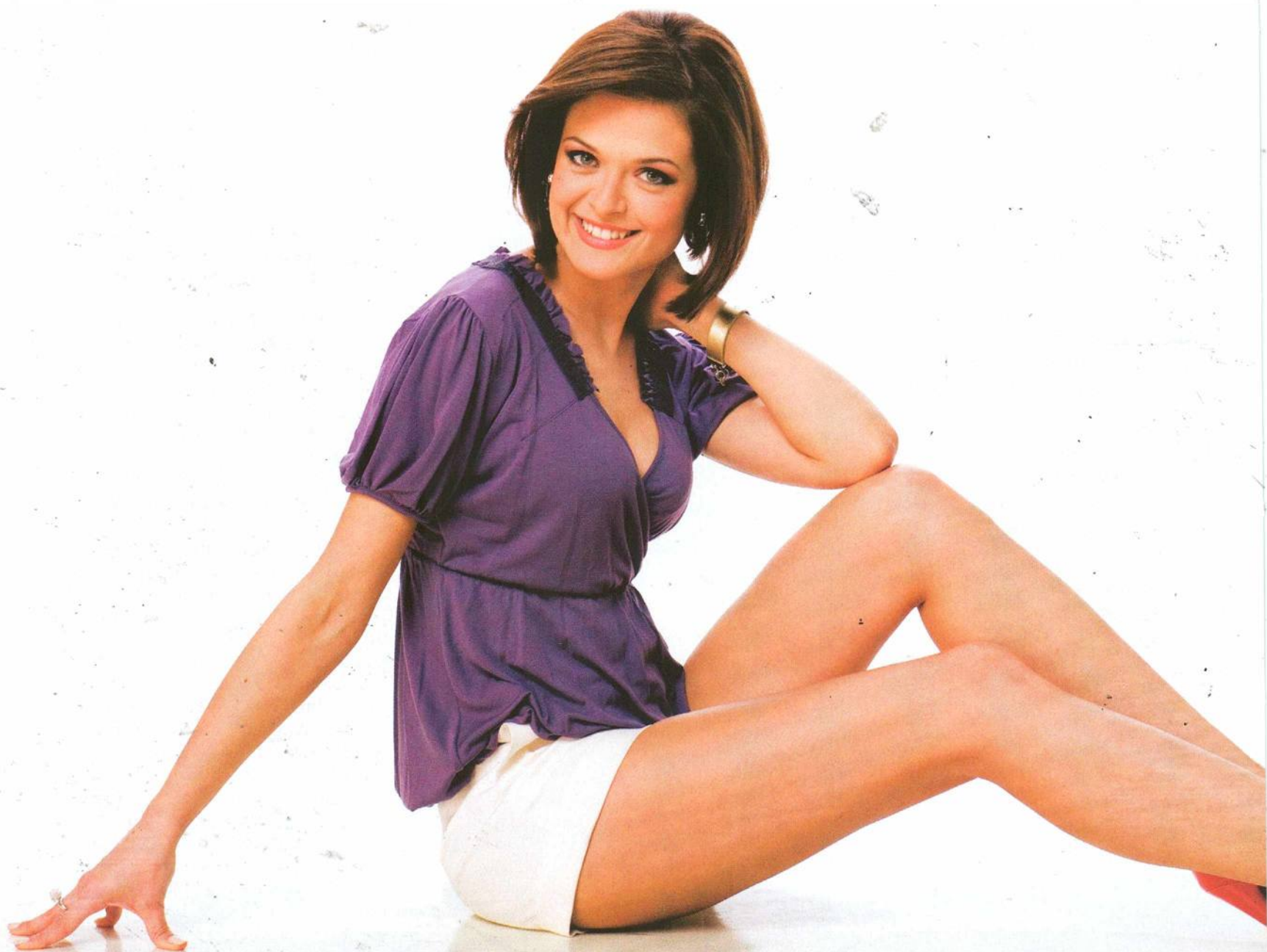
- Microsoft Active Directory (Windows Server)
- Securitate (ISA, Forefront)
- Colaborare și Portal (Exchange Server, Office SharePoint Server)
- Comunicații unificate (Exchange Server, Office Communication Server)
- Managementul stațiilor și serverelor (System Center)
- Software Asset Management

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București
Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
BU-MSSales@netconsulting.ro; www.netconsulting.ro

net
consulting

Raluca Lăză

domnișoară de onoare
la nunta Adelinei Elisei

rut, noare

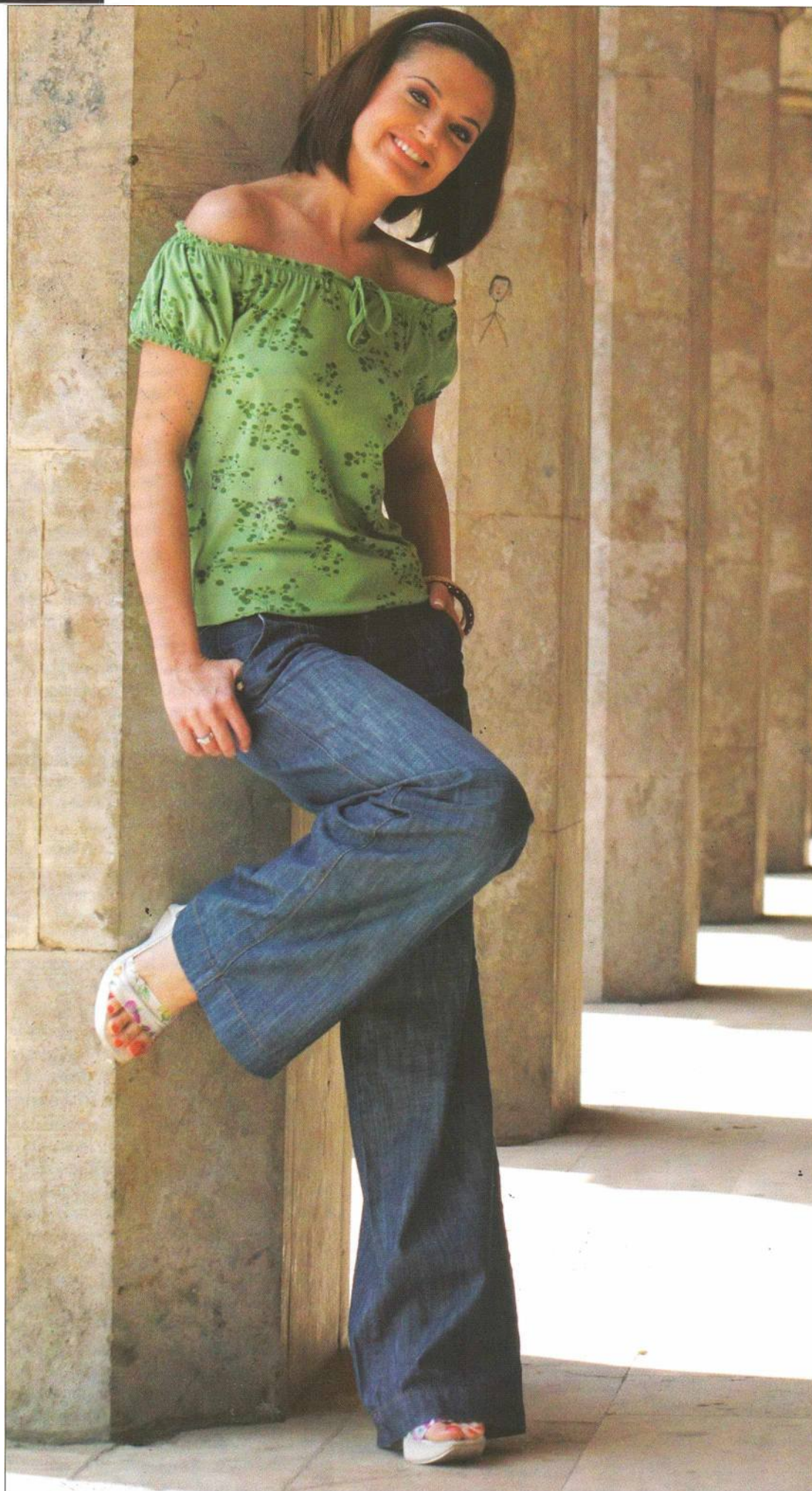
Prietenii râdeau de ea, când s-a hotărât să participe la *reality-show-ul Big Brother*, de acum câțiva ani. **Ce Dumnezeu ai găsit la emisiunea asta, când ție îți plac literatura și modelling-ul?**, au întrebat-o ei. Păi, tocmai asta era problema! Raluca Lăzăruț voia ceva mai mult și ei nu înțelegeau. Voia să fie cunoscută, admirată, iubită de cât mai mulți, voia să fie în prim-plan, în mijlocul evenimentelor. Pe scurt, voia **TELEVIZIUNE!** Și asta a obținut. „Am crezut întotdeauna că mă pot integra perfect într-o structură media”, susține Raluca Lăzăruț, astăzi prezentatoarea știrilor sportive de la *Antena 3*. Un sentiment care nu a părăsit-o nici la ora actuală, când și-a văzut visul împlinit.

„Îmi place foarte mult Aura Dura și colecția *Eva Culture*, ea îmi va face și rochia pentru nunta Adelinei Elisei. Îmi plac materialele moi, lucrurile frumoase, finuțe, feminine. Aleg culorile vii – galben, roșu, verde – fiindcă mă reprezintă. Chiar și în jurnalele de știri îmi iau sacouri în culori calde: roșu, galben, verde. Consider că trebuie să dai culoare aparițiilor tale și să transmiți ceva. Încerc să mă îmbrac cu haine care mă caracterizează. Eu așa sunt: optimistă și veșnic veselă.”

Frumusețea ți-o dă Dumnezeu, dar trebuie să știi să o pui în valoare. Mai mult, educația rafinează frumusețea. Când le ai pe amândouă, se poate spune că ești un om fericit. Raluca Lăzăruț se numără printre acele puține tinere care beneficiază deopotrivă de frumusețe și educație. Bunica, Mărioara Lupulescu, profesoară de limba română la Deva, i-a insuflat dragostea pentru citit încă de mică, așa că Raluca a urmat Facultatea de limbi străine, secția română-engleză. Perspectiva de a fi translator nu a mulțumit-o pe tânără. Inima îi spunea că viața ei profesională nu se poate desfășura doar ca interpret la conferințe și simpozioane. Și cum se afla în anul doi de facultate la Universitatea din Timișoara, pentru o scurtă perioadă de timp a lucrat ca reporter la o televiziune locală. „Acolo am citit pentru prima oară de pe prompter, mi-a apărut prima dată numele scris pe o știre și am luat primul meu interviu. Țin minte cât de emoționată eram și cum îmi tremura microfonul când am luat primul interviu unui polițist, era un material legat de transformarea sectoristului în polițistul de proximitate. Atunci mi-am pus în gând să nu mă opresc la această scurtă experiență – care a durat doar câteva luni –, ci să îmi duc la îndeplinire visul. Cum urmam cursurile Facultății de limbi străine, secția română-engleză, și aveam de citit câte 15 romane la fiecare curs, nu prea mi-am permis să lucrez mult timp în televiziune.” Dar o ușă închisă e o poartă deschisă. S-a ivit emisiunea *Big Brother*. Mulți au strâmbat din nas când au auzit, alții au privit cu invidie de pe margini. Raluca s-a aruncat în vâltoarea vieții și a simțit că aici ar fi o oportunitate care nu trebuie ratată. A pariat pe succes și a câștigat. „Atunci mi s-a părut incitant gândindu-mă că voi fi privită de un ochi vigilent în timp ce eu poate îmi povestesc viața. Patru luni cât am stat acolo nu am știut cât e ceasul, nu am avut pix să scriu. Nu am știut la ce oră m-am trezit, la ce oră m-am culcat. Am trăit în afara timpului, ca într-un roman de Orwell. Acum, când privesc în urmă, pot spune că la început nu m-am purtat natural, dar apoi am început să mă obișnuiesc. Cred că atunci am vrut să-mi și diversific experiența de viață, nu doar să mă lansez în televiziune”, povestește Raluca. A fost un tren pe care l-a prins la timp. Nu doar că a fost finalistă, dar imediat a plouat cu oferte. Ghici unde? În televiziune. *Clubbing*, o emisiune cocktail

de mondenități, picanterii din cluburi/baruri, lifestyle, muzică și gastronomie, pe scurt, divertisment la *Național TV* timp de patru luni de zile, alături de Raluca Lăzăruț. De aici până la *Antena 3* nu a mai fost decât o aruncătură de băț. S-a mutat la București fără nici o problemă. Oricum, se îndrăgostise de *Capitală*, într-o vacanță, pe când se întorcea de la mare spre casă, la Deva, și a făcut un popas în București. Timișoara o căluse deja pentru un oraș mare așa că să se mute la București a fost floare la ureche. Cu traficul a fost mai greu, dar când ești copertă la *Playboy* ori *FHM* înseamnă că ai trecere la bărbați, deci și în trafic. Astăzi, *Capitala* nu mai are nici un secret pentru Raluca, dar nu înseamnă că nu mai este îndrăgostită de București.

Antena 3 a „furat-o” pe Raluca de la *Național TV*, după o probă la care a avut concurente alte 40 de fete. Să știi o limbă străină perfect, să fii o prezentă plăcută pe micul ecran, să ai dicție – și cum să nu o ai dacă bunica e profesoară de limba română – să ai o cultură sportivă de invidiat au fost tot atâtea atuuri care i-au mărit șansele tinerei în a câștiga bătălia pentru știrile sportive ale *Antenei 3*. „Dacă nu aș fi știut cine e Lăcătuș cred că îmi ziceau *hai, la revedere!* Mi-a plăcut întotdeauna sportul, fratele meu era un împătimit al sportului, tata a făcut 25 de ani gazetărie sportivă și nu se uită doar la fotbalul intern ci e înnebunit după campionatul Spaniei, Italiei, rugby, baschet, Formula 1. Iubesc tenisul, practic înotul, îmi place să alerg, doi ani în gimnaziu am practicat voleiul, mă simt apropiată de gimnastică fiindcă provin dintr-un oraș (Deva) care a consacrat gimnaste de renume, îmi place dar și trebuie să urmăresc fotbalul intern și internațional și încerc să descopăr pe rând frumusețea fiecărui sport. Am dat proba, am fost acceptată și așa am început, câte un pic, să înțeleg ce înseamnă fenomenul sportiv în ansamblu. Ca să ajungi să prezinti știri sportive totuși trebuie să fii la curent cu tot ceea ce se întâmplă. Inițial, aveam niște caiete speciale din care învățam ce înseamnă echipe, palmares, antrenori, transferuri etc. M-a ajutat întreg colectivul redacțional. Au fost foarte drăguți, foarte îngăduitori, încă din primele zile. Am un mare respect față de Cristi Crețu, actualul șef al departamentului de sport, el are încredere în mine și a fost primul care m-a trimis prima oară pe stadion să transmit de la un meci. Ultima intervenție am

Făcută pentru știri sportive

Bunica păstrează cu sfințenie pictorialul Ralucăi din Playboy

avut-o chiar înaintea amicalului România-Rusia și a fost o experiență foarte interesantă fiindcă nu mai nici o legătură cu prompterul și poți să-ți pui amprenta asupra reportajului pe care îl transmiți. *Antena 3* e o televiziune de știri care totuși dă informații din baschet, rugby, Formula 1, ciclism, biliard chiar. Acoperă o plajă largă de sporturi. Oriunde se obține până și cea mai mică performanță se dă informația. Cel mai mare interes al telespectatorului e totuși către fotbal. Lucrul care mă bucură este că *Antena 3* nu prezintă latura mondenă din lumea sportului. Nu suport să văd cu ce este îmbrăcat fotbalistul x și ce mașină și-a mai luat antrenorul respectiv ori prietena portarului ce poze a mai făcut, nu suport picanteriile astea! Mi s-a spus că mă mulez foarte bine pe departamentul sport al *Antenei 3*", susține Raluca Lăzăruț.

La Raluca Lăzăruț nu au tras cu ochiul doar *Big Brother* ori cele patru *Antene*, ci și cei de la *Playboy* care i-au propus, imediat după ce *reality-show-ul* s-a încheiat, să facă un pictorial în revistă. PR-ul de la *Prima TV* i-a anunțat mama că vor să-i prezinte fata nu sexy ci de-a dreptul goală în revistă. Cum tânăra făcea parte dintr-o familie educată, modernă și deschisă, a primit acceptul și pictorialul a ieșit pe piață.

„Mama mi-a spus atunci: Am încredere în tine, tu ai fost întotdeauna cu picioarele pe pământ, ești dezinvoltă și dezinhibată, iar dacă simți că îți dorești asta și ești mândră de felul cum arăți și gândești, atunci e OK. Nu mi-e rușine deloc că am pozat în *Playboy*, sunt chiar mândră, deși acum nu aș mai repeta experiența. Atunci aveam 21 de ani, acum am 25 de ani. Cred că fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui, dacă e prea devreme sau prea târziu nu te mai reprezintă. Consider că nuditatea este frumoasă atunci când nu e vulgară. Am încercat în *Playboy* să fac un pictorial de artă și să-mi pun amprenta personalității mele pe tema pictorialului. Ședința foto a fost făcută vara, la Mangalia, când oamenii oricum sunt mai dezbrăcați, eram surprinsă de camera foto la cum pătrunde. Nu aveam decât un cearșaf pe

mine. Reacția oamenilor a fost una drăguță, mulți m-au recunoscut de la *Big Brother* și m-au felicitat pentru curaj.

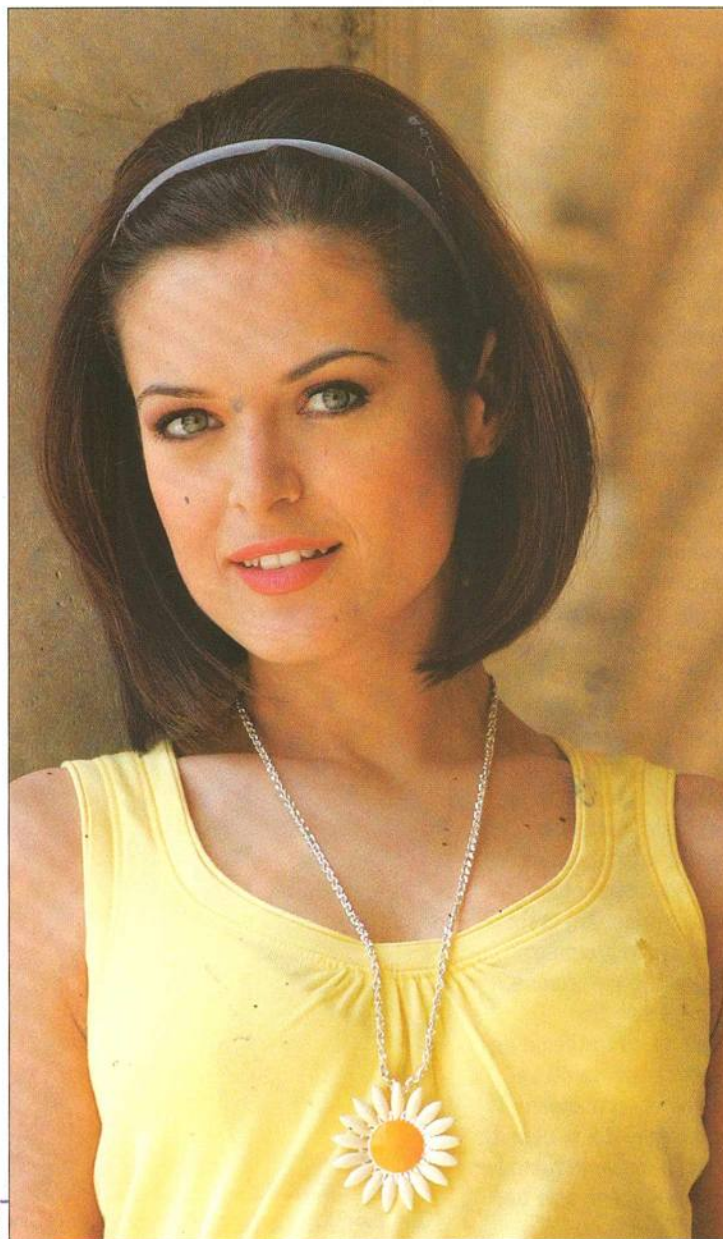
Aparatul foto nu a inhibat-o niciodată pe știrista sportivă de la *Antena 3*,

i-au văzut *book-ul* – să fie imaginea unei firme de produse pentru îngrijirea părului numită *Bes*. „Acolo am văzut, după o săptămână de ședințe foto, ce înseamnă lumea modei cu adevărat. Am fost tratate ca niște prințese”,

povestește Raluca. „Nu știu dacă mă simt prințesă, dar îmi place să fiu răsfățată. Nu știu dacă răsfățată e cuvântul potrivit, dar îmi place să mă simt iubită, și am recunoscut-o întotdeauna, e un sentiment extraordinar. Sigur, familia te iubește necondiționat, dar îmi place să fiu iubită de colegi, îmi place să ajut necondiționat, să mă simt iubită de telespectatori, de fani. Nu mă deranjează mail-urile lor, nu mă deranjează să răspund la întrebări, nu mă deranjează oamenii care mă opresc pe stradă, chiar îmi place să mă simt iubită și cred că aceasta este una dintre cele mai mari mulțumiri ale meseriei pe care mi-am ales-o.”

Să știți că Raluca arată chiar ca o prințesă și se comportă ca atare. Indiferent că este vorba despre *modelling*, despre televiziune sau ședințe foto, Raluca Lăzăruț este aceeași: zămbitoare, amabilă,

optimistă. Nimic din aerele unei fete care a pășit pe podium la Milano într-o prezentare de modă. Nimic din pisisismul unei tinere care a cochetat și continuă să cocheteze cu camera de luat vederi. Acesta este și farmecul special al Ralucăi. E pur și simplu naturală. Are noblețe și stil. Tânăra ardeleană nu a lăsat frumusețea nerafinată. Citește orice, de la poeziile lui Ion Minulescu la romanele lui Garcia Marquez și

„Relația mea cu presa e foarte bună, respect jurnaliștii foarte mult. Nu am avut surprize neplăcute din partea lor, nu mi s-a întâmplat să vorbesc ceva și să se scrie altceva.”

poate și din cauza experiențelor sale anterioare în *modelling*. Ea a fost selectată de către o agenție de *modelling* locală din Deva imediat după ce aceas- ta s-a deschis, apoi a participat la prezentări de modă la Timișoara, în cadrul agenției de modele aparținând lui Diego Arzan. Totuși, cea mai frumoasă experiență în acest domeniu a trăit-o la Milano, unde a fost selectată – după ce

Când s-a angajat în televiziune i s-a spus: „Să nu-ți fie teamă că greșești, doar cei care nu muncesc, nu greșesc!” Raluca a muncit și, mai mult decât atât, datorită dicției deosebite a greșit arareori. „La noi, fiecare jurnal e în direct, absolut tot ceea ce spui, aude o țară întreagă. Am învățat din greșeli. Mi-au spus că am o dicție clară, doar că trebuie lucrat un pic la accentul meu de ardeleană. La început spuneam Valeriu Argășială în loc de Valeriu Argășeală și cafia în loc de cafea. Dar s-a rezolvat cu câteva lecții de dicție în plus. Când merg acasă, la Deva, prietenii îmi spun că nu îmi mai recunosc accentul ardelenesc.”

O prezentatoare tv ca o prințesă

Cea mai mândră de pictorialul Ralucai din *Playboy* a fost – nu o să vă vină să credeți! – bunică: „Și acum țin un număr din revista aceea pe masă. I-am spus: *Măi, bunică, nu mai țin pe masă revista, că vin prietenele tale profesoare și ne facem de rușine!* Dar ea mi-a replicat: *«Sunt atât de mândră de tine. Nu ești vulgară deloc în acest pictorial!»* Păi, bunică, asta am încercat și eu, să nu fiu vulgară! E un personaj bunică mea! Ea mă susține foarte mult în tot ceea ce fac, iar de trei ani de zile de când sunt la *Antena 3* nu pierde nici un jurnal cu mine. Dar, să știți că și cu părinții am avut noroc. Sunt niște părinți moderni, mama – care e medic – mă susține foarte mult. La *Big Brother*, fiindcă îmi este și medic de familie, mama mi-a dat adeverința că sunt în deplinătatea facultăților mintale pentru a participa la acea emisiune. Apoi, însă, când a văzut unde m-am înscris mi-a zis: *Dacă știi în ce te-ai băgat scriam că ești dilie rău! (Raluca râde!).* Tata, matematician de profesie, lucrează la Casa de Asigurări de Sănătate din Deva, dar a făcut în paralel mult timp gazetărie sportivă“.

devorează carte după carte. La teatru nu a ratat nici un spectacol din stagiunea actuală și adoră baletul, mai ales *Balșoi Teatr* cu *Spărgătorul de nuci* și *Lacul lebedelor*. E o cinefilă înrăită, și *Babel*, filmul lui Alejandro Gonzalez Inarritu, a cucerit-o iremediabil prin problematica sa psihologică.

Nu mai vorbim de coloana sonoră. Mai mult, pe lângă marea ei dragoste – literatura, Raluca gătește în timpul liber. „Sunt o mare gourmandă. Când am timp îmi place să gătesc. Fac niște budinci de ciocolată absolut delicioase, iar tiramisu îmi iese mai bun ca la restaurant. Gătesc orez cu lapte, spaghetti, pește la cuptor, orice. Cred că de la mama am primit startul în bucătărie. Ea mi-a cumpărat prima carte de bucate și o mai răsfoiesc din când în când și acum. Tot de la ea am învățat să fac o ciorbă de ciuperci de excepție. Din păcate, nu am timpul necesar să fac totul. Îmi plac restaurantele cu specific libanez, chinezesc, mediteraneean, absolut orice. Am noroc că nu iau în greutate, deși sunt o pofticioasă. De mică am fost obișnuită cu trei feluri de mâncare, mama nu se lăsa până nu mâncam ciorbă, felul doi și desert. Și acum încerc la restaurant să mănânc cele trei feluri“, spune cu mândrie Raluca.

Când ești frumoasă și deșteaptă sigur că bărbații încearcă să roiască în jurul tău, iar multe dintre urmașele Evei te invidiază. „Trăim într-o lume a bărbaților, dar mie îmi place să trăiesc într-o astfel de lume. Pentru o femeie frumoasă e mult mai ușor în lumea bărbaților decât în cea a femeilor. Femeile te cântăresc prea mult, te izbești de invidie, de răutăți, există veșnic o concurență. Totuși, doar cu o privire și un zâmbet te descurci aproximativ cinci minute în fața unui bărbat, dacă ulterior nu știi ceea ce trebuie să știi, nu ai nici o șansă

nici în lumea lor. Eu consider că m-am integrat bine în această lume“, crede prezentatoarea știrilor sportive.

Raluca s-a îndrăgostit prima oară la 16 ani, de un băiat din Deva, Cosmin Faur. Doi ani a ținut relația lor. Acum el este în Italia, dar au rămas amici. În

put, suntem împreună de trei ani de zile și cu drag vorbesc despre relația asta“.

Am întrebat-o pe Raluca dacă se aud din depărtare ceva clopote de nuntă, ca la Adelina Elisei. Raluca ne-a răspuns prompt: „În viața fiecărei femei vine un moment în care simte că trebuie

să facă pasul acela către căsătorie. Când o să simt asta, cu siguranță nu voi da înapoi. Cea mai mare dorință a mea de la viață este să fiu fericită. Nu mă grăbesc. Toate la timpul lor. Asta trebuie să vină de la sine.“ Dar ce înseamnă dragostea pentru Raluca? „Am nevoie de un om cu care să nu mă plictisesc niciodată să vorbesc. Doresc să am tot timpul pe cineva cu care să am ce discuta, să mă facă să râd, să mă simt bine și pasiunea să nu dispară niciodată. Când intervine plictiseala, îmi pun un semn de întrebare. Nu suport să fiu mințită, sau mai rău, umilită. Când dragostea este puternică, se spune că poți trece peste orice, ei, bine, peste umilință n-aș putea trece niciodată.“

Până să bată clopotele pentru sine, Raluca a fost invitată să fie domnișoară de onoare la nuntă Adelinei Elisei cu Cristian Chivu. „A fost o surpriză foarte plăcută. De obicei, îți alegi domnișoare de onoare prietenele de o viață. Eu și Adelina suntem prietene doar de când mi-a devenit colegă la știrile sportive, adică de un an de zile. Nu am fost foarte apropiate, dar în colegialitate am ajuns să ne spunem lucruri pe care nu i le poți spune

decât unei prietene. Ne-am ajutat mereu, făceam haz de neică împreună. Am împărțit aceleași păreri despre oameni și lumea înconjurătoare. Am fost una dintre primele persoane a căreia i-a povestit despre relația sa cu Cristi Chivu. I-am spus să aibă grijă, e o persoană publică. Da, a fost o surpriză deosebit de plăcută invitația Adelinei“, mărturisește Raluca Lăzăruț.

text: **Alice-Claudia Gherman**
foto: **Octavian Tîbăr** și **arhiva Antena 3**

„Nu merg la petreceri mondene, mi se par plictisitoare și o pierdere de vreme. Prefer să-mi petrec timpul liber făcând ceva amuzant și de calitate. Am încercat întotdeauna să fiu o prezență discretă și să mă țin departe de bârfe și scandaluri.“

urmă cu trei ani în viața Ralucai a intrat Vlad Brâncuși, un tânăr pe care l-a întâlnit la o emisiune de la *Național TV*. „L-am întâlnit în București când luam interviuri pentru emisiunea de la *Național TV*. Eram gata să merg cu microfonul spre el. E un om cu un zâmbet extraordinar, sincer, iar pentru persoane care nu sunt cu foarte multă încredere în ele și în forțele proprii, poate fi demolator. Am ajuns să vorbim, am comunicat extraordinar de la înce-

ALMANAH 2008
FLACĂRA *estival*

ALMANAH **REBUS**
ESTIVAL 2008

pentru că avem grijă de vacanța ta

**CITEȘTI
REZOLVI
TE AMUZI
ÎȚI BUCURI
SUFLETUL
ȘI MINTEA**

globe-trotter,
ocolul Pământului
în 132 de pagini

bancuri

epigrame

boemă literară

enigme ale istoriei

cuvinte
încrucișate

cultură și civilizații

schیțe umoristice

CALITATE GARANTATĂ DE **PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

NVEY ECO

Organic Powder Blush
fard de obraz
Preț 70,00 lei

Organic Compact
Bronzer pudră bronz
Preț 103,00 lei

Organic Erase
corector
Preț 74,00 lei

Organic Eye Shadow
fard de ochi
Preț 68,00 lei

Organic Crème Deluxe Foundation
fond de ten compact
Preț 146,00 lei

Organic Lipstick ruj
Preț 78,00 lei

Organic Mascara
rimel
Preț 68,00 lei

Organic Lip
Lustre
gloss
de buze
Preț 78,00 lei

Organic Moisturising
Liquid
Foundation
fond de ten
lichid
Preț 112,00 lei

Organic Cake Eyeliner
tuș ochi
Preț 68,00 lei

Organic Compact
Powder pudră
compactă
Preț 103,00 lei

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 5/2008:**

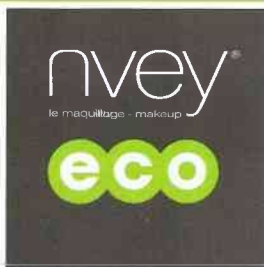
Europa Travel
Ionescu Amalia -
Ploiești, Județul Prahova

**Editura
Prestige**

Stoica Viorica,
Istanbul, Turcia

Laropharm

Măiereanu Monica,
Gherla, Județul Cluj
Dionise Andra
Florentina -
Constanța,
Județul Constanța

NVEY ECO vă deschide ochii asupra noii lumi a cosmeticelor organice, care sunt blânde și eficiente în definirea și accentuarea ochilor. Folosind ingrediente organice precum uleiul de porumb și de jojoba, mușetelul și vitaminele A, C și E, NVEY ECO a creat produse care vă ajută să realizați un machiaj perfect. Îmbinarea unică a naturii și a culorilor dă naștere unei game surprinzătoare de texturi, ușor de combinat și aplicat. Întreaga gamă de culori NVEY ECO este disponibilă la www.rangali.ro

Răspundeți corect la următoarea întrebare și puteți câștiga produse NVEY ECO:

În câte culori este disponibil fardul de ochi **NVEY ECO**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 27.06.2008

Vor fi oferite trei premii constând în câte un fard de ochi și un rimel NVEY ECO.

La Berbecu'

La Berbecu' este un restaurant cu specific românesc, amplasat în plin centrul Capitalei, strada Ion Luca Caragiale nr.30. La Berbecu' este un local intim, fără prețuri mari, în care merită să servești masa. Specialitățile de berbecuț constituie mândria restaurantului. Puteți petrece momente deosebite în compania cuiva drag luând masa La Berbecu' dacă răspundeți corect la următoarea întrebare:

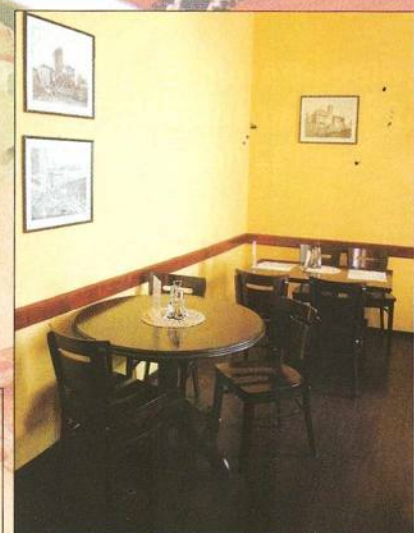
Care este adresa restaurantului **La Berbecu'**?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 27.06.2008

Premiul constă într-o masă în valoare de 100 RON la restaurantul **La Berbecu'**.

Câștigătorul va fi tras la sorți.

oriflame

natural swedish cosmetics

Aloe vera este o plantă ale cărei proprietăți curative au fost analizate și potențate în laboratoarele Oriflame prin crearea gamei de produse destinate îngrijirii tenului Aloe. Textura fluidă, hipoalergenică și intensiv hidratantă a acestor produse fac din gama Aloe prima opțiune în cazul persoanelor cu ten sensibil atunci când vine vorba despre alegerea programului corect de îngrijire a tenului. Gama Aloe se adresează persoanelor de toate vârstele, iar calitatea îi este asigurată de faptul că plantele de aloe care stau la baza acestor produse sunt cultivate ecologic, fără pesticide sau fertilizatori chimici. Gama Aloe de la Oriflame este, astfel, alegerea perfectă, pentru un ten sănătos și cu aspect frumos.

Aloe Vera Soothing Face Wash

Cremă pentru spălarea tenului

Cremă delicată pentru spălarea tenului, cu extract natural din aloe vera. Se spumează, pentru a îndepărta impuritățile, iar pielea este înprospătată și calmată. Nu conține săpun. Testată dermatologic. 150 ml

Aloe Vera Soothing Toner

Loțiune tonică

Loțiune tonică hidratantă, fără alcool, cu extract natural din aloe vera. Îndepărtează impuritățile și pregătește tenul pentru cremă. Testată dermatologic. 150 ml

Aloe Vera Soothing Lip Balm

Balsam calmant pentru buze

Balsam pentru buze, cu FPS 8 și extract natural de aloe vera. Hidratează și previne crăparea buzelor. Poate fi purtat singur sau sub ruj. Testat dermatologic. 4.5 g

Aloe Vera Soothing Face Cream

Cremă calmantă

Hidratant calmant cu extract natural din aloe vera. Menține tenul catifelat și suplu și ajută la calmarea pielii iritate. Conține filtre UV pentru protejarea tenului față de efectele razelor solare pe durata întregului an. Testată dermatologic. 75 ml

Aloe Vera Soothing Eye Gel

Gel calmant pentru ochi

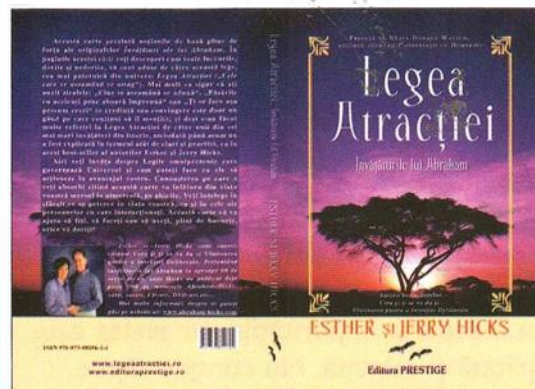
Gel calmant pentru ochi cu extract natural din aloe vera. Hidratează și înlătură semnele de oboseală. Testat dermatologic. 15 ml

Editura Prestige vă propune luna aceasta să citiți o carte care vă va ajuta să fiți, să faceți sau să aveți, bucurie și orice vă doriți! Scrisă într-un mod excepțional, cu un limbaj simplu și eficient, cartea numită *Legea atracției* (învățăturile lui Abraham) explică felul cum toate lucrurile, dorite și nedorite, sunt aduse în viață de către cea mai puternică lege din Univers: *Legea atracției*. Nu există nimic care să nu poți să fii, să faci sau să ai... Adevărata ta muncă constă în a decide ce îți dorești și apoi să te focalizezi asupra acelui lucru, astfel încât să îl atragi în viața ta. Acesta este procesul creației: să te gândești la ceea ce îți dorești, atât de mult și atât de limpede încât Ființa ta Interioară să îți răspundă prin emoții.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în iunie?

Editura Prestige pune la dispoziție șapte premii constând în câte un exemplar din *Legea atracției*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți
taloanele
pe adresa
redacției:
SC Publicațiile
Flacăra SA,
Piața Presei Libere
nr. 1,
cod 013701,
sector 1, București
până la data
de 27.06.2008

Puma

Pantofi sport
Cult
Preț 210,00 lei

Pantofi sport
Demo
Preț 230,00 lei

Pantofi sport
Game
Preț 200,00 lei

Pantofi sport
Core
Preț 220,00 lei

Pantofi sport
Track
Preț
210,00 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii iunie

Relațiile nefaste pe care le va face Marte pe parcursul acestei luni avertizează asupra posibilelor neînțelegeri în relația cu prietenii. În schimb, proiectele secrete, mai ales cele din domeniul profesional, vor putea fi puse în practică.

Berbec (21.03. - 20.04.)

Ceva cheltuieli veți mai avea la începutul lunii, după care situația dv. financiară va începe să se redreseze. Nu vă încredeți în oricine vă face propuneri căci există ceva care v-ar putea înșela. Spre sfârșitul lunii starea dv. generală se va îmbunătăți, iar implicarea în activități noi vă va avantaja.

Taur (21.04. - 20.05.)

În continuare veți fi cam irascibil, dar implicarea în activități de divertisment vă va permite să vă relaxați. Relația cu ființa iubită se va îmbunătăți considerabil. Nu este exclus nici să reveniți la o dragoste mai veche. Pe la jumătatea lunii veți avea o bună ocazie de a îmbunătăți câte ceva în aspectul dv. exterior.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Unul dintre planurile dv. secrete ar putea căpăta contururi reale, dar nu trebuie să vă asumați riscuri inutile. La slujbă veți avea o realizare care este posibil să trezească invidii. Puteți însă miza pe sprijinul unui prieten de încredere. Chiar dacă vi se oferă ocazia, nu vă grăbiți să faceți schimbări în domeniul serviciului.

Rac (22.06. - 22.07.)

Beneficiați de suficientă energie pentru a vă putea pune proiectele în practică. La serviciu va fi agitație mare și ați putea primi noi sarcini. Țineți cont că inițiativele pe care le veți avea în această direcție se vor bucura de apreciere. Spre sfârșitul lunii ar trebui să acordați ceva mai multă atenție sănătății.

Leu (23.07. - 23.08.)

Se vor ivi unele neînțelegeri cu colaboratorii, dar veți reuși să ajungeți la un consens. Și în familie vor exista divergențe care vă vor obosea. Ar fi bine să evitați discuțiile în contradictoriu și să fiți ceva mai conciliant. De pe alte meleaguri veți primi vești care vă vor ridica multe semne de întrebare.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

Reușiți să fiți foarte eficient în tot ceea ce faceți, așa că ar fi bine să vă ocupați de chestiunile mai dificile cu care vă confrunțați. În cazul în care aveți de gând să plecați la drum, mare atenție, căci ați putea rămâne fără bani. Afacerile în care sunteți implicat ar putea da roade spre sfârșitul lunii.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Veți face o investiție, dar fiți cu băgare de seamă și nu vă asumați riscuri inutile. Starea dv. fizică nu va fi dintre cele mai bune, așa că ar trebui să vă găsiți timp pentru odihnă și relaxare. Este posibil să primiți o ofertă de colaborare. Partenerul de viață ar putea avea o neplăcere.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Relația cu partenerul de viață s-ar putea îmbunătăți, dar nu ar fi exclus nici ca acesta să aibă o realizare pe care o veți sărbători împreună. Evitați să vă implicați în activități care să vă suprasolicite din punct de vedere nervos, căci nu veți reuși decât să încurcați lucrurile. Pe cât posibil, fiți prudent.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Neînțelegerile cu colegii par a se ameliora, totuși situația va rămâne tensionată. Va trebui să munciți din greu, dar rezultatele nu se vor vedea decât spre sfârșitul lunii. O persoană de sex opus vă va face o mulțime de complimente, însă nu este cazul să o luați prea în serios.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Popularitatea dv. în rândul persoanelor de sex opus crește; ați putea face o cucerire, ocazie cu care echilibrul dv. psiho-afectiv s-ar putea restabili. Proiectele pentru timpul liber ar putea fi puse în practică, permițându-vă să depășiți cu mai multă ușurință neplăcerile cu care vă confrunțați.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

În căminul dv. se va petrece un eveniment care vă va binedispune. Neînțelegerile din ultimul timp vor fi date uitării și veți reuși să vă puneți de acord cu unele chestiuni de interes comun. Relația cu ființa iubită va reveni în atenția dv. în ultimele zile ale lunii. Activitățile intelectuale vă avantajează.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Comunicați bine cu cei din jur, ceea ce vă permite să aflați lucruri interesante. La slujbă vă veți confrunța cu tot felul de situații neprevăzute, dar veți reuși să vă descurcați cu bine. Partenerul de viață ar putea finaliza o activitate începută de mai mult timp. Colaborările se vor dovedi avantajoase.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Cel de-al doilea volum al cărții *Rețete pe muchie de tigaie*, povestite de Dan Chișu a fost relansat la *Diverta Romania Plaza*. Prima lansare a avut loc înaintea Sărbătorilor de Paști, în *Carrefour Orhideea*. În cadrul lansării, autorul a dorit să convingă publicul că oricine își poate crea propriile rețete, în funcție de preferințe și imaginație. Dan Chișu consideră că nu este necesar să fii maestru în ale bucătăriei, ci doar să ai curaj și dorința de a încerca gusturi și senzații noi. Volumul II al *Rețetelor pe muchie de tigaie*, la fel ca și primul, dovedesc faptul că autorul a ales să inventeze, dar mai ales să reinventeze în egală măsură bucătăria exotica și anumite rețete tradiționale românești. De aceea, la evenimentul de lansare a cărții, publicul a avut parte de o demonstrație de gătit, *DaKINO TV Production* prezentând filmul de la prima lansare a volumului. Materialul îi avea ca protagoniști pe doamna Mona Muscă și Viorel Victor Pătruț – bucătar profesionist. Cei doi, sub îndrumările lui Dan Chișu, au preparat câte un produs culinar din carte, pentru a arăta că rețetele inventate și povestite în volumul al doilea pot fi gătite cu ușurință.

Oglinda cărților

PARALELA 45: Cărți cu care se înfoliază revista *Flacăra*: **Florica Vrânceanu**, *Un secol de agenții de presă românești (1889-1989)*, în două volume. Lucrare unică, de documentare asupra istoriei presei românești, cu date pe care

nu le găsești altundeva. Presupune o muncă enormă, un travaliu în biblioteci publice și în praful hârtogăriilor. Dar merită. **Titu Maiorescu**, *Critice*. În Colecția ORA DE LECTURĂ/BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ. Lectură obligatorie. Unul dintre cei trei critici cardinali de până la Nicolae Manolescu. Pentru școală, dar și pentru sine. Construiește. Clădește. Pune fundamentele, în bransă. **Diana Hrenciuc**, *Pas în cerc*. Proză. În colecția „optzecistă”. Nu știam mai nimic despre autoare, care mi s-a părut cvasi-necunoscută. Dar, surpriză... nu scrie rău! Și cartea este cu adevărat lizibilă. **Gheorghe Crăciun**, *În căutarea referinței*. Seria *Eseuri*. Poate cel mai mare prozator român în viață... înainte de a muri! Mă mustră gândul că, poate, noi toți, nu i-am recunoscut îndeajuns mărimea și talentul, cât timp a fost printre noi. Mi-a fost și prieten, încă de acum cincisprezece ani. Se intitula, pe sine, „depozitarul testamentar al generației 80”. Carte nu doar de citit, ci de avut, obligatoriu, în casă, în bibliotecă, în inimă. **Dorin Ștefănescu**, *Prezență și înțelegere*. În colecția de carte religioasă. Pentru minte, inimă, literatură – și nu numai atât: lista poate continua: filosofie, mistică... Pentru că nu se exclud. **TRITONIC/MILLENNIUM: Jack Dann, James Dean. Rebelul: O biografie alternativă**. Editura ne amintește că este vorba de autorul romanului *CATEDRALA MEMORIEI*. Nu are de ce să se teamă, căci o carte despre James Dean pot paria că se vinde ca pâinea caldă. Mai ales că este în asociere cu *PLAYBOY*... **Eric Frattini**, *MI6, Secretele din Legoland*. Dacă serviciile secrete sunt un fel de LEGO. Și, oricum, ele rămân SEMPER OCCULTUS. Adică, așa cum ne spune și ultima copertă, *PARTIAL SECRET*. Grupul *CORINT/LEDA/RUNA: Zadie Smith*, *Despre frumusețe*. O carte multiplu premiată (de amintit, între ele, *Somerset Maugham 2006* și, poate nu întâmplător, *Booker Prize 2005*). Pentru cine n-a citit *Dintîi albi*, *Zadie* scrie *afurisit* de bine. Pentru cine a citit, nu cred că mai e nevoie de vreun cuvânt... **William Trevor**, *Povestea lui Lucy Gault*. Carte nominalizată la *Booker Prize* și *Whitbread Award 2002*. Trevor e un fel de *tesor*: scriitor național al Irlandei de azi. Povestea se întâmplă în 1921, vremuri de început ale modernității. Iar protagonista e o fetiță de numai opt ani. **Anne Michaels**, *Imagini fugare*. Dacă vă interesează un story de prin vremea Poloniei sub ocupație nazistă. Una în care apare și o insulă grecească. Și un geolog. E deja romantic, nu? **Marius Ghilezan**, *Hoția la români*. Ar fi o temă, nu un concept, de reflecție. Într-o țară în care se dă cu șmangla la greu, furat’ a ajuns o filosofie. De viață. Ar fi de adăugat că Ghilezan este un jurnalist cu experiență, care nu „comite” o carte pentru prima oară. Acum, se raportează la o temă de

referință. **HERALD: Sf. Grigorie de Nazianz, Cuvântări teologice**. Cinci cuvântări despre Dumnezeu. Încins în bătăliile istoriei, Sfântul Grigorie din Nazianz ne luminează cu privire la Sfânta Treime. Scrierile sale sunt de bază în istoria bisericii. Carte grea, dar sublimă. Metafizică pe pâine. Pe pâinea noastră cea de toate zilele. Și spre ființă. **Inazo Nitobe. Bushido, codul Samuraiilor**. O carte mai puțin „războinică” și, mai degrabă, un cod pentru viață. O învățătură „existențială” *avant-la-lettre*. Conține mai multă filosofie decât multe alte cărți care se dau drept așa ceva. Document al epocii, document de mentalitate, document al gândirii & comportamentului extrem-oriental. Parte din pachetul civilizației nipone, ca *tanka* (nu... *tanga!*) /*ikebana*/ *kakemono* etc. **Ion Codrescu**, *Imagine și text în Haiga*. Specioasă. Dar spectaculoasă. Cel puțin pentru istoria artei. Și a civilizației. Pictura haiga este profund-spirituală, ca orice lucru din Țara Soarelui-Răsare. Iar pentru Ion Codrescu acest lucru poate fi considerat operă. **VINEA: Violeta Ion, Călușarii**. Al doilea volum al celei care este, de câțiva ani, editor-colaborator la *FLACĂRA*. Dacă o să mă întrebați pe mine, ei bine, am să vă spun: scrie bine, chiar foarte bine: și nu e un compliment gratuit. Citiți-i cartea – și vă veți convinge! **HUMANITAS: Andrei Makine, Fiica unui erou al Uniunii Sovietice**. Supercarte, superscriitor. Nimic, în afară de elogiul! Rar poți să scrii așa de entuziasmat despre cineva. De menționat, spre meritul colecției: *Raftul Denisei*, *Humanitas Fiction*. **Anna Maxted, Am scăpat de griji**, în *Humanitas Fiction*. Colecția *Cocktail*. Pentru ca să îți dezvolți misterioasele glande ale răsului. Pentru ca să îți reșapezi lacrimile umorului. **NEMIRA: Vernor Vinge, Foc în adânc**. O carte pe care o așteptam. Și pentru că are foarte bune referințe, dar nu doar atât. Firește, însă, că un *Premiu HUGO* în-anticipație contează – și încă foarte mult. **Andreu Martin, Omul cu briciul**. Totul pornește de la titlu. Care este mai mult decât incitant, tocmai pentru că „instrumentul” este foarte „incisiv”. Și primitiv. O carte-brici! Și la propriu, și la figurat... **Dorothy L. Sayers, O moarte suspectă**. Hint-ul cărții stă chiar în reputația autoarei. Căreia i se adaugă și o prestigioasă prezentare a lui P.D. James, un „tătic” el însuși în *policier*. Și are dreptate: ne aflăm în fața unei maestre a romanului polițist. Nu că ar fi prima. Dovadă că femeile au imaginație criminală care curge gârlă... **Massimo Carlotto, Fugarul**. Recunosc că nu știam cam nimica-nimicuța despre autor. Cartea pare însă un roman scris *in cold blood*, în cel mai bun sens trumancapotian... Dar aparține, cumva, și literaturii italiene, dacă ne gândim, poate, la Oriana Fallaci.

(Mihai Căldărușanu)

HAMMAMET

St. Tropezul Africii

Cea mai populară stațiune tunisiană, Hammamet, vă așteaptă cu hoteluri luxoase și plaje cu nisip auriu.

Situată pe coasta mediteraneană, la o distanță de 65 km de capitala Tunis, atrage nu numai pentru hotelurile ei de top, dar și pentru cele mai bune restaurante, pentru parcurile și străzile largi încadrate de palmieri. Este un paradis luxuriant cu grădini imense de iasomie, trandafiri și portocali unde vă puteți delecta și feri de soarele neobosit. Ca agrement, puteți practica sporturile pe apă, călăritul, golful sau tratamentele la izvoarele cu ape minerale.

Gurmanzii nu trebuie să rateze restaurantele arabe veritabile Chez Archour, La Republique sau La Brise ori cofetăria Le Canari, celebră în întreaga zonă pentru înghețata sa. Vă recomandăm să vizitați muzeul din fort, fosta cazarmă de pe zidurile căreia se poate admira panorama stațiunii sau casa lui George Sebastian, miliardarul român care a pus bazele turismului tunisian. Astăzi, aceasta găzduiește Centrul Cultural Internațional, iar grădina sa cochetă este gazda Festivalului Internațional de Teatru. Hammamet este, de fapt, sinonimul vacanței. Timpul zboară mai lent acolo, o să vă convingeți de asta pe plajă, când veți auzi valurile spărgându-se de țărm, sau pe terasa unei cafenele, de unde o să priviți cel mai frumos apus de soare din câte există. Hammamet vă așteaptă să petreceți o vacanță ca în poveștile nemuritoare din O mie și una de nopți.

Cele mai bune oferte

Hotel SAMIRA CLUB 3*

299 euro/pers

Hotel IBEROSTAR BELISAIRE 4*

442 euro/pers

Hotel SINDBAD 5*

488 euro/pers

Prețurile includ:

- transport cu avionul,
 - transferuri aeroport-hotel-aeroport,
 - 7 cazări,
 - demipensiune,
 - asistență turistică, **agenția Tunisiana (www.tunisiana.ro)**, 021/311.32.92, 021/667.17.45
- Adresa:** Calea Moșilor 96, sect. 2, București
office@tunisiana.ro

Reduceri

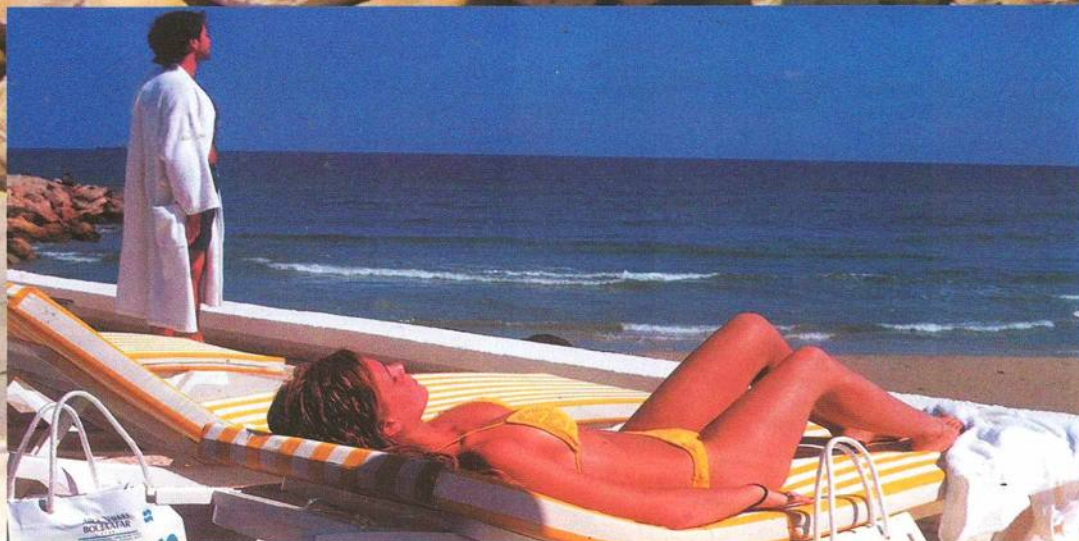
Pentru înscrieri cu *90 de zile înainte*, **15%**

Pentru înscrieri cu *75 de zile înainte*, **10%**

Pentru înscrieri cu *60 de zile înainte*, **5 %**

Plecări din București și Cluj-Napoca

Detalii pe www.besttourism.ro

Sub cerul liber

Sportiv dar totodată elegant, **A3 Cabriolet** își face apariția exact la timpul potrivit pentru noul sezon de fițe ce debutează în primăvara lui 2008.

confortabile. Calitatea finisajelor și designul atrăgător încearcă să confere o atmosferă de eleganță sportivă. Habitaclul este perceput ca spațios și deschis, în același timp fiind protector. Bancheta din spate fracționabilă 50:50 este rabatabilă, putând fi desprinsă de portbagaj. Astfel, se creează un culoar larg și înalt ce mărește capacitatea portbagajului de la 260 la 674 litri.

A3 Cabrio va ieși din producție echipat, la alegere, cu unul dintre cele două motoare TFSI sau cele două TDI. Toate cele patru sunt motoare cu turbocompresor și funcționează pe baza tehnologiei injectiei directe, performanțele lor înscriindu-se între 105 CP și 200 CP. Ca dotare opțională, modelul poate fi echipat cu transmisie S tronic cu dublu ambreiaj, ce permite schimbarea celor șase trepte de viteză aproape

pe instantaneu.

Suspensia dinamică îi conferă noului Cabrio o agilitate superioară. Aceasta este completată de o servodirecție electromecanică sofisticată, care creează o legătură strânsă între șofer și șosea fără a face compromisuri în ceea ce privește puterea și performanța automobilului. Suspensia spate cu patru brațe gestionează în mod separat

Primul A3 a fost lansat pe piață în 1996, fiind și primul model destinat noului segment de piață definit de Audi: automobilul compact de lux. Cu A3 Cabriolet, Audi pătrunde ușor într-un segment de nișă – automobilul decapotabil compact cu patru locuri, care cunoaște o creștere dinamică la nivel mondial, dar mai ales în Europa.

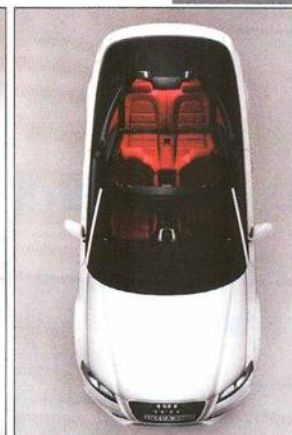
Cu finisaje și linii elegante, Audi A3 Cabriolet atrage toate privirile. Plafonul este realizat din material textil și are astfel o greutate scăzută. Poate fi deschis în doar nouă secunde cu ajutorul unui sistem cinematic cu acționare hidraulică, iar atunci când este deschis ocupă foarte puțin spațiu datorită modului de pliere în Z.

Plafonul decapotabil este disponibil în variantă semi-automată și complet automată, ultima beneficiind de o izolație fonică și termică specială.

Structura caroseriei este compusă predominant din oțeluri cu duritate mare și foarte mare, iar ranforsările multiple îi conferă maximă rigiditate și siguranță în caz de impact. Putemica grilă Singleframe și farurile domină partea frontală a acestui automobil decapotabil compact, iar luminile de zi reprezintă o caracteristică tipică designului Audi. Luminile spate funcționează cu fibră optică și tehnologie LED.

Habitaclul modelului A3 Cabrio combină o varietate de materiale

forțele longitudinale și cele laterale, pentru a îmbina confortul excelent cu proprietățile de manevrabilitate sportivă. De asemenea, pentru acest model, există și opțiunea unei suspensii sport.

Audi oferă pentru A3 Cabrio liniile de echipare *Attraction* și *Ambition*. Ambele au dotări standard

interesante, iar linia *Ambition* include, printre altele, jante din aluminiu de 17 inch, suspensie și scaune sport. Cei ce doresc și mai multe opțiuni pentru un condus dinamic pot alege între pachetul pentru exterior sau pachetul pentru caroserie sport din gama S, disponibile la quattro GmbH.

Gama largă de dotări opționale individuale cuprinde numeroase sisteme de informare și divertisment, precum și sistemul audio Bose.

Audi A3 Cabriolet este disponibil în România la un preț de pornire de aproximativ 30.000 de euro, pentru motorizarea 1.8 TFSI 160 CP.

California Dreaming

Ferrari a transmis presei primele imagini ale modelului *California*, care o să fie starul salonului auto de la Paris din luna octombrie a acestui an. Cu un motor V8 nou de 460 cai putere, o cutie de viteze cu ambreiaj dublu și șapte trepte și un acoperiș metalic retractabil, căluțul se anunță o nouă mașină de vis.

California este parte din noua generație de Ferrari-uri care și-au făcut debutul în 2004, odată cu modelul *612 Scaglietti* și care a avut ca ultim exponent pe *430 Scuderia*. Noua mașină se

alătură familiei V8 ce s-a definit mereu prin putere și performanță. Ea este totodată plasată alături de *612 Scaglietti* în segmentul de prestigiu al grand turismelor.

Caroseria și șasiul noului model sunt construite din aluminiu, iar motorizarea este asigurată de un V8 plasat pentru prima oară în istoria

mărcii central față. Motorul de 4.300 centimetri cubi produce 460 CP la 7.500 rotații și permite un sprint de la 0 la 100 km/h în mai puțin de patru secunde. Cutia de viteze semiautomată dispune de șapte trepte de viteză și de un ambreiaj dublu. Ea permite schimbarea treptelor în milisecunde, dar asigură și un consum și emisii decente pentru o astfel de mașină.

Confortul rulajului este asigurat de suspensia spate nouă de tip multilink. *California* este echipată cu sistemul exclusiv de control al tracțiunii F1-Trac care a debutat pe *599 GTB Fiorano* și care a fost adaptat pentru a face față cerințelor unui GT. Frânele Brembo cu discuri din material ceramic, oferite în standard, garantează o frânare

extrem de eficientă. La interior, cabina a fost tapitată de către artizanii Ferrari folosind numai material de calitate. Noile accesorii și scaunele, volanul, tabloul de bord și sistemul audio, alături de o aerodinamică îmbunătățită asigură plăcere la condus, indiferent dacă acoperișul este pliat sau nu.

Ferrari California

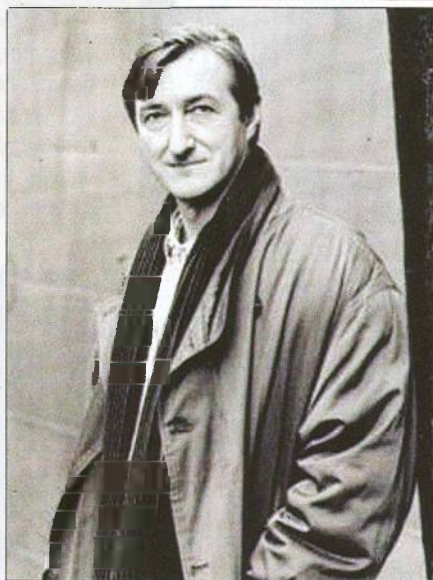
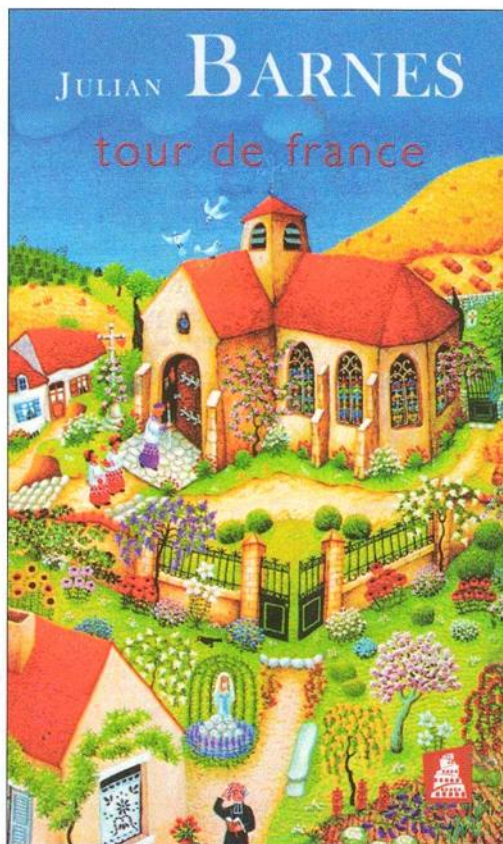
se adresează unor proprietari ce-și doresc o mașină care înglobează tot ceea ce căluțul cabrat reprezintă din punct de vedere al designului, sportivității și inovației, dar care oferă și o versatilitate nemăintălnită până acum la marca italiană.

Text: Mugurel Mărgărit

Tour de France

o carte semnată de Julian Barnes, apărută la Editura **Nemira**

Julian Barnes s-a născut în Leicester, Anglia, în 1946. A studiat la City of London School între 1957 și 1964, și apoi la Magdalen College, Oxford, absolvind (cu onoruri) în 1968 secția de limbi moderne. După încheierea studiilor, a lucrat ca lexicograf pentru *Oxford English Dictionary* timp de trei ani. Din 1977, a lucrat ca redactor literar și a semnat recenzii în *New Statesmen* și *New Review*. Între 1979 și 1986 a realizat cronică de televiziune, mai întâi pentru *New Statesmen* și apoi pentru *Observer*. Opera lui Julian Barnes numără peste cincisprezece volume de proză, povestiri scurte și eseuri, cariera sa literară fiind încununată de numeroase premii și distincții: Somerset Maugham Award pentru *Metroland* (1981), Geoffrey Faber Memorial Prize (1985), Prix Médicis pentru *Papagalul lui Flaubert* (1986), E.M. Forster Award (decernat de American Academy and Institute of Arts and Letters, 1986), Gutenberg Prize (1987), Grinzane Cavour Prize (1988), Prix Femina (*Trois*, 1992). A fost de trei ori finalist pentru Booker Prize: în 1984 pentru *Papagalul lui Flaubert*, în 1998 pentru *Anglia, Anglia* și în 2005 pentru *Arthur & George*. Statul francez i-a acordat în 1988 titlul de Chevalier des Arts et des Lettres, în 1995 Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres, iar în 2004 a primit titlul de Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres. De asemenea, în 1993 a primit Shakespeare Prize acordat de fundația FVS iar în 2004 a primit Premiul Statului Austriac pentru Literatură Europeană. În prezent locuiește la Londra. Ultima sa lucrare, *Nothing to be Frightened of* (2008 – în pregătire la Editura **Nemira**), explorează întrebări despre neființă, religie și familie.

Tour de France este declarația de dragoste în șaptesprezece capitole (savuroase) făcută Franței de către Julian Barnes. Este o dragoste indestructibilă, care atinge toate domeniile: arta culinară, sportul (*Turul Franței*), cântecul (Brel, Brassens), pictura (Courbet), cinematografia (Truffaut) și, desigur, literatură: Flaubert, George

Sand, Mallarmé, Baudelaire... Și mulți alții, artiști, intelectuali, țărani, despre care Julian Barnes vorbește cu tandrețe și umor.

„Nu doar un *Tour de France* cu totul aparte, un adevărat tur de forță al celui mai talentat prozator și eseist britanic al momentului. Toți cei care iubesc Franța sau pe Julian Barnes vor fi vrăjiți de această minunată «idilă amoroasă».”

(Booklist)

„Briliante eseuri, desăvârșite de inteligență, umorul și rafinamentul lui Julian Barnes.”

(The New York Times Book Review)

„Prima noastră expediție ne-a purtat din Middlesex-ul suburban în Franța provincială. (...) În acea primă și monstruoasă expediție în lumea exotică, am tras și un tur lejer prin Normandia. De la Dieppe am mers la Cany-Barville, de unde păstrez doar două amintiri: o întindere vastă și apoasă, ca o supă, plină cu un soi de cereale sau leguminoase clar nebritanice; și cum am fost trimis, în prima mea dimineață petrecută în străinătate, să cumpăr ziarul. (...) Și apoi

formidabila excentricitate a mâncării. Untul lor era nesărat, carnea mustea de sânge, iar în supă puneau orice, absolut orice. Cultivau roșii perfect comestibile, peste care aruncau apoi oțet puturos; la fel peste salata verde, la fel peste morcovi, la fel peste sfeclă. În mod normal, detectai că au stropit cu oțet și salata, dar uneori te păcăleau punând doar pe fundul castronului, și când, cu sufletul plin de speranță, ridicai o frunză din

vârf... Pâinea era bună (dar atenție la unt); cartofii prăjiți erau buni (dar atenție la carne); legumele erau imprevizibile. Ce să fi fost boabele acelea, care semănau cu fasolea, dar erau rotunde și se serveau fierte prea tare, cu grăsime și... reci! Apoi, pateul: nici vorbă, în el puteau să bage orice; dar nu chiar orice, ca în *saucissons*, plini de zgârciuri și noduri, făcuți parcă din resturile rămase în urma unui ucigaș cu toporul. Și brânza. Nu, o mie de brânzeturi, din care eu mâncam doar una – *Gruyère*. În fructe puteai să ai încredere – pe ele n-aveau cum să le strice prea rău; adevărul este că existau niște mere roșii foarte mari și zemoase, la care poțeau plin de nerăbdare. Ceapa le plăcea cu mult prea mult. Se spălau pe dinți cu pastă de usturoi. Camuflau carne și pește cât se poate de gustoase în sosuri dubioase, cu denumiri dubioase. Mai era vinul, care semăna foarte tare cu oțetul; și cafeaua, pe care o uram. Uneori sosea și un fel de mâncare nociv, incert, care explica prea bine ce găseai și miroseai în spatele ușii pătate, din tec, de la *les waters*, acolo unde te așteptau două tălpi gigantice din porțelan, cu profil, peste care năvălea un val de apă gigantic, udând chiar și manșetele suflecate.”

(*Tour de France*, Julian Barnes)

un radio care te descoperă

muzică mai bună

SMART FM

107.3

Turnați gheața din cocktail

În oricare alt sezon, menirea cocktail-ului este foarte simplă: să placă. Însă vara sarcina acestuia este ceva mai grea: el trebuie să și răcorească. Este un lucru luat în serios de toți barmanii, care își folosesc toate abilitățile pentru a crea băuturi pe placul clienților. Nu e simplu, chiar dacă așa pare, gândindu-ne că principalul ingredient este gheața.

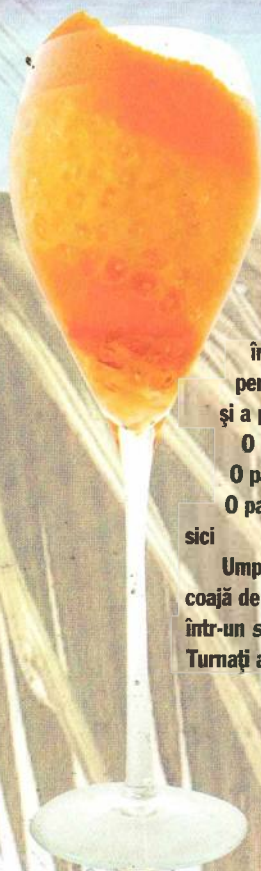

Dacă într-o zi călduroasă de vară stați pe marginea piscinei și vă gândiți să beți ceva bun și răcoritor, probabil cel mai repede vă va veni în minte să beți un cocktail. Atrag prin felul spectaculos în care arată, prin gust, prin ingredientele din care sunt preparate și ne plac mai ales în sezonul cald. Însă trebuie știut că ele se pot servi chiar și iarna. Nu trebuie să respectați un anumit ritual pentru a le savura, însă există un *savoir-faire* și când vine vorba de această băutură. Specialiștii și cunoscătorii știu ei ce știu când vorbesc despre o adevărată cultură. Pare foarte ușor să pregătești un cocktail, însă aceasta este doar o aparență. În realitate, nu chiar orice poate fi combinat cu orice. Combinația asta este o artă pe care nu o înveți foarte repede, însă nici nu trebuie să vă gândiți că este imposibil. Ornarea paharelor din care se servește este o altă știință și trebuie să fii iscusit ca să ajungi să faci bine acest lucru. Pentru cei care vor să își prepare singuri acasă o astfel de băutură, sfaturile și rețetele găsite în reviste sunt de mare ajutor. Pentru cei

care sunt barmani de profesie, prepararea cocktail-urilor este o treabă cât se poate de serioasă. Iar vara este un anotimp când muncesc mult pentru a crea adevărate opere de artă, dacă le putem numi așa, pentru clienții domici de ceva bun și răcoros.

Gheața, un ingredient esențial

În luna martie 2006, Carolyn Ross, cercetător la Universitatea Washington, a efectuat o serie de studii menite să descrie calitățile pe care oamenii le găsesc la băuturile reci. Carolyn a folosit același fel de Pinot servit la 4, 10 și 18 grade, cerându-le subiecților să arate intensitatea caracteristicilor vinului, inclusiv cât de răcoritor era. Rezultatele au fost clare: cu cât era mai rece, cu atât era mai răcoritor. Tot în același an, ziarul *New York Times* a scris că

Malibu Gold Cup

Nuca de cocos din *Malibu* scoate în evidență esența de stejar din whisky, perfect armonizată cu aroma portocalelor și a piersicilor.

0 parte și 1/2 de *Malibu*

0 parte de *Chivas Regal*

0 parte piure de piersici sau nectar de piersici

Umpleți paharul cu gheață mărunțită și coajă de portocală. Amestecați ingredientele într-un *shaker* în care puneți gheața cuburi. Turnați apoi lichidul din *shaker* în pahar.

Negroni

10 ml gin *Beefeater*

10 ml vermouth dulce

10 ml bitter

Amestecați toate ingredientele într-un pahar pe care l-ați umplut deja 3/4 cu gheață. Adăugați un pic de apă carbogazoasă și decorați-l cu o lămâie.

Între a fi „carne de tun” sau „echipa-surpriză”

● Startul competiției se va da pe 7 iunie, la Basel, cu „deschiderea” Elveția – Cehia (grupa A). ● Finala va fi găzduită de Viena, pe 29 iunie, când se va ști cine va pluti pe aripile valsului. ● „Tricolorii” vor debuta pe 9 iunie, la Zürich (aoleu, acel 1-7 din 1967!), când vor întâlni Franța, apoi pe 13 (!) iunie, tot acolo, Italia. De menționat că, în ambele cazuri, jucăm primul meci al zilei. În sfârșit, la aceeași oră cu partida Franța-Italia de la Zürich, pe 17 iunie, la Berna, România-Olanda, când sperăm ca batavii să aibă **steagurile în bernă**. ● „Sferturile” de finală: 21 și 22 iunie. ● Semifinalele: 25 și 26 iunie. Șase meciuri în total, pentru finaliste, în decursul a trei săptămâni!

**Tricolorii
la C.E. 2008**

Într-adevăr, între coordonatele (extreme) de mai sus se poate situa evoluția reprezentanților noștri la proximosul turneu final al Campionatului European din Elveția și Austria. După cum știm, sorții din decembrie anul trecut ne-au repartizat într-o grupă cu Italia, Franța și Olanda, de parcă s-ar fi repetat istoria de la C.M. '70 din Mexic (Brazilia, Anglia și Cehoslovacia). „Grupa morții”, sau cum vrem să-i spunem, dar poate fi și ocazia unei depline afirmări a actualei generații de fotbaliști.

Pornim cu șansa a patra, după cum recunoaște însuși selecționerul Victor Pițurcă, astfel că se poate întâmpla să venim fără nici un punct. În același timp, am dovedit că putem învinge pe oricine, iar cu două victorii am fi siguri de calificare în „sferturi”.

Calculul hârtiei poate fi răsturnat ori când: cine ar fi crezut că danezii, chemați de pe plajă în 1992 (la fel ca portarul Stăncioiu acum!), vor câștiga titlul european, sau că Grecia va triumfa în 2004!

Și iarăși: la cât de aproape a fost „generația de aur” să joace o semifinală la World Cup '94, la Euro '96 nu am făcut nici un punct (am debutat tot cu Franța!), înscriind un singur gol.

De altfel, în istoria celor 12 ediții ale C.E., România a avut doar trei prezențe până acum (1984, 1996 și 2000), în ultima campanie reușind să „ieșim” (cu patru puncte!) dintr-o grupă cu Portugalia, Germania și Anglia, pentru ca în faza următoare să fim învinși cu 2-0 de *squadra azzurra*.

În altă ordine de idei, în timp ce selecționerii Domenech, Donadoni sau Van Basten au probleme cu selecția, însă pentru că le vine greu să aleagă pe cei mai în formă dintre cei mulți foarte buni, Pițurcă – ca și noi! – la gândul că s-ar mai putea ivi vreo accidentare.

Ovidiu Petre și Dani Coman au fost nevoiți să părăsească lotul, lui Chivu umărul i se mai ține într-un tendon cât un fir de ață, „monitorizăm” atent coapsa lui Mutu sau glezna lui Tamaș, iar „căpitanul” Chivu ne încurajează: „Poate mai «cade» vreunul până la Euro”. Pușchea pe limbă: emoții, de ultimă oră, și pentru Lobonț!

Mai în glumă, mai în serios, președintele Mircea Sandu vrea chiar să dea acatiste pentru a înlătura ghinioanele. (Să fie vreo legătură și cu faptul că selecționerul și-a ales numărul 666 pentru noua sa mașină?)

Deși Pițurcă și-ar fi dorit două meciuri de verificare, nu am avut decât unul (cu Muntenegru), dar poate a fost mai bine așa din punct de vedere al integrității fizice. La rândul lor, Franța și-a planificat „amicale” cu Ecuador, Paraguay și Columbia, iar Olanda cu Ucraina, Danemarca și Țara Galilor. Ei bine, Raymond Domenech a declarat că a ales astfel de parteneri considerând că au un stil asemănător „tricolorilor”, de unde se vede importanța pe care o acordă primului meci. Iată și o declarație a mijlocașului Franck Ribery: „Trebuie să fim în formă maximă la meciul cu România”. Mai mult, ținând seama de altitudinea la care se află stadioanele din Confederația Helvetică, *les bleus* au făcut cantonament în Alpi, la 2.100 m. Iar ai noștri? La Mogoșoaia, pe plus 30°C... (și mai înainte, stagiul de relaxare din Antalya a semănat neplăcut de mult cu pregătirile dinamoviștilor din vara trecută, iar rezultatele „alb-roșilor” s-au văzut în campionat).

În acest context, chit că putem să greșim, dar mai bine să o spunem acum decât mai târziu, s-a bătut ceva monedă pe cele trei calificări la turnee finale obținute de Pițurcă. Am avea însă două observații. În urma calificării la C.E. de tineret din 1998, organizat la București, ne-am ales cu... locul 8 (opt) din tot atâtea echipe participante. Iar la C.E. 2000 nu a participat, fiind îndepărtat de careul Hagi – Popescu – Petrescu – M. Sandu... Teama noastră este că nu are experiența unui turneu final de asemenea anvergură, fiind defavorizat dacă l-am compara cu Otto Rehhagel (care a condus Grecia în 2004), Guus Hiddink, Fatih Terim sau Felipe Scolari, de exemplu.

Și, chiar dacă, potrivit unui matematician elvețian, România are doar 3,3% șanse de a câștiga titlul (favorită fiind Italia), să sperăm că nu vom fi „carne de tun”, infirmând toate pronosticurile pesimiste, ci dimpotrivă, vom deveni „echipa-surpriză”.

Între a fi „carne de tun” sau „echipa-surpriză”

● Startul competiției se va da pe 7 iunie, la Basel, cu „deschiderea” Elveția – Cehia (grupa A). ● Finala va fi găzduită de Viena, pe 29 iunie, când se va ști cine va pluti pe aripile valsului. ● „Tricolorii” vor debuta pe 9 iunie, la Zürich (aoaleu, acel 1-7 din 1967!), când vor întâlni Franța, apoi pe 13 (!) iunie, tot acolo, Italia. De menționat că, în ambele cazuri, jucăm primul meci al zilei. În sfârșit, la aceeași oră cu partida Franța-Italia de la Zürich, pe 17 iunie, la Berna, România-Olanda, când sperăm ca batavii să aibă **steagurile în bernă**. ● „Sferturile” de finală: 21 și 22 iunie. ● Semifinalele: 25 și 26 iunie. Șase meciuri în total, pentru finaliste, în decursul a trei săptămâni!

Tricolorii la C.E. 2008

Într-adevăr, între coordonatele (extreme) de mai sus se poate situa evoluția reprezentanților noștri la proximal turneu final al Campionatului European din Elveția și Austria. După cum știm, sortii din decembrie anul trecut ne-au repartizat într-o grupă cu Italia, Franța și Olanda, de parcă s-ar fi repetat istoria de la C.M. '70 din Mexic (Brazilia, Anglia și Cehoslovacia). „Grupa morții”, sau cum vrem să-i spunem, dar poate fi și ocazia unei depline afirmări a actualei generații de fotbaliști.

Pornim cu șansa a patra, după cum recunoaște însuși selecționerul Victor Pițurcă, astfel că se poate întâmpla să venim fără nici un punct. În același timp, am dovedit că putem învinge pe oricine, iar cu două victorii am fi siguri de calificare în „sferturi”.

Calculul hârtiei poate fi răsturnat oricând: cine ar fi crezut că danezii, chemați de pe plajă în 1992 (la fel ca portarul Stăncioiu acum!), vor câștiga titlul european, sau că Grecia va triumfa în 2004!

Și iarăși: la cât de aproape a fost „generația de aur” să joace o semifinală la World Cup '94, la Euro '96 nu am făcut nici un punct (am debutat tot cu Franța!), înscrind un singur gol.

De altfel, în istoria celor 12 ediții ale C.E., România a avut doar trei prezențe până acum (1984, 1996 și 2000), în ultima campanie reușind să „ieșim” (cu patru puncte!) dintr-o grupă cu Portugalia, Germania și Anglia, pentru ca în faza următoare să fim învinși cu 2-0 de *squadra azzurra*.

În altă ordine de idei, în timp ce selecționerii Domenech, Donadoni sau Van Basten au probleme cu selecția, însă pentru că le vine greu să aleagă pe cei mai în formă dintre cei mulți foarte buni, Pițurcă tremură – ca și noi! – la gândul că s-ar mai putea ivi vreo accidentare.

Ovidiu Petre și Dani Coman au fost nevoiți să părăsească lotul, lui Chivu umărul i se mai ține într-un tendon cât un fir de ață, „monitorizăm” atent coapsa lui Mutu sau glezna lui Tamaș, iar „căpitanul” Chivu ne încurajează: „Poate mai «cade» vreunul până la Euro”. Pușchea pe limbă: emoții, de ultimă oră, și pentru Lobont!

Mai în glumă, mai în serios, președintele Mircea Sandu vrea chiar să dea acatiste pentru a înlătura ghinioanele. (Să fie vreo legătură și cu faptul că selecționerul și-a ales numărul 666 pentru noua sa mașină?)

Deși Pițurcă și-ar fi dorit două meciuri de verificare, nu am avut decât unul (cu Muntenegru), dar poate a fost mai bine așa din punct de vedere al integrității fizice. La rândul lor, Franța și-a planificat „amicale” cu Ecuador, Paraguay și Columbia, iar Olanda cu Ucraina, Danemarca și Țara Galilor. Ei bine, Raymond Domenech a declarat că a ales astfel de parteneri considerând că „au un stil asemănător „tricolorilor”, de unde se vede importanța pe care o acordă primului meci. Iată și o declarație a mijlocasului Franck Ribery: „Trebuie să fim în formă maximă la meciul cu România”. Mai mult, ținând seama de altitudinea la care se află stadioanele din Confederația Helvetică, *les bleus* au făcut cantonament în Alpi, la 2.100 m. Iar ai noștri? La Mogoșoaia, pe plus 30°C... (și mai înainte, stagiul de relaxare din Antalya a semănat neplăcut de mult cu pregătirile dinamiciștilor din vara trecută, iar rezultatele „alb-roșiiilor” s-au văzut în campionat).

În acest context, chit că putem să greșim, dar mai bine să o spunem acum decât mai târziu, s-a bătut ceva monedă pe cele trei calificări la turnee finale obținute de Pițurcă. Am avea însă două observații. În urma calificării la C.E. de tineret din 1998, organizat la București, ne-am ales cu... locul 8 (opt) din tot atâtea echipe participante. Iar la C.E. 2000 nu a participat, fiind îndepărtat de careul Hagig – Popescu – Petrescu – M. Sandu... Teama noastră este că nu are experiența unui turneu final de asemenea anvergură, fiind defavorizat dacă l-am compara cu Otto Rehhagel (care a condus Grecia în 2004), Guus Hiddink, Fatih Terim sau Felipe Scolari, de exemplu.

Și, chiar dacă, potrivit unui matematician elvețian, România are doar 3,3% șanse de a câștiga titlul (favorită fiind Italia), să sperăm că nu vom fi „carne de tun”, infirmând toate pronosticurile pesimiste, ci dimpotrivă, vom deveni „echipa-surpriză”.

SPORT ARENA STREETBALL 2008 by TIMEX

Aflat la cea de-a IV-a ediție, campionatul de streetball organizat de Sport Arena a debutat pe 30 mai cu meciurile primului

dintre cele patru turnee regulate care se vor desfășura în perioada mai – august 2008. Echipele care vor acumula cele mai multe puncte se vor lupta pentru medalii de campioni în cadrul turneului Master care va avea loc în luna septembrie. Meciurile se vor disputa pe terenurile de baschet în aer liber de la Sport Arena Politehnica. La ediția precedentă au participat peste 1.000 de echipe și peste 4.000 de jucători de baschet.

TENIS

Pe 14 mai, surpriză mare: în cadrul unei conferințe de presă, numărul 1 WTA timp de 117 săptămâni, Justine Henin (foto) și-a anunțat retragerea din activitate! „Acesta este sfârșitul unui vis de copil” și „Acum începe viața mea de femeie” a declarat, printre altele, belgianca în vârstă de 25 de ani. După nouă ani de profesionalism, ea a mărturisit că resimte oboseala și nu mai are motivație. Într-adevăr, 41 de trofee câștigate (între care 7 de Grand Slam) i-au adus o avere de 20 milioane de dolari numai din turnee...

Rămânând tot în domeniul sportului alb, contrariază lipsa acută de formă a lui Roger Federer, dacă ar fi să enumerăm doar turneele de la Melbourne, Dubai, Indian Wells, Miami, Monte Carlo, Roma sau Hamburg în care nu a reușit să se mai

impună. Să vedem ce se va mai întâmpla după ce va depăși cota celor 40 de milioane de dolari obținuți numai din jocuri, nu și din sponsorizări. Iar dacă multă lume se întreabă de ce nu s-o fi retrăgând în plină glorie, credem că elvețianul a dat răspunsul: „Nu-mi imaginez cum ar fi să mă retrag din senin, mai ales fiind lider mondial”. (Menționăm că din palmares îi lipsește doar Roland Garros-ul).

HOCHEI PE GHEAȚĂ

La Campionatul Mondial din Canada, în finala de la Quebec, Rusia – Canada 5-4 (după prelungiri), slavii câștigând trofeul după 15 (!) ani de pauză. În finala mică: Finlanda – Suedia 4-0.

HANDBAL

Punct final în campionatul feminin (Oltchim – Rulmentul Urban 31-22), vâlcencele câștigând al 14-lea lor titlu. Trebuie să spunem că, astfel, în numai 47 de ore, brașovencele au ratat al doilea obiectiv, după 19-25 (în tur 21-25) în finala Cupei Cupelor cu norvegiencele de la Larvik. Ghinion sinistru pentru Simona Gogârlă: a pierdut a șasea finală din carieră!

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

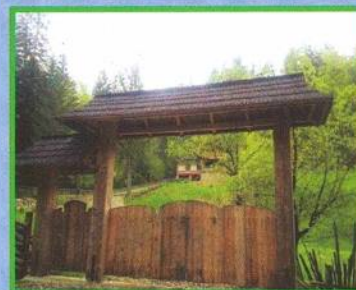
Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end în... inima Bucovinei. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea *Inima Bucovinei* din localitatea Frasin, județul Suceava. Pensiunea turistică *Inima Bucovinei* este situată într-un cadru mirific, lângă liziera pădurii, pe un teren de 22.000 mp. Este o construcție unde rusticul se îmbină perfect cu modernul. Atmosfera caldă face ca fiecare clipă petrecută în *Inima Bucovinei* să fie una de neuitat. Fauna și flora bogate din împrejurimi oferă ochiului imagini de neuitat. Pensiunea *Inima Bucovinei* vă pune la dispoziție 12 camere: 11 duble (două cu pat matrimonial) și un apartament, baie proprie, acces la tel/fax, internet; restaurant tradițional; teren de joacă pentru copii, terasă cu 48 de locuri, plimbări auto *off-road*, ATV, *mountain bike*, călărie, parapantă, pescuit sportiv, *ski*, *rafting* și *paintball*.

Poți și tu să mergi în acest week-end răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 6/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 27.06.2008

CONCURS
EUROPA TRAVEL

cap. 66

Alegeri foarte locale

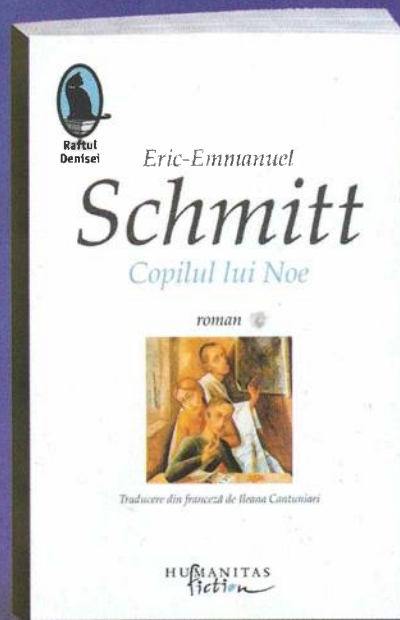

Salonul de carte
Bookfest 2008
4-8 iunie

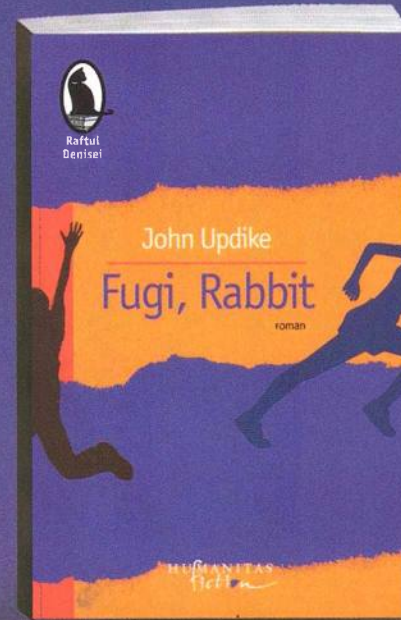
HUMANITAS fiction

„Romanul lui Gregor von Rezzori spune mai mult despre antisemitism decât o sută de cărți de istorie.”
Times Literary Supplement

Roman tradus în peste douăzeci de limbi
„Din tenebrele Holocaustului, Eric-Emmanuel Schmitt a reușit să extragă o poveste luminoasă, plină de speranță.”
Le Soir

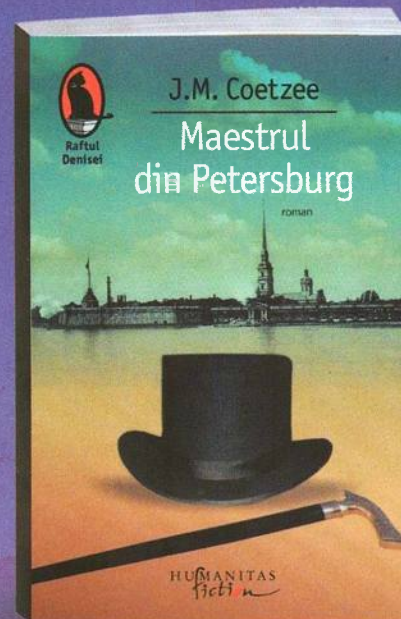

Unul dintre cele mai bune o sută de romane în limba engleză ale secolului XX.
(selecția *Time Magazine*)
„Fugi, Rabbit este pentru mine un bilet de intrare în megashow-ul Americii contemporane, un raport fără exaltări inutile asupra stării eroului și a națiunii.”
John Updike

Premiul Grizane Cavour 2005

Un roman a cărui acțiune se dezvoltă treptat prin schimbul de mailuri între o judecătoare și un inculpat ce-și mărturisește vina. Luciditatea amară a mărturiei surprinde umanitatea paradoxală din vocea unui asasin și nedreptatea profundă a acestei lumi.

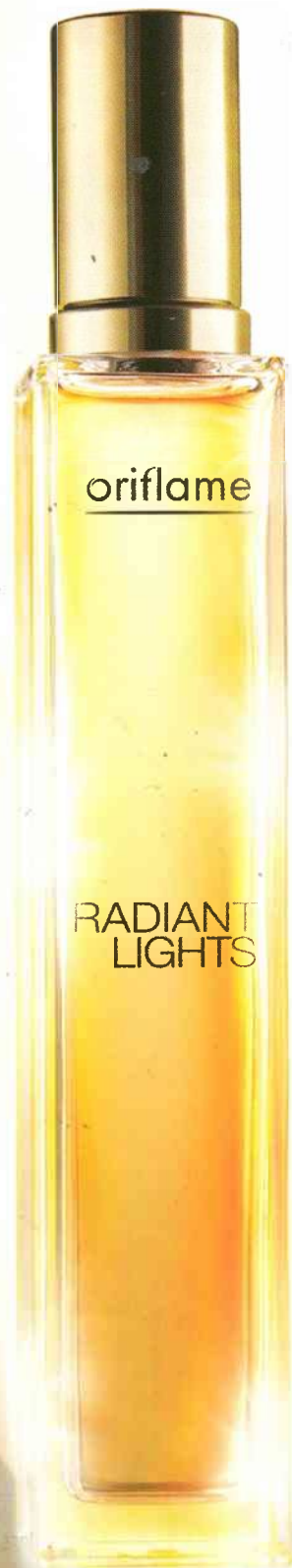
Premiul Nobel pentru literatură în 2003

„În *Maestrul din Petersburg*, temele dostoevskiene – nebunia, moartea, paricidul – sunt filtrate extrem de inspirat prin sensibilitatea contemporană și ideile filozofice ale unui foarte important scriitor al secolului XXI, J.M. Coetzee.”
Kirkus Reviews

oriflame

natural swedish cosmetics

oriflame

RADIANT
LIGHTS

Cel mai ieftin
SUV 4x4
din România

Cu noul Kia Sportage poți merge la Campionatul European de Fotbal

Fabricat în Europa. Taxe vamale zero, **7 ani garanție europeană, transferabilă.**

Cumpără un Kia Sportage până la data de 15 mai 2008 și poți câștiga un bilet la un meci din grupă al echipei României sau un bilet la marea finală a Campionatului European de Fotbal.

Biletele se câștigă prin tragere la sorți, conform regulamentului campaniei.

A venit vremea să conduci. Kia **SPORTAGE**

